

การหาประสิทธิภาพแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ
วิชาภาษาไทย เรื่อง คำควบกล้ำ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

บทคัดย่อ
ของ
พิสมัย เลิศชนะ

งานวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาวิชา ปถ 692 ภาคนิพนธ์ระดับสูง และ
ปถ 693 การวิจัยทางการประถมศึกษา ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
วิชาเอกการประถมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พฤษภาคม 2546

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ และศึกษาความสามารถในการเขียนสะกดคำก่อนและหลังได้รับแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ โดยตั้งเกณฑ์ค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำไว้ 80 / 80

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร จำนวน 30 คน ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย โดยเลือกนักเรียนที่สอบไม่ผ่านจุดประสงค์ด้านการเขียนสะกดคำ

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ แบ่งเป็น 5 ชุด แผนการสอนซ่อมเสริมประกอบแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ แบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำ

ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ (80 / 80) คือ แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำชุดที่ 1 มีค่าเป็น 85.30 / 80.33 แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำชุดที่ 2 มีค่าเป็น 89.10 / 84.67 แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำชุดที่ 3 มีค่าเป็น 89.83 / 88.00 แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำชุดที่ 4 มีค่าเป็น 88.67 / 89.67 แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำชุดที่ 5 มีค่าเป็น 89.77 / 92.67

จากผลการประเมินความสามารถหลังใช้แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำที่สร้างขึ้นพบว่า นักเรียนทุกคนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

EFFICIENCY OF REMEDIAL EXERCISE ON WORDS SPELLING
IN THAI LANGUAGE "WORD CONSONANCE"
BY PRATHOM SUKSA III STUDENT

AN ABSTRACT
BY
PITSAMAI LERTCHANA

This Study Submitted as Partial Fulfillment for EL 692 : Advanced term
Paper and EL 693 : Research in Elementary Education Master of Education
Degree of Educational Elementary At Srinakharinwirot University
May 2003

This study aimed to develop and find out the efficiency of remedial exercises on words spelling and to examine words spelling ability before and after receiving words spelling exercises by Prathom Suksa III students, according to the 80/80 criteria.

The subjects comprised 30 students at Satit School, Ramkhamhaeng University (Primary Education), Bang Krapit District, Bangkok Metropolitan, through simple random sampling from students who did not pass the objective of words spelling.

The instruments used for the study included 5 series of remedial exercises on words spelling. They were lesson plans for remedial teaching, remedial exercises on words spelling, posttest after remedial exercises on words spelling and the achievement test on words spelling.

The results revealed that the efficiency of remedial exercises on words spelling by Prathom Suksa III students was in accordance with the 80/80 criteria. The first exercise on words spelling was 85.30/80.33, the second exercise on words spelling was 89.10/84.67, the third exercise on words spelling was 89.83/88.00, the fourth exercise on words spelling was 88.67/89.67, and the fifth exercise on words spelling was 89.77/92.67.

Students' achievement test on words spelling was higher after receiving remedial exercises on words spelling.

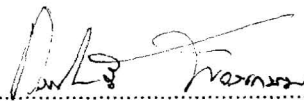
การหาประสิทธิภาพแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ
วิชาภาษาไทย เรื่อง คำควบกล้ำ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

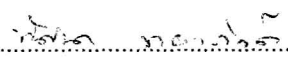
รายงานวิจัย
ของ
พิสมัย เลิศชนะ

งานวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาวิชา ปถ 692 ภาคนิพนธ์ระดับสูง และ
ปถ 693 การวิจัยทางการประถมศึกษา ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
วิชาเอกการประถมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พฤษภาคม 2546

คณะกรรมการควบคุมงานวิจัย ได้พิจารณางานวิจัยฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของ
การศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการประถมศึกษาของมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

.....ประธาน
(รองศาสตราจารย์กรรณิการ์ พวงเกษม)

.....กรรมการ
(อาจารย์ทัศนากองกาทิ)

ประกาศคุณูปการ

รายงานการวิจัยฉบับนี้สำเร็จลงได้เพราะได้รับความเมตตากรุณาอย่างสูงจาก รองศาสตราจารย์
กรรณิการ์ พวงเกษม ประธานควบคุมงานวิจัย และอาจารย์ทัศนาก ทอภักดี กรรมการควบคุมงานวิจัย
ที่กรุณาประสิทธิประสาทวิชาความรู้ ทั้งให้ข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะต่าง ๆ รวมทั้งติดตามเอาใจใส่
เป็นอย่างดี ตลอดจนตรวจแก้ข้อบกพร่องของรายงานวิจัยตั้งแต่เริ่มต้นจนสำเร็จเรียบร้อย ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้ง
และประทับใจในความกรุณาของท่าน จึงขอกราบขอบคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่านคือ อาจารย์พริ้มเพรา เจริญสุข อาจารย์สิริ นิ่มนุช
และอาจารย์สุทธาสินี วิเวกานนท์ ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการตรวจ และให้คำแนะนำในการสร้างเครื่องมือ
ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณในความอนุเคราะห์ของผู้อำนวยการโรงเรียนพระราชธาณบุรีบำเพ็ญ และ
อาจารย์ใหญ่โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) ที่ให้ความช่วยเหลืออำนวยความสะดวก
ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ จนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ขอขอบคุณ เพื่อน ๆ นิสิตปริญญาโท เอกการประถมศึกษา ภาคพิเศษ รุ่นที่ 8 ทุกท่าน
โดยเฉพาะ จีรสุตา เกียรติสกุล และสุพรรณิ ศรีโพธิ์ ที่เป็นกำลังใจในการทำรายงานครั้งนี้มาโดยตลอด

ขอขอบคุณ สุทธิสินี ยืนซ้อน และอรวรรณ พลายละหาร ที่ให้ความช่วยเหลือข้อเสนอแนะ
ข้อปฏิบัติต่าง ๆ ในการทำรายงาน และเป็นกำลังใจในการทำรายงานครั้งนี้มาโดยตลอด

นอกจากนี้ผู้วิจัยขอขอบคุณคณะครูโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม)
โดยเฉพาะอาจารย์พรทิพย์ ขาดิสนธิรักษ์ และอาจารย์สันติ ศรีสละ ที่ให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจ
มาโดยตลอด

คุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับจากรายงานวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณ
ของ พ่อฉวิล เลิศชนะ คุณแม่ตุ้ม เลิศชนะ ที่ท่านเป็นผู้บรมสั่งสอนส่งเสริมให้ความรู้ และวางรากฐาน
ทางการศึกษาให้แก่ผู้วิจัยจนสามารถประสบความสำเร็จในการศึกษา

พิสมัย เลิศชนะ

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ.....	1
	ภูมิหลัง.....	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	3
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	3
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	3
	นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
2	เอกสารและรายงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	5
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำ.....	6
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกหัด.....	19
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนซ่อมเสริม.....	23
	งานวิจัยที่เกี่ยวกับแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ.....	30
	งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนซ่อมเสริม.....	31
3	วิธีดำเนินการวิจัย.....	33
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	33
	เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	33
	การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ.....	33
	วิธีดำเนินการทดลอง.....	37
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	38
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	41
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	41
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	41
5	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	45
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	45
	สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า.....	45
	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	45
	เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	45
	การดำเนินการทดลอง.....	46
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	46
	อภิปรายผลการทดลอง.....	47
	ข้อเสนอแนะทั่วไป.....	48

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย.....	49
บรรณานุกรม.....	50
ภาคผนวก.....	56
ภาคผนวก ก.....	57
ภาคผนวก ข.....	62
ภาคผนวก ค.....	71
ภาคผนวก ง.....	110
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	114

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แสดงกรอบแนวคิดในการวิจัย.....	4

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	แบบแผนการทดลอง.....	37
2	แสดงค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ตามเกณฑ์ E_1/E_2 (80/80).....	42
3	เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังได้รับแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ.....	42
4	แสดงคะแนนผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนเรียนและหลังเรียน.....	43
5	ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่าง ข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) จากแบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ.....	58
6	แสดงผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) จากแบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ โดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน.....	61
7	แสดงค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ ท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ.....	63
8	แสดงค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r).....	64
9	แสดงคะแนนที่ได้จากการทำแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ ชุดที่ 1 - 5.....	65
10	แสดงคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ ชุดที่ 1 - 5.....	67
11	แสดงค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ตามเกณฑ์ E_1/E_2 (80/80).....	69
12	แสดงคะแนนความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง.....	70

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีความสำคัญต่อประเทศไทยมาก เนื่องจากเป็นภาษาประจำชาติและเป็นภาษาที่สื่อให้เห็นถึงความเป็นเอกลักษณ์ของชาติ ดังคำกล่าวของ ปิ่น มาลากุล (2509 : 5) ว่า “ในโลกนี้มีอะไรเป็นไทยแท้ ของไทยแน่นั้นหรือคือภาษา” นอกจากนั้นคนไทยยังใช้ภาษาไทย เป็นเครื่องมือถ่ายทอดความเข้าใจ ซึ่งกันและกันในสังคม ทำให้เกิดความร่วมมือ ร่วมใจ มีความรู้สึกเป็นพวกเดียวกัน และใกล้ชิดกันมากขึ้น ภาษาไทยจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งในชีวิตประจำวันของคนไทยทุกคน

ดังนั้นในการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมไทย คนไทยจึงจำเป็นต้องมีความรู้ในภาษาไทยเป็นอย่างดี และมีพัฒนาการทางภาษาที่ดี เพื่อจะช่วยให้การดำรงชีวิตประจำวัน มีความสุขและราบรื่น ดังที่ บัณฑิต พุทฺธชะวัน (2535 : 104) ได้กล่าวไว้ว่า “ภาษาไทยเป็นกุญแจของการ ปฏิสัมพันธ์ ทางสังคมของมนุษย์ นั้นหมายถึง ถ้ามนุษย์ไม่สามารถใช้หรือไม่มีภาษาเลย กิจกรรมทางสังคมของมนุษย์ ย่อมไม่เกิดขึ้น” ฉะนั้นภาษาจึงเป็นเครื่องมือ สื่อความหมายที่สำคัญที่สุดของมนุษย์ ภาษาช่วยให้มนุษย์ได้เข้าใจตรงกัน เป็นเครื่องมือที่จะถ่ายทอด ความรู้สึกนึกคิดของมนุษย์ แต่ละคนไปยังบุคคลอื่น ๆ และเป็นสิ่งที่แสดงถึงความเป็นปึกแผ่น การถ่ายทอดภาษาไทยให้แก่เยาวชน เป็นหน้าที่สำคัญของสถาบันการศึกษา เพราะสถานศึกษาไม่ว่าหน่วยงานของรัฐ หรือเอกชนล้วนมีอำนาจหน้าที่ หรือมีวัตถุประสงค์ในการจัดการ การศึกษาโดยตรง (พระราชบัญญัติการศึกษา พุทธศักราช 2542) ซึ่งในอดีตจุดศูนย์กลางการศึกษาอยู่ที่วัด ต่อมาจึงได้ปรับเปลี่ยนโดยสภาพสังคมมาเป็นโรงเรียน โดยเฉพาะโรงเรียนระดับประถมศึกษา ซึ่งมีบทบาทรับผิดชอบ จัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยขั้นพื้นฐานแก่เยาวชน นับเป็นช่วงที่สำคัญในการปลูกฝังความรู้ ความเข้าใจและฝึกฝนทักษะในการใช้ภาษาไทยแก่นักเรียน โดยเริ่มตั้งแต่ระดับประถมศึกษา เป็นต้นไป

จากหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533) กระทรวงศึกษาธิการได้บรรจุวิชาภาษาไทย ให้อยู่ในกลุ่มทักษะ ที่เป็นเครื่องมือ การเรียนรู้ เพื่อให้เป็นเครื่องมือการเรียนรู้กลุ่มประสบการณ์ต่าง ๆ และมุ่งให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางภาษา ทั้งในด้านการฟัง พูด อ่าน และการเขียน ตามควรแก่วัย เห็นคุณค่าของภาษาไทย สามารถใช้เป็นเครื่องมือ สื่อความคิด ความเข้าใจ รักการอ่าน การแสวงหาความรู้ และมีเหตุผล (กระทรวงศึกษาธิการ. 2535 : 7)

ในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย ให้บรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตรนั้นผู้สอนจะต้องสอนนักเรียนให้ใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง และนักเรียนจะต้องได้ฝึกทักษะทางภาษา ทั้ง 5 ด้าน คือ การฟัง พูด อ่าน การเขียน และ ดู อย่างสม่ำเสมอ ซึ่งในบรรดาทักษะทางภาษาทั้ง 5 ด้านนั้น ทักษะเขียน ถือเป็นทักษะที่สำคัญ ทักษะหนึ่ง ดังที่ ศักดา ปันแห่งเพชร (2529 : 4) กล่าวว่า การเขียนเป็นทักษะทางภาษา ใช้สำหรับสื่อสาร ซึ่งพัฒนาได้โดยการเอาใจใส่ ฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ นอกจากนี้ อัจฉรา ชีวพันธ์ (2538 : 78) ได้กล่าวว่า การเขียน เป็นทักษะ การสื่อสารที่สามารถถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก และเข้าใจของผู้เขียน โดยใช้ตัวอักษรเป็น สื่อ การเขียน เป็นสิ่งจำเป็น และสำคัญต่อการสื่อสารของบุคคลทุกวงการ ไม่ว่าจะเป็น งานการศึกษา หน่วยงานราชการ ตลอดจนหน่วยงานเอกชนแม้กระทั่งการบันทึกส่วนตัวของบุคคล

การสะกดคำเป็นส่วนหนึ่งของการเขียน เพราะนักเรียนจะต้องรู้จักสะกดคำได้ถูกต้องก่อน จึงจะสามารถเขียนเป็นประโยค และเป็นเรื่องได้ ถ้านักเรียนเขียนสะกดคำไม่ได้ นักเรียนจะไม่สามารถถ่ายทอดความคิดของตนเอง ให้เป็นใจความที่ต่อเนื่องกันเพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจได้ ทำให้การถ่ายทอดสละดลง นักเรียนต้องเสียเวลาในการรวบรวมความคิดให้ต่อเนื่องกันใหม่อีกครั้ง ทำให้นักเรียนเขียนหนังสือได้ช้า อีกทั้งการเขียนสะกดคำที่ผิด หรือตก ๆ หล่น ๆ ยังทำให้คำและข้อความในสารที่ต้องการจะสื่อ มีความหมายผิดพลาด หรือคลาดเคลื่อนไปจากวัตถุประสงค์ที่ต้องการจะสื่อให้ผู้อ่านเข้าใจ ดังนั้นจะเห็นได้ว่า การเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง เป็นเรื่องจำเป็นอย่างยิ่งในการเขียน โดยเฉพาะในชีวิตประจำวัน สื่อต่าง ๆ มีอิทธิพลต่อนักเรียนมาก ซึ่งบางครั้งมีคำที่เขียนสะกดคำผิด เมื่อนักเรียนได้พบเห็น เกิดการจดจำและนำมาใช้ ทำให้นักเรียนเขียนสะกดคำผิด เช่น สื่อจากหนังสือพิมพ์ นิตยสาร คอมพิวเตอร์ และ สิ่งตีพิมพ์อื่น ๆ ฉะนั้นการฝึกทักษะการเขียนสะกดคำในการเรียนการสอนระดับประถมศึกษา นับว่าเป็นเรื่องสำคัญ เพราะเป็นการศึกษาระดับ ขั้นพื้นฐาน นักเรียนจำเป็นต้องเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง เพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ระดับสูงขึ้นไป นักเรียนควรได้รับการฝึกฝนทักษะการเขียนสะกดคำเป็นอย่างมาก

ในปัจจุบัน นักเรียนยังมีปัญหาในการเขียนสะกดคำมาก ยังเขียนหนังสือตก ๆ หล่น ๆ ขาดความระมัดระวัง จากการรายงานการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์จุดอ่อนด้านทักษะเบื้องต้นทางการเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการ การประถมศึกษาแห่งชาติ (2537 : 19) พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษา ยังมีจุดอ่อนในการเขียนสะกดคำ 59-68 % และจากประสบการณ์ที่ผู้วิจัยได้ ทำการสอนวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) เป็นเวลา 3 ปี ได้รวบรวมสภาพปัญหา ตั้งแต่ปีการศึกษา 2543 - 2545 พบว่า นักเรียนมีปัญหาการเขียน สะกดคำสูงขึ้นเรื่อย ๆ คือ ร้อยละ 38.04 39.78 และ 43.47 ตามลำดับ ซึ่งถือว่ายังมีจุดอ่อนในด้าน การเขียนสะกดคำมาก จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูผู้สอนจะต้องดำเนินการแก้ไขอย่างเร่งด่วน และ สาเหตุ ที่นักเรียนเขียนสะกดคำผิด มีหลายสาเหตุ คือ การเขียนตัวสะกดผิด การเขียนตัวการันต์ผิด การเขียน คำควบกล้ำผิด การเขียนคำที่ใช้ รร (ร หัน) ผิด และใช้วรรณยุกต์ผิด เป็นต้น จึงทำให้นักเรียนเบื่อหน่าย ต่อการเรียน นอกจากนี้ยังส่งผลไปสู่วิชาอื่น ทำให้ผลการเรียนในวิชาอื่นต่ำไปด้วย ดังนั้น การที่นักเรียน เขียนสะกดคำผิด จึงเป็นปัญหาสำคัญที่ควรแก้ไข ดังที่ สุทธิวงศ์ พงษ์ไพบูลย์ (2531 : 29) กล่าวว่า การเขียน หนังสือผิด เป็นเครื่องบ่งชี้ว่า ผู้นั้นไม่สนใจภาษา เพราะการเขียนสะกดคำ เป็นพื้นฐานการเขียนที่สำคัญและ จำเป็นอย่างยิ่งที่ครูจะต้องสอน และจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้มีการฝึกการเขียน สะกดคำอย่างสม่ำเสมอ ไม่ว่าจะเป็นนักเรียนในระดับชั้นใด ก็ตาม

นักเรียนที่มีปัญหาในการเขียนสะกดคำ จะมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทย นักเรียนที่มี ลักษณะดังกล่าว จำเป็นที่จะต้องได้รับการช่วยเหลือด้วยการสอนซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ ซึ่ง สมศักดิ์ คงแก้ว (2538 : 3) กล่าวถึงความสำคัญของการสอนซ่อมเสริมว่า เป็นการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางด้านการเรียนวิชาภาษาไทย ได้มีโอกาสแก้ไขข้อบกพร่องของตนเอง เพราะการสอนซ่อมเสริม เน้นการฝึกนักเรียน ทำให้นักเรียนได้รู้รูปแบบที่แตกต่างไปจากเดิมและเข้าใจเนื้อหา เพราะมีโอกาสได้ฝึกซ้ำบ่อย ๆ จนเกิด ทักษะ เพราะฉะนั้น ในการเรียนเขียนสะกดคำ เพื่อฝึกทักษะในการเขียนสะกดคำในกลุ่มเด็กที่จะต้อง ซ่อมเสริม ปีเตอร์สัน และฮาร์ดเน (Peterson and Harden. 1961 : 200) ได้กล่าวว่า ครูจะต้องเลือกหรือ สร้างแบบฝึกหัดที่มีประสิทธิภาพ และเหมาะกับนักเรียนมากที่สุด มาให้นักเรียนได้ฝึกอย่างเพียงพอ โดยเฉพาะแบบฝึกทักษะการสะกดคำ จะช่วยให้ครูสามารถแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนสะกดคำผิดของ นักเรียนได้ดังที่ ทวีศรี จันทรเอี่ยม(2532:4)ได้กล่าวถึง ความสำคัญของแบบฝึกทักษะว่า “เครื่องมือที่จะช่วย

ในการสอนให้ได้ผลดีนั้น ได้แก่ แบบฝึก เพราะวิชาภาษาไทยเป็นวิชาทักษะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องการสะกดคำยาก ซึ่งต้องอาศัยการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ ผู้เรียนจึงจะสามารถเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง และเกิดความชำนาญ จนสามารถพัฒนาการเรียนรู้ของตนเองให้มากยิ่งขึ้น”

จากปัญหาดังกล่าวมา และจากการศึกษา ผลงานวิจัย ภาษาไทย มีผู้ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกหัดสะกดคำยากในวิชาภาษาไทย เพื่อใช้พัฒนา การเรียนการสอน พบว่า นักเรียนที่ได้ใช้แบบฝึกหัดดังกล่าวมีผลการเรียนดีขึ้น จึงทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจต้องการคิดสร้างแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ วิชาภาษาไทย เรื่องคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ขึ้น

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อสร้างแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ วิชาภาษาไทย เรื่องคำควบกล้ำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำก่อนเรียนและหลังเรียน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ได้แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการสะกดคำ วิชาภาษาไทย เรื่องคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกหัดซ่อมเสริมภาษาไทย

ขอบเขตในการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร
ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่สอบไม่ผ่านจุดประสงค์ด้านการเขียนสะกดคำ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร จำนวน 40 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง
กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาจากการคัดเลือกนักเรียนที่ไม่ผ่านจุดประสงค์การเขียนสะกดคำ โดยการสุ่มอย่างง่าย
3. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง
ทำการทดลองในภาคฤดูร้อน ปีการศึกษา 2545 ใช้เวลาการทดลองเป็นเวลา 3 สัปดาห์ จำนวน 15 ครั้ง ครั้งละ 1 คาบ คาบละ 50 นาที ตั้งแต่วันจันทร์ - วันศุกร์ เวลา 9.00 - 9.50 น.
4. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง
คำที่ใช้ในการทดลอง คือ คำควบกล้ำ 70 คำ จากหนังสือเรียนภาษาไทย ชุดพื้นฐานชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) เฉพาะ 1 และ 2

นิยามศัพท์เฉพาะ

1.การเขียนสะกดคำ หมายถึง การเขียนคำที่มีการเรียง พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกดและตัวการันต์ ให้เป็นคำที่ถูกต้องและมีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525

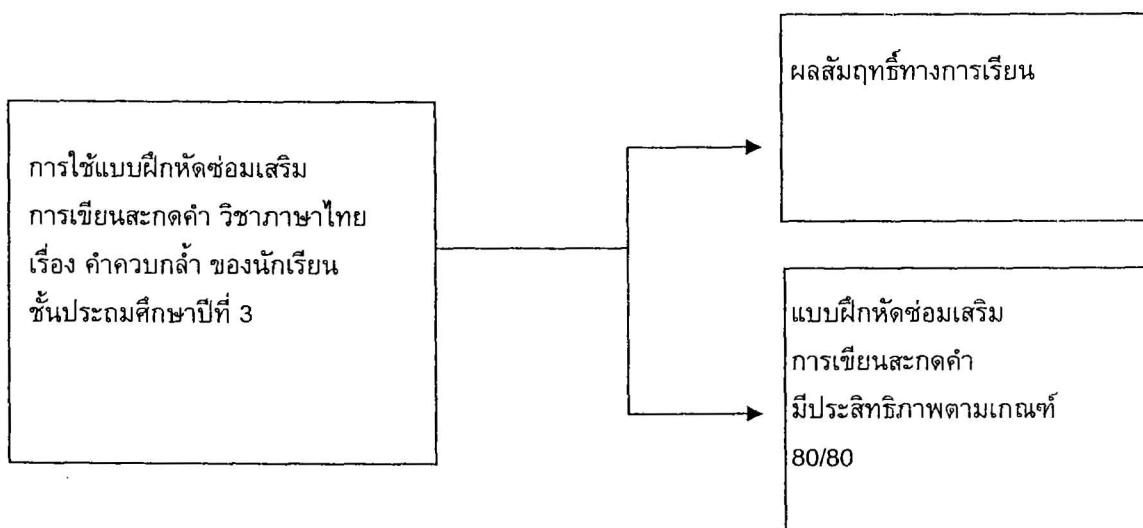
2.แบบฝึกหัดซ่อมเสริม หมายถึง แบบฝึกหัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อใช้สอนซ่อมเสริม นักเรียนที่ไม่ผ่านจุดประสงค์การเขียนสะกดคำ มีทั้งหมด 5 ชุด และในแต่ละชุดมีกิจกรรมต่างๆ ได้แก่ การเขียนสะกดคำจากภาพ การสร้างคำจากตาราง ปริศนาอักษรไขว้ เติมคำให้ได้ใจความสมบูรณ์ เขียนสะกดคำจากคำอ่าน เป็นต้น

3.ประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดซ่อมเสริม หมายถึง แบบฝึกหัดซ่อมเสริมที่ผ่านการทดลองหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80 / 80

80 ตัวแรก คือ ร้อยละของคะแนนจากการทำแบบฝึกหัดแต่ละชุด

80 ตัวหลัง คือ ร้อยละของคะแนนจากการทำแบบทดสอบ

กรอบแนวคิด

ภาพประกอบ 1 แสดงกรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานในการวิจัย

1. แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำเรื่องคำควบกล้ำ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

2. ผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนสะกดคำเรื่องคำควบกล้ำของนักเรียนสูงขึ้น หลังจากเรียนด้วยแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำ
 - 1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกหัด
 - 1.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนซ่อมเสริม
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำและการสอนซ่อมเสริม
 - 2.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 2.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำ

นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาศาสตร์ได้ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำไว้ดังนี้ เฮนนา และคนอื่น ๆ (Hanna and others. 1971:15) ให้คำจำกัดความเกี่ยวกับการสะกดคำว่าการสะกดคำ คือ การถ่ายทอดภาษา เมื่อใดก็ตามที่ต้องการจะถ่ายทอดความคิด และความรู้สึกเป็นภาษาเขียนจะต้องเกี่ยวข้องกับการสะกดคำ โดยเขียนเป็นตัวอักษรลงบนวัสดุให้ผู้อื่นมองเห็นและเข้าใจได้

เว็บสเตอร์ (Webster. 1981:2190) ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำว่าการเขียนสะกดคำเป็นศิลปะหรือกลวิธีในการจัดเรียงอักษรให้เป็นคำตามแบบที่คนยอมรับ

บันลือ พฤชะวัน(2522:29) ให้ความหมายไว้ว่า “การสะกดคำ” คือ การสอนให้เด็กรู้จักหลักเกณฑ์ของการเรียงลำดับตัวอักษรภายในคำหนึ่ง ๆ เพื่อจะได้อ่านออกเสียงได้ชัดเจนและเขียนคำนั้นได้อย่างถูกต้อง

สมบูรณ์ ศุภจริยวัตร(2523:12)กล่าวไว้ว่า การเขียนสะกดคำ หมายถึง การเรียงลำดับพยัญชนะสระ วรรณยุกต์ ให้ถูกต้องตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน และตามอักขรวิธี

ชิน โพธิ์อ่อน(2526:29)กล่าวว่า การเขียนสะกดคำหมายถึง ความสามารถ ของบุคคลใดบุคคลหนึ่งที่สามารถเขียนสะกดคำโดยเรียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ให้ถูกต้องตามหลักภาษาและถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน เพื่อจะได้อ่านออกเสียงได้ชัดเจนเขียนถูกต้องและ มีความหมายสามารถให้สื่อสารกันได้อย่างเข้าใจในสังคมของผู้ใช้ภาษาเหล่านั้น

วรรณิ โสมประยูร(2529:542)ได้ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำไว้ว่า การเขียน สะกดคำ หมายถึง วิธีเขียนคำโดยเรียงลำดับอักษรภายในคำหนึ่ง ๆ เพื่อออกเสียงได้ชัดเจนและสื่อความหมายได้ถูกต้องตามที่ผู้เขียนต้องการ

อรพรรณ ภิญโญภาพ(2529:14)อธิบายไว้ว่า การสะกดคำเป็นการฝึกทักษะการเขียนให้ถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานแก่ผู้เรียน และจะต้องให้ผู้เรียนเข้าใจกระบวนการประสมคำรู้หลักเกณฑ์ที่จะเรียบเรียงอักษรในคำหนึ่ง ๆ ให้ได้ความหมายตามที่ต้องการเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการสื่อสาร

จากความหมายของการเขียนสะกดคำที่กล่าวมาข้างต้น พอสรุปได้ว่า การเขียนสะกดคำ หมายถึง การเขียนคำโดยการเรียงลำดับพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกดและตัวการันต์ ถูกต้องตามอักขรวิธี และเป็นคำที่มีความหมายตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 เพื่อให้สามารถอ่านออกเสียงได้ชัดเจน และสื่อความหมายได้ถูกต้อง

ความสำคัญของการเขียนสะกดคำ

การเขียนสะกดคำได้ถูกต้องเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นต่อชีวิตและความเป็นอยู่ ของบุคคลในยุคปัจจุบัน เพราะทำให้สื่อความหมายได้เข้าใจตรงกันอย่างชัดเจนและถูกต้อง ช่วยรักษาภาษาของชาติ และเป็นประโยชน์ต่อผู้เขียน และการเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง จะช่วยเป็นรากฐานที่สำคัญในการอ่านและเขียนวิชาอื่นๆ ได้มีผู้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนสะกดคำดังนี้

ฮอร์น(พนมวัน วรดลย์.2542:25; อ้างมาจาก Horn.1960:254) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำผิดนั้น ทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกว่าคนเขียนไม่มีความสามารถ

กำชัย ทองหล่อ (2509 : 190) ได้กล่าวว่า ตัวอักษรเป็นสัญลักษณ์ที่ใช้ แทนเสียงพูดเพราะฉะนั้น การเขียนคำ จึงนับเป็นความสำคัญส่วนหนึ่งของการใช้ภาษา การเขียนสะกดผิดความหมายก็จะแปรเปลี่ยนไป หรืออาจจะไม่มีความหมายเลยก็ได้

บุปผา ชังพุก (2524:4) ให้ความสำคัญของการเขียนสะกดคำไว้ตอนหนึ่งว่า การเขียนสะกดคำ เป็นทักษะที่จำเป็นในการวางพื้นฐานของการเรียนด้านอื่น ๆ ถ้าเขียนสะกดคำได้ถูกต้องรวดเร็วก็สามารถ เข้าใจและเรียนวิชาอื่นได้ดีอีกด้วย แต่ในทางตรงกันข้าม ถ้าผู้เขียนสะกดผิดก็จะก่อให้เกิดผลเสียหายหลาย ประการ เช่น ผู้อ่านตีความหมายผิด ทำให้ไม่เข้าใจข้อความที่เขียนในที่สุดการสื่อสารก็ล้มเหลว งานเขียน ของตนก็ด้อยคุณค่าไป และวรรณิ โสมประยูร (2529:503) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำเป็นพื้นฐานที่จำเป็น ของการเรียนอย่างหนึ่ง เพราะเด็กต้องรู้จักสะกดคำได้ถูกต้องก่อนจึงสามารถเขียนประโยคและเรื่องราวได้ ถ้าเด็กเขียนสะกดคำผิดเสมอจะไม่สามารถแสดงให้ผู้อื่นเข้าใจความคิดของตนเองได้

บันลือ พุกกะวัน (2527:65) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำให้ถูกต้องเป็นสิ่งสำคัญ หากเขียนผิด จะสื่อความหมายกันไม่ได้ อีกทั้งยังแสดงให้เห็นถึงความไม่รู้ของผู้เขียนเป็นการลดความศรัทธาของผู้อ่านที่มี ต่อผู้เขียนในทำนองเดียวกัน อำไพ กิมแหลม (2528:2) และศิวพร พิลาดง (2529:1) ให้ความเห็น เกี่ยวกับความสำคัญของการเขียนสะกดคำสอดคล้องกันสรุปได้ว่า การเขียนสะกดคำให้ถูกต้องเป็นพื้นฐาน สำคัญในการเขียน ถ้าเขียนผิดความหมายก็จะเปลี่ยนไป แต่ถ้าเขียนถูกจะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจสารได้ถูกต้อง รวดเร็ว และ มีความรู้สึกดีต่อผู้เขียนและงานเขียน ส่วนผะอบ โปะชะกฤษณะ (2532 : 116) ชี้ให้เห็น ความสำคัญของการเขียนสะกดคำและผลเสียที่เกิดจากการจากเขียนสะกดคำผิดว่า “การเขียนสะกดคำการันต์ผิด นอกจากจะมีผลทำให้ความหมายเดิมผิดไป ยังทำให้ขาดความงามทางภาษา ในภาษาไทยตัวสะกดเป็น เรื่องสำคัญที่ต้องระวังที่สุด เพราะนอกจากทำให้การสื่อความหมายไม่เข้าใจแล้วยังแสดงถึงความรู้ของผู้เขียน อีกด้วยและยังทำให้หลักภาษาที่ดีเสียไป”

จากความคิดเห็นของนักการศึกษาที่กล่าวมา การเขียนสะกดคำมีความสำคัญในการเขียน เป็นอย่างยิ่ง ครูผู้สอนภาษาไทยทุกคน ควรฝึกฝนให้นักเรียนเขียนสะกดคำให้ถูกต้องเสียแต่เมื่อเริ่มเรียนคำ เพื่อช่วยให้นักเรียนรู้จักคำต่าง ๆ ที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน ช่วยให้นักเรียนใช้คำต่าง ๆ ได้ถูกต้อง กว้างขวาง และการเขียนสะกดคำได้ถูกต้องยังเป็นพื้นฐานของการเขียนด้านอื่น ๆ ถ้านักเรียนอ่านออก เขียนได้ถูกต้องนักเรียนก็จะสามารถนำ ประโยชน์จากการเขียนไปใช้ในวิชาอื่น ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่หากเขียนสะกดผิด จะทำให้ขาดความงามทางภาษา และจะทำให้การสื่อความหมายผิดไป ส่งผล เสียหายทั้งผู้รับสารและผู้ส่งสาร นอกจากนั้นยังทำให้ขาดความศรัทธาและความเชื่อมั่นต้องงานเขียนทำให้ งานเขียนเป็นสิ่งที่ด้อยคุณค่าอีกด้วย

จุดมุ่งหมายของการเขียนสะกดคำ

การสอนเขียนสะกดคำเป็นสิ่งที่จำเป็นและมีความสำคัญมาก เพราะเป็นการวางรากฐานการเขียน มีผู้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายการเขียนสะกดคำไว้ดังนี้

รองรัตน์ อิศรภักดี (2516:132) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายการเขียนสะกดคำ สรุปได้ว่า

1. เพื่อให้นักเรียนได้รู้จักคำต่าง ๆ ที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน
2. เพื่อให้นักเรียนได้เขียนเรื่องราวต่าง ๆ ได้
3. เพื่อให้นักเรียนได้รู้จักการเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง
4. เพื่อให้นักเรียนได้ใช้คำต่าง ๆ ได้กว้างขวางยิ่งขึ้น

5. เพื่อให้นักเรียนได้รู้จักค้นคว้าและคิดคำใหม่ ๆ ตามที่ต้องการได้

อดุลย์ ไทรเล็กทิม (2528 : 12) เสนอจุดมุ่งหมายการเขียนสะกดคำว่า ต้องการให้นักเรียนรู้จักกฎเกณฑ์การเรียงลำดับอักษรให้ถูกต้องตามหลักภาษาและพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 เพื่อให้เขียนสะกดคำได้ถูกต้องและใช้ภาษาสื่อสารในสังคมได้

อมรรัตน์ คงสมบูรณ์ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2531 : 65 ; อ้างอิงจาก อมรรัตน์ คงสมบูรณ์. ม.ป.ป.) ในการกำหนดจุดมุ่งหมายในการเขียนสะกดคำในระดับประถมศึกษาไว้ดังนี้

1. เพื่อให้นักเรียนเขียนสะกดคำต่าง ๆ ได้ถูกต้องตามแบบแผนที่นิยมใช้กันและตรงตามความหมายของคำ

2. ส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักคำต่าง ๆ ได้กว้างขวาง

3. เพื่อให้นักเรียนค้นคว้าหาคำใหม่ ๆ ได้ตามที่ต้องการ

4. เพื่อให้นักเรียนรู้จักคำต่าง ๆ ที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน

5. เพื่อให้นักเรียนออกเสียงคำต่าง ๆ ได้ถูกต้อง

จากจุดมุ่งหมายของการเขียนสะกดคำดังกล่าวสรุปได้ว่า การสอนเขียนสะกดคำมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ให้นักเรียนได้รู้จักกฎเกณฑ์การเขียนคำให้ถูกต้องตามอักขรวิธี และตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 ตลอดจนเห็นคุณค่าของการเขียนสะกดคำ รู้จักรวบรวม ค้นคว้า คิดคำใหม่ ๆ ตลอดจนสามารถจดจำรูปคำ รวมทั้งสามารถนำไปใช้เรียบเรียง เขียนเรื่องราวและใช้ในการสื่อสารได้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ทางภาษา

ปัญหาและสาเหตุของการเขียนสะกดคำผิด

การเขียนสะกดคำผิดเป็นปัญหาสำคัญปัญหาหนึ่งในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย นักเรียนไม่สามารถเขียนสะกดคำได้ถูกต้องเพราะมีสาเหตุ หลายประการ มีนักการศึกษาหลายท่านได้ศึกษาถึงสาเหตุของการเขียนสะกดคำผิด ดังนี้

แบลล์ (พฐู ทั้งแดง. 2534:15 ; อ้างอิงจาก Blair.1956) ได้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุของการที่นักเรียนเขียนสะกดคำผิดสรุปได้ว่า

1. ความไม่พร้อมหรือบกพร่องในด้านสุขภาพร่างกายและอารมณ์
2. การออกเสียงและการฟังเสียงไม่ถูกต้องชัดเจน
3. การจำคำไปใช้อย่างผิด ๆ
4. จำการเรียงอักษรไม่ได้
5. ได้รับการฝึกอย่างไม่ถูกต้อง

จอห์นสัน (Johnson. 1979 : 6217-A) ได้ศึกษาการเขียนสะกดและเหตุผลที่นักเรียนเกรดห้า เคยเขียนคำที่ใช้เสมอ พบว่านักเรียนเขียนสะกดคำผิดเพราะออกเสียงผิด และเขียนผิดเพราะมีประสบการณ์ที่ผิด

ประเทิน มหาจันทร์ (2519 : 25) ได้กล่าวเกี่ยวกับสาเหตุของการเขียนสะกดคำผิด สรุปได้ว่า นักเรียนมองไม่เห็นว่าการสะกดคำเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินชีวิตและครูไม่ได้แนะนำให้นักเรียนสามารถเขียนสะกดได้ด้วยตนเอง ต้องพึ่งเพื่อน ๆ อยู่เสมอ นอกจากนั้น ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร นิยมธรรม (2526 : 13) กล่าวถึงสาเหตุการเขียนสะกดคำผิด สรุปได้ดังนี้

1. เขียนสะกดผิดเพราะความเลินเล่อ ซึ่งอาจเกิดจากนักเรียนอ่านไม่เก่ง ครูควรฝึกด้านการอ่านให้นักเรียนก่อนแล้วค่อยฝึกการเขียนโดยให้สัมพันธ์กับเรื่องที่อ่าน ส่วนนักเรียนที่อ่านเก่งแต่เลินเล่อนั้นครูต้องทำให้นักเรียนเข้าใจว่าการสื่อความหมายจะมีประสิทธิภาพดีเพียงใดขึ้นอยู่กับ การเขียนให้ถูกต้อง

2. เขียนสะกดผิดเพราะไม่ชอบการอ่าน การไม่ชอบอ่านหนังสือทำให้นักเรียนขาดความสังเกตขาดประสบการณ์ ควรแก้ไขโดยการหาหนังสือดีๆ ที่นอกเหนือจากตำราเรียนมาให้อ่านหรือฝึกการใช้พจนานุกรมบ่อย ๆ

3. เขียนสะกดผิดเพราะแยกเสียงไม่ได้ อาจมีข้อบกพร่องด้านการฟัง ควรเน้นฝึกทักษะด้านการฟังด้วย

4. เขียนสะกดผิดเพราะสายตาไม่ดี ควรฝึกจำแนกคำ ฝึกการสังเกตตัวสะกดการันต์อย่างละเอียด

5. สะกดผิดเพราะขาดหลักเกณฑ์ แก้ไขโดยการเน้นให้เข้าใจหลักการเขียนเช่น หลักการใช้ ใ - ไ เป็นต้น

นพดล จันทรพิญญ และคนอื่น ๆ (2519 : 547 - 548) ได้กล่าวถึงสาเหตุที่เด็กสะกดผิดไว้ดังนี้

1. ครูมีความรู้ไม่ดีพอเขียนหนังสือไม่ถูกต้อง

2. สิ่งตีพิมพ์ต่างๆ ใช้ภาษาผิด มีหนังสือพิมพ์ ตำรับตำราในโฆษณา บ้ายประกาศ ชื่อห้างร้าน แม้กระทั่งตัวหนังสือในรถโดยสาร เป็นต้น

3. โทรทัศน์ สะกดตัวหนังสือผิด เด็กคิดว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้องก็เลยเอาอย่าง

4. ผู้ปกครองและคนในบ้านของเด็กเขียนหนังสือผิด

5. โรงเรียนจัดครูภาษาไม่เหมาะสมนำบุคคลที่ไม่สนใจไม่ถนัดในวิชาภาษาไทยมาสอน

6. ครูอื่น ๆ ในโรงเรียนไม่สนใจว่าจะสะกดคำผิดหรือถูก ไม่มีการแก้ไขปล่อยให้คำผิดปรากฏในสายตาเด็กเสมอ ๆ

7. เด็กไม่สนใจ ไม่มีความระมัดระวังในการเขียน

8. พื้นฐานของเด็กอ่อนเรียนมาไม่ดีพอ เด็กไม่มีความรู้หลักภาษา

กรรณิการ์ พวงเกษม (2533 : 31) รวบรวมปัญหาที่เกิดจากการเขียนสะกดคำผิดหลายรูปแบบ ดังนี้

1. วางสระและวรรณยุกต์ไม่ถูกต้องที่ เช่น

ศึระะ

เขียนเป็น

ศึระะ

2. คำพ้องเสียง นักเรียนเขียนคำที่สะกดง่ายตามเสียงที่ได้ยิน เช่น

เด็กคนนี้เป็นเด็กน่ารัก

เขียนเป็น

เด็กคนนี้เป็นเด็กหน้ารัก

เขานับถือศาสนาพุทธ

เขียนเป็น

เขานับถือศาสนาพุทธ

3. เขียนไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด เช่น

พิสดาร

เขียนเป็น

พิศดาร

4. เขียนคำที่มีตัวการันต์ผิด เช่น

<u>พิชพันธ์</u>	เขียนเป็น	<u>พิชพันธ์</u>
-----------------	-----------	-----------------

5. เขียนคำที่มีสระเสียงสั้นและเสียงยาวสลับกัน เช่น

<u>ประณีต</u>	เขียนเป็น	<u>ปราณีต</u>
<u>หยากไย่</u>	เขียนเป็น	<u>หยักไย่</u>

6. เขียนคำควบกล้ำผิด เช่น

<u>ประปราย</u>	เขียนเป็น	<u>ปะปราย</u>
<u>สะพรั่ง</u>	เขียนเป็น	<u>สะพั่ง</u>

7. เขียนพยัญชนะบางตัวในคำเบียดกัน บางตัวห่างออกไป เช่น

<u>แปรลงกระดาน</u>	เขียนเป็น	<u>แปรลง กระดาน</u>
--------------------	-----------	---------------------

8. เขียนคำที่มาจากภาษาต่างประเทศผิด เช่น

<u>โน้ต</u>	เขียนเป็น	<u>โน้ต</u>
<u>ไอศกรีม</u>	เขียนเป็น	<u>ไอศกริม</u>
<u>ไอศกริม</u>	เขียนเป็น	<u>ไอศกริม</u>

ประเทือง คล้ายสุบรรณ (2537 : 27) กล่าวถึงสาเหตุของการเขียนหนังสือผิดในเรื่องต่อไปนี้

1. เขียนผิดเพราะออกเสียงผิด เนื่องจาก อ่านอักขรนา อ่านเรียงพยางค์ไม่ถูก เช่น

<u>ประณีต</u>	เขียนผิดเป็น	<u>ปราณีต</u>
<u>สตางค์</u>	เขียนผิดเป็น	<u>สตังค์</u>

2. เขียนผิด เพราะเห็นรูปคำหรือตัวอย่างที่ผิด เช่น อาจพบเห็นตามหนังสือพิมพ์และคำโฆษณาต่าง ๆ เช่น

<u>โอกาส</u>	เขียนผิดเป็น	<u>โอกาศ</u>
--------------	--------------	--------------

3. เขียนผิดเพราะใช้แนวเทียบคำผิด เช่น

<u>บิณฑบาต</u>	เขียนผิดเป็น	<u>บิณฑบาตร</u>
<u>ชมพู</u>	เขียนผิดเป็น	<u>ชมพู</u>
<u>สังเกต</u>	เขียนผิดเป็น	<u>สังเกต</u>

4. เขียนผิดเพราะไม่ทราบความหมายของคำ

5. เขียนผิดเพราะไม่รู้หลักเกณฑ์ทางภาษา

✓ พันทิพา อุทัยสุข (2537 : 592) ได้ให้เหตุผลปัญหาของการสะกดคำผิดว่าเนื่องมาจากสาเหตุต่อไปนี้

1. การสอนปกติไม่ได้สอนให้เหมาะสมกับเด็กแต่ละคน คือโดยทั่ว ๆ ไปแล้วครูจะใช้วิธีสอนแบบเดียวให้เด็กทุกคนและทุกวัน ซึ่งแต่ละคนมีความสามารถในการเขียนการสะกดคำแตกต่างกัน แล้วแต่สภาพร่างกาย สติปัญญา และอารมณ์

2. เด็กถูกบังคับให้จำและต้องสะกดคำให้ได้ภายในเวลาจำกัด ซึ่งทำให้สับสนเพราะการสะกดคำนั้นเด็กควรได้รับความเคยชินมากพอที่จะสามารถเขียนออกมาได้ทันที

3. วิธีการให้การฝึกฝนซ้ำ ๆ นั้นไม่ได้เตรียมให้น่าสนใจสำหรับเด็ก ทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายและไม่สนใจการสะกดคำ การให้เด็กฝึกฝนซ้ำ ๆ กันให้เกิดความเคยชินนี้ ควรมีวิธีการที่น่าสนใจ

4. เด็กมีความรู้สึกละอายใจในทางที่ไม่ดีต่อการเรียน อาจมีสาเหตุเนื่องมาจากการที่นักเรียนสอบตก ต้องเรียนซ้ำ และถูกครูปฏิบัติต่อตนผิดจากเด็กอื่น เพราะเหตุผลที่ตนสอบตก ทำให้นักเรียนไม่อยากรับรู้อะไรทั้งนั้น

วรรณิ โสมประยูร (2539 : 156) จากการวิจัยเกี่ยวกับลักษณะคำที่เขียนยากตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 4 ปรากฏผลสอดคล้องกันทั้ง 4 ระดับชั้น ลักษณะคำที่เด็กเขียนสะกดคำได้ยากมีดังนี้

1. คำที่มีหลายพยางค์ เช่น สนุกสนาน ประเพณี พฤษภัตติ ตะลึงพริ้งเพริด
2. คำที่ประและไม่ประวิสรรชนีย์ เช่น สะอาด สะดวก สบาย ประณีต
3. คำที่มีรูปวรรณยุกต์ไม่ตรงกับการออกเสียง เช่น เหล้า ทุง ลอกแล่ง เลินเล่อ เย็นเย้อ
4. คำที่ใช้ ไอ อัย อำ อัม จาระไน เหงื่อไหลไคลย้อย อัยการ สัมภาษณ์
5. คำที่มีสระผสม เช่น เลี้ยง เตี้ยว เพื่อน เหมือน
6. คำที่มีเครื่องหมายทศนิยมกำกับ เช่น ประโยชน์ สัตว์ เสาร์ พิสูจน์ หลักเกณฑ์
7. คำพ้องเสียง เช่น หน้า-น้ำ หล้า-ย่า โจทย์-โจทก์ แล-แช่
8. คำลดรูปหรือเปลี่ยนรูปสระเมื่อมีตัวสะกด เช่น ขวน โจษจัน
9. คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตรา เช่น รูป โรค โทษ
10. คำที่มีอักษรนำ เช่น ขนมห ตลาต ขมขมิบ
11. คำที่มี ห นำ และ อ นำ เช่น หย่า หลาย ออย่า อยาก
12. การใช้ ร ล ว ควบกล้ำ เช่น กล้วย มะพร้าว กลับ กวาด
13. คำที่ใช้ รร (รหัน) เช่น บรรทัด รูปพรรณ อุปสรรค
14. คำที่มีความหมายเป็นนามธรรม เช่น ความสุข ความซื่อสัตย์ โสยศาสตร์
15. คำราชาศัพท์ เช่น เชษฐา เณิมพระชนมพรรษา พระบรมฉายาลักษณ์
16. คำศัพท์ใช้ในบทประพันธ์ประเภทร้อยกรองเช่น บทมอลย์ จันทาล อาธรรม
17. คำที่มาจากภาษาอังกฤษ เช่น ไนลอน เต็นท์ แท็งก์ เซ็ต फिल्म แอลกอฮอล์
18. คำพิเศษและคำที่มีกฎยกเว้น เช่น ซาติ จริง สัปดาห์ สังเกต ศีระะ โอกาส อากาศ

อนุญาต

จากการศึกษาลักษณะคำยาก ซึ่งเป็นคำที่นักเรียนส่วนมากเขียนผิดนั้นพอจะสรุปสาเหตุได้ดังนี้

1. นักเรียนมีประสบการณ์เกี่ยวกับคำผิด โดยเห็นแบบอย่างที่จะสะกดคำผิด
2. นักเรียนไม่รู้หลักภาษา เช่น ไม่รู้จักการประวิสรรชนีย์ หลักการใช้ ศ ษ ส หลักสะกดการันต์ หลักการผันวรรณยุกต์ หลักมาตราตัวสะกด และอื่น ๆ
3. นักเรียนไม่ทราบความหมาย เพราะคำไทยมีคำพ้องเสียง ทำให้ความหมายสับสน เช่น กัณฑ์ – กรรณ ชันห์ – ชวรรค์
4. นักเรียนฟังไม่ชัด เพราะคำไทยมีคำควบกล้ำ เช่น คราว คลอง ครอง เกลี้ยงกล่อม กลอง กรอง สรวล

5. นักเรียนไม่สามารถถ่ายทอดคำตามเสียงคำที่มาจากภาษาอังกฤษ ซึ่งเขียนแตกต่างจากเสียงได้ เช่น ซอล์ก ดอกเตอร์ แท็กซี่

6. นักเรียนใช้คำที่มี ร ล ไม่ถูก เช่น ราว – ลาว ราว – ลาด

วิเคราะห์ข้อบกพร่องคำที่นักเรียนเขียนผิด (เอกสาร สน. ที่ 101/2540 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ : 46)

1. เขียนพยัญชนะต้นผิด เช่น พ่อ เขียนเป็น ท่อ
2. ไม่เขียนพยัญชนะต้นหรืออักษรนำ เช่น ลูกหมา เขียนเป็น ลูกมา
3. เขียนพยัญชนะตัวตามผิดหรือตัวควบผิด เช่น ลูกหมา เขียนเป็น ลูกหนา
4. ไม่เขียนพยัญชนะตัวตามหรือตัวควบ เช่น ลูกหมา เขียนเป็น ลูกหา
5. วางตำแหน่งสระผิด เช่น ฟัก เขียนเป็น ฟะก
6. เขียนสระผิด เช่น ครู เขียนเป็น ครุ
7. ไม่เขียนสระ เช่น แม่่ว เขียนเป็น แม่่ว
8. วางตำแหน่งสะกดผิด เช่น เที้ยว เขียนเป็น เท่วย
9. เขียนตัวสะกดผิด เช่น ความสุข เขียนเป็น ความสูก
10. ไม่เขียนตัวสะกด เช่น เสี่ยง เขียนเป็น เสี่ยง
11. วางตำแหน่งวรรณยุกต์ผิด เช่น ช่วย เขียนเป็น ชว้ย
12. เขียนวรรณยุกต์ผิด เช่น แต้ม เขียนเป็น แต่ม
13. เขียนตัวการันต์ผิด เช่น ชื่อสัตย์ เขียนเป็น ชื่อสัตว์
14. ไม่เขียนตัวการันต์ เช่น วันเสาร์ เขียนเป็น วันเสา

จากปัญหาและสาเหตุของการเขียนสะกดคำผิด สรุปได้ว่า อาจมีสาเหตุมาจากตัวครู ตัวนักเรียน และที่เนื้อหาวิชาภาษาไทย ในด้านตัวครู ครูไม่เห็นความสำคัญของการเขียนสะกดคำ ครูไม่สนใจฝึกนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ ตลอดจนการสอนของครูไม่ได้พัฒนาเทคนิควิธีการสอนที่แปลกใหม่ เพื่อสร้างความสนใจของผู้เรียน ในด้านตัวผู้เรียนอาจเป็นเพราะไม่รู้จุดมุ่งหมายและความสำคัญของการเขียนสะกดคำจดจำตัวอย่างผิด ๆ ไม่รู้หลักเกณฑ์ในการเขียน ไม่ทราบความหมาย มีความบกพร่องทางร่างกาย รวมทั้งอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ เช่น สุขภาพอารมณ์ ความคิด เจตคติ เพศ วัย ของผู้เรียน หรืออาจเป็นด้วยเนื้อหาวิชาภาษาไทย เช่น คำไทยมีลักษณะประสม หลายรูปแบบอีกทั้งยังยืมมาจากภาษาอื่น การใช้ภาษาไทยบางคำอยู่นอกเหนือกฎเกณฑ์ทางภาษา จึงยากแก่การจดจำ ถ้าไม่ได้ฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ

การใช้หลักจิตวิทยาและทฤษฎี การเรียนรู้ในการสอนเขียนสะกดคำ

จากประสบการณ์การสอนวิชาภาษาไทยของผู้วิจัย และจากการศึกษาเอกสาร พบว่าในการเขียนสะกดคำให้ได้ผลดี ครูจะต้องนำหลักจิตวิทยาเกี่ยวกับองค์ประกอบที่ส่งเสริมการเรียนรู้มาใช้ และศึกษาทฤษฎีต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนสะกดคำดังนี้

1. ความพร้อม

ความพร้อมเป็นพื้นฐานสำคัญต่อการเรียนรู้ของนักเรียนแต่ละคน นักเรียนจะเกิดความพร้อมได้นั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ สุนีย์ ธีรดากร (2525 : 59) กล่าวถึงลักษณะของความพร้อมและองค์ประกอบที่ทำให้นักเรียนเกิดความพร้อมว่า “ความพร้อมคือสภาพความเจริญเติบโตทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาของนักเรียน รวมทั้งความสนใจ และความรู้พื้นฐาน

องค์ประกอบที่ทำให้ให้นักเรียนเกิดความพร้อม ได้แก่ วุฒิภาวะ ซึ่งเป็นความเจริญเติบโตโดยธรรมชาติของร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม...” และพรณี ช. เจนจิต (2528 : 32) กล่าวว่า “ความพร้อมเป็นสภาวะของบุคคล ที่จะเรียนรู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างบังเกิดผล ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวุฒิภาวะ การได้รับการฝึกฝน การเตรียมตัว ความสนใจและแรงจูงใจ”

2. แรงจูงใจ

แรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญต่อการจัดการเรียนการสอนทักษะทางภาษา ครูจะต้องรู้จักใช้แรงจูงใจให้เหมาะสมกับสภาพของนักเรียน สมถวิล วิเศษสมบัติ (2528 : 140-243) กล่าวถึงการใช้แรงจูงใจในการสอนวิชาภาษาไทยว่า ครูควรใช้แรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก เช่น การสร้างบรรยากาศการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่น่าสนใจ นอกจากนี้ สถิต วงศ์สุวรรณ (2525 : 138) กล่าวถึงประโยชน์ของแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการเรียนรู้และแนวทางการใช้แรงจูงใจว่า การใช้แรงจูงใจเพื่อจัดการเรียนการสอนจะช่วยให้ นักเรียน ประสบความสำเร็จในการเรียน ทั้งช่วยกระตุ้นให้นักเรียนสนใจและตั้งใจเรียน ก่อให้เกิดพลังและความพร้อมในการเรียน ครูจะต้องรู้จักใช้แรงจูงใจให้เหมาะสม กล่าวคือ ครูต้องเลือกใช้แรงจูงใจให้เหมาะสมกับเหตุการณ์ โดยคำนึงถึง วุฒิภาวะ เพศ วัย และพัฒนาการของนักเรียน และพรณี ช. เจนจิต (2528 : 260 - 264) กล่าวถึงการนำทฤษฎีการตื่นตัวมาใช้เป็นแรงจูงใจเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ว่า การนำทฤษฎีการตื่นตัวมาใช้เป็นแรงจูงใจเพื่อให้เกิดการเรียนรู้นั้นเป็นสิ่งที่ทำได้โดยง่ายคือ การสอนบทเรียนใด ๆ สิ่งสำคัญที่ครูจะต้องคำนึงถึง คือการใช้อุปกรณ์การสอนซึ่งถือเป็นสิ่งเร้าที่มีผลต่อความสนใจและความตั้งใจเรียนของนักเรียน

3. ทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีความหมาย (Meaningful Learning) ของ

ออสซูเบล (Ausubel. 1968) นั่นคือ ความสำคัญของการเรียนรู้ต้องเรียนอย่างเข้าใจและมีความหมาย โดยการเรียนรู้จะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนได้รวมสิ่งที่เรียนรู้ใหม่ หรือความรู้ที่ได้รับใหม่เข้ากับความรู้เดิมที่อยู่ในสมองของผู้เรียน (สรวงศ์ โค้วตระกูล. 2537 : 155) วิธีสอนและหลักการสอนตามทฤษฎีนี้คือการสอนที่มีครูเป็นศูนย์กลาง หรือครูเป็นผู้สอน และให้นักเรียนเป็นผู้รับ แต่การรับต้องเป็นไปด้วยความเข้าใจและมีความหมาย มีแนวการสอนดังนี้

1. ก่อนที่จะสอน ครูต้องหาวิธีรวบรวม เรียบเรียงสิ่งที่ต้องการจะให้นักเรียนเรียนรู้ไว้อย่างมีแบบแผน เป็นหมวดหมู่ มีหัวข้อชี้ให้เห็นเด่นชัด และง่ายต่อการเข้าใจ และมีความหมายต่อผู้เรียน
2. บอกให้นักเรียนทราบจุดประสงค์ของบทเรียน หรือบอกสิ่งที่ต้องการให้ นักเรียนเรียนรู้พร้อมกับบอกนักเรียนถึงคำจำกัดความของความคิดรวบยอดที่สำคัญ เพื่อผู้เรียนจะได้ใช้เป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ความรู้ใหม่
3. แบ่งบทเรียนออกเป็นชั้น ๆ เพื่อผู้เรียนจะได้เข้าใจ เมื่อสอนจบแต่ละครั้งควรจะถามนักเรียน เพื่อให้แน่ใจว่า ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยความเข้าใจก่อนที่จะเพิ่มสอนชั้นต่อไป
4. ชี้ให้ผู้เรียนเห็นความแตกต่าง และความคล้ายคลึงของสิ่งที่เรียนใหม่กับความรู้เดิมที่มีอยู่แล้ว เพื่อจะได้ช่วยให้จำได้นาน
5. เมื่อสอนในแต่ละหน่วยบทเรียนจบ ผู้สอนควรสรุปและบทวนตั้งแต่ต้น พร้อมกับเน้นใจความสำคัญของสิ่งที่เรียนรู้ใหม่ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนรวมหรือเชื่อมโยงความรู้ใหม่เข้ากับความรู้เดิม
6. ให้การบ้านหรือแบบฝึกหัด เพื่อผู้เรียนจะได้มีโอกาสทบทวนความรู้ที่เรียนรู้ใหม่ด้วยตนเองและนำไปประยุกต์ (สรวงศ์ โค้วตระกูล. 2537 : 205 – 206)

4. ทฤษฎีการเรียนรู้เกี่ยวกับการฝึกทักษะ คือ ทฤษฎีการฝึกทักษะปฏิบัติ (Motor Skill Learning) เพื่อเป็นแนวทาง ซึ่ง โกวิท ประมวลพฤกษ์ และคนอื่น ๆ (ม.ป.ป. : 104 – 105) ได้อ้างถึงบลูม และคนอื่น ๆ (Bloom and others.) ที่ได้เสนอลำดับขั้นของการฝึกทักษะปฏิบัติไว้ดังนี้

1. ขั้นรับรู้เข้าใจ มีลักษณะหนักไปทางความรู้ แสดงออกในทางปฏิบัติด้วยการรู้จักสื่อ และความหมายของสิ่งที่จะนำมาใช้ปฏิบัติ รวมถึงการจัดเตรียมเครื่องมือ อุปกรณ์ต่าง ๆ ได้ถูกต้องก่อนลงมือปฏิบัติ

2. ขั้นทำตามแบบการเรียนรู้ในทักษะขั้นนี้ ครูจะจัดตัวอย่างพร้อมคำแนะนำ เป็นขั้นตอนให้เด็กเลียนแบบ

3. ขั้นทำด้วยตนเอง เป็นขั้นที่หลังจากเด็กสามารถทำตามแบบได้แล้วในขั้นนี้ครูจะมีใบงานหรือคำสั่ง (Instruction) ที่ระบุผลลัพธ์ที่ต้องการ กำหนดวัตถุประสงค์ อุปกรณ์ที่จะให้ใช้ระยะเวลา สถานที่ แล้วให้เด็กวางแผนดำเนินการปฏิบัติด้วยตนเอง โดยเด็กจะมีแบบบันทึกรายงานผลตามกำหนดเวลา ครูจะตรวจสอบจากรายงาน และผลงานของเด็ก แล้วให้ทราบผล (Feedback) แล้วปรับปรุงแก้ไข

4. ขั้นกระทำเองแบบอัตโนมัติ เป็นขั้นที่แสดงความชำนาญทำได้ด้วยตนเองตามความต้องการของสถานการณ์สิ่งที่กำหนดให้มี แต่สถานการณ์ที่ต้องการให้ปฏิบัติ เด็กจะกำหนดวัตถุประสงค์และวิธีการปฏิบัติด้วยตนเอง ภายใต้ข้อจำกัดของเวลาและสิ่งแวดล้อม ซึ่งบางครั้งเด็กจะต้องคิดริเริ่มการปฏิบัติแบบใหม่ ๆ ด้วยเช่น สถานการณ์แสดงมารยาทที่เหมาะสมเมื่อพบคนแปลกหน้าที่มาเยี่ยมโรงเรียน

5. ทฤษฎีพัฒนาการทางปัญญา (Cognitive Development) ของเพียเจต์ (Piaget) ซึ่งได้แบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ

1. ระดับก่อนที่จะสามารถคิดหาเหตุผล (Pre- Operational Stage)

อายุ 2-7 ปี เป็นระยะที่เด็กยังมีการรับรู้ และเข้าใจได้จำกัด ยึดตนเองเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้เมื่อใช้ของจริงเชิงรูปธรรมเช่น ผลไม้จริง สัตว์จำลอง เป็นต้น ยังไม่สามารถเข้าใจเชิงเหตุและผลได้

2. ระดับสามารถคิดหาเหตุผลเชิงรูปธรรม (Concrete Operational Stage)

อายุ 7 – 11 ปี มีลักษณะเฉพาะคือ เป็นวัยที่เริ่มเข้าใจเหตุผลได้บ้าง แต่ยังคงอิงรูปธรรมหรือของที่สังเกตเห็นได้ ในขั้นแรก แล้วค่อยเบนไปหานามธรรม

3. ระดับสามารถคิดหาเหตุผลเชิงนามธรรม (Formal Operational Stage)

เกิดขึ้นในช่วงอายุ 11 ปีขึ้นไป เริ่มเข้าใจเหตุผลเชิงนามธรรม เช่น ความซื่อสัตย์ การแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ เป็นต้น (โกวิท ประมวลพฤกษ์ และคนอื่น ๆ ม.ป.ป. : 79)

สรุปได้ว่า การนำหลักจิตวิทยาไปใช้ในการเรียนการสอนนับว่ามีความสำคัญเป็นอย่างมากเพราะในกระบวนการเรียนการสอนที่จะทำให้เด็กนักเรียนเกิดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพ ผู้สอนจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในธรรมชาติ การเรียนรู้ของผู้เรียนมีความแตกต่างกันไป หลักจิตวิทยาในเรื่องต่าง ๆ นั้นจะทำให้ผู้สอนมีความเข้าใจถึงธรรมชาติการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคน และสามารถนำหลักจิตวิทยา ทฤษฎีต่าง ๆ นั้น มาส่งเสริม หรือปรับปรุงแก้ไข การจัดสภาพการเรียนรู้ให้เกิดประสิทธิภาพมากขึ้น

วิธีการสอนเขียนสะกดคำ

การสอนเขียนสะกดคำ ในสมัยก่อนใช้การสอนแบบแจกลูกและผันอักษรแก่เด็กเริ่มเรียน คือให้รู้จักพยัญชนะและสระต่าง ๆ เสียก่อน แล้วจึงให้แจกลูกและผันอักษรต่อมาระยะหลังได้มีการสอนเป็นคำและประโยค ซึ่งเป็นวิธีสอนแบบเดียวกับวิธีสอนภาษาต่างประเทศโดยคิดว่าวิธีสอนแบบใหม่นี้จะแทนการสอนแบบแจกลูกและผันอักษรได้ แต่เนื่องจากภาษาไทยมีลักษณะที่แตกต่างจากภาษาต่างประเทศ ในแง่ที่ภาษาไทยเป็นคำโดด มีการผันเสียงตามวรรณยุกต์วิธีการสอนเขียนสะกดคำไว้ดังนี้

1. สอนคำที่อยู่ใกล้ตัวเด็กและสิ่งที่เด็กได้พบเห็นในชีวิตประจำวัน
2. สอนคำที่เด็กสนใจและเข้าใจความหมาย
3. ช่วยเด็กที่เรียนอ่อนเป็นพิเศษ เด็กบางคนยังจำสระและพยัญชนะไม่ได้ ย่อมจะเขียนสะกดคำไม่ได้ ดังนั้นครูจำเป็นต้องเอาใจใส่ให้เด็กจำสระ และพยัญชนะให้ได้เสียก่อน
4. ทุกครั้งที่สอนคำใหม่ต้องมีการทบทวนคำเก่าที่เรียนมาแล้ว
5. การทดสอบต้องทำอย่างสม่ำเสมอ เพื่อจะทราบว่าคุณสมบัติความสามารถในการเขียนสะกดคำมากน้อยเพียงใด
6. มีการบันทึกผลงานของเด็กแต่ละคนว่าตั้งแต่เริ่มแรกเด็กสะกดคำได้มากน้อยเพียงใด เด็กพัฒนาขึ้นหรือไม่
7. ดำเนินการสอนที่ถูกต้องให้แก่เด็ก โดยช่วยเหลือเด็กเป็นขั้น ๆ ดังนี้
 - 7.1 ให้เด็กได้ยินคำที่สะกดคำอย่างชัดเจน
 - 7.2 ให้เด็กเขียนสะกดคำอย่างระมัดระวัง
 - 7.3 ให้เด็กอ่านคำที่สะกด
 - 7.4 ทบทวนคำที่สะกดนั้นว่าถูกต้องหรือไม่
8. เรียงคำใหม่ลงบนกระดานดำแล้วให้นักเรียนลอกตาม ครูต้องเขียนให้ชัดเจนอ่านง่าย เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการผิดพลาดเมื่อสอนสะกดคำไปแล้ว เด็กคนใดสะกดคำผิดครูต้องแก้บนกระดานดำอย่างชัดเจน หรือเรียกเด็กนั้นออกแก้เป็นรายบุคคลก็ได้ (รองรัตน์ อิศรภักดี และเทือก กุสุมา ณ อยุธยา. 2516 : 126)

การสอนเขียนสะกดคำให้ประสบผลสำเร็จครูภาษาไทยจะต้องรู้จักเลือกวิธีสอนที่เหมาะสมเช่น มีการจัดลำดับขั้นตอนของการสอนเขียนว่า จะเริ่มจุดใดก่อน เพื่อไม่ให้นักเรียนสับสนและมีความรู้สึกว่าการเขียนสะกดคำนั้น เป็นการเรียนที่ยากมากจนนักเรียนเกิดความท้อแท้ใจ บันลือ พฤกษ์วัน กล่าวว่าการสอนสะกดคำมี 2 ลักษณะ คือ การสะกดคำด้วยปากเปล่ากับการสะกดคำด้วยการเขียน การสะกดคำด้วยปากเปล่านี้โดยมากมักสอนในระยะเวลาที่เด็กยังเขียนหนังสือไม่ได้ ครูจึงให้นักเรียนสะกดคำออกมาดัง ๆ เพื่อจะได้วัดผลว่าเด็กสะกดคำได้ถูกต้องเพียงใด เมื่อถึงขั้นที่เด็กพอจะเขียนหนังสือได้แล้ว ครูจะสอนให้เด็กฝึกสะกดคำในใจไปพร้อม ๆ กับการเขียนหรือการให้เด็กเขียนตามคำบอกนั่นเอง” (บันลือ พฤกษ์วัน. 2521 : 76)

ลำดับขั้นการสอนเขียนสะกดคำ

ในการสอนเขียนสะกดคำ ครูจำเป็นต้องสอนให้เด็กรู้จักฝึกฝนสะกดคำอยู่เสมอโดยเฉพาะในระดับประถมศึกษาควรเน้นให้นักเรียนรู้จักความหมายของคำและสะกดคำได้ถูกต้อง การสอนสะกดคำที่ต้นนั้นจะต้องเป็นขั้นตอน ประเทิน มหาจันทร์ (2519 : 25) ได้เสนอแนะไว้ดังนี้

ขั้นที่ 1 ความหมายและการออกเสียง

ขั้นนี้ครูต้องสอนให้นักเรียนเข้าใจความหมายของคำ มองเห็นคำพร้อมทั้งการออกเสียงคำนั้น และสามารถที่จะพูดเป็นประโยคได้ โดยใช้คำเหล่านั้นได้ถูกต้อง

ขั้นที่ 2 การมองเห็นรูปคำ

ขั้นนี้ครูจะต้องให้นักเรียนได้มองเห็นรูปคำและส่วนประกอบต่าง ๆ ของคำ แยกคำออกเป็นพยางค์ ออกเสียงคำนั้นเป็นพยางค์แล้วสะกดเป็นคำอีกครั้ง

ขั้นที่ 3 การระลึกคำ

ขั้นนี้ครูต้องให้นักเรียนมองคำนั้นแล้วให้สะกดคำโดยไม่ต้องดู ตรวจสอบว่าการสะกดคำนั้นถูกต้องหรือไม่ ถ้าสะกดคำผิดก็ให้นักเรียนย้อนกลับไปเริ่มต้นในขั้นที่ 1

ขั้นที่ 4 การเขียนคำ

ขั้นนี้ต้องให้นักเรียนในสัปดาห์แรกๆ สะดวกที่ได้ด้วยการจำ แล้วตรวจสอบว่าการเขียนคำเหล่านั้นได้ถูกต้องชัดเจนหรือไม่

ขั้นที่ 5 การทบทวน

ให้นักเรียนเขียนคำโดยไม่ต้องดูแบบ ถ้าเขียนถูกต้อง 3 ครั้ง แสดงว่านักเรียนรู้จักคำนั้นดีแล้ว และถ้าจะให้ให้นักเรียนจดจำได้ดีขึ้นควรให้นักเรียนนำคำนั้นไปเขียนเป็นประโยคทันที อาจเป็นการเขียนเรียงความหรือจดหมายก็ได้

ฟิทซ์เจอร์ลด์ (สรวาดี เฟ็งศรีโคตร. 2539 : 22 ; อ้างอิงมาจาก Fitzgerald. 1967 : 38) ได้เสนอแนะลำดับขั้นการสอนเขียนสะกดคำไว้ดังนี้

1. ควรให้นักเรียนรู้ความหมายของคำนั้นก่อน โดยครูเป็นผู้บอกหรือให้ค้นคว้าความหมายจากพจนานุกรม แล้วให้นักเรียนอธิบาย สิ่งที่สำคัญคือต้องเป็นคำง่าย ไม่สลับซับซ้อน
2. ต้องให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำได้ถูกต้อง จะช่วยให้นักเรียนจดจำคำนั้นได้แม่นยำยิ่งขึ้นทั้งรูปคำและการออกเสียง
3. ต้องให้นักเรียนรูปคำนั้น ว่าประกอบด้วยสระ พยัญชนะอะไรบ้าง ถ้าเป็นคำหลายพยางค์ควรแยกให้เด็กดูถ้าทำได้
4. ต้องให้นักเรียนทดลองเขียนคำนั้น ทั้งดูแบบและไม่ดูแบบ
5. ต้องสร้างสถานการณ์ให้นักเรียน เรียนคำนั้น ๆ ไปใช้ ซึ่งอาจใช้ในการเขียนบรรยายเรื่องราวหรือเขียนกิจกรรมการเรียนที่เหมาะสมกับวัย

การจัดกิจกรรมในการสอนเขียนสะกดคำ

กิจกรรมในการสอนเขียนสะกดคำ มีวิธีการหลายแบบ ซึ่งครูจะต้องเลือกให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้น สนุกสนาน ไม่เบื่อหน่ายกับการเรียน ซึ่งมีนักการศึกษาได้เสนอแนะทางการจัดกิจกรรมการสอนเขียนสะกดคำ ไว้ดังนี้

สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรชัย (2523 : 120 – 121) ได้เสนอแนะกิจกรรมการเล่นเกี่ยวกับการสอนเขียนสะกดคำดังนี้

1. ครูทำบัญชีคำยาก แจกให้นักเรียนแต่ละสัปดาห์ครูก็นำคำเหล่านั้นมาให้นักเรียนตรวจคำตอบหรือแลกกันตรวจ แล้วนักเรียนแต่ละคนบันทึกการสะกดคำยากของตนไว้เพื่อพัฒนาการของตนเอง

2. ครูแต่งประโยคซึ่งประกอบไปด้วยคำที่มักจะสะกดผิด แล้วบอกให้นักเรียนเขียนหรือให้นักเรียนแต่งประโยคในทำนองเดียวกันแล้วบอกเพื่อนเขียนและเฉลยคำตอบที่ถูกต้องด้วย

3. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม หรือเป็นแถวแข่งขันเขียนคำ หรือข้อความ

4. ครูแจกบัญชีคำที่มีทั้งคำผิดและคำถูกปนกัน ให้นักเรียนทำเครื่องหมายผิดหน้าคำเหล่านั้น

5. ครูนำคำมาแต่งเป็นข้อสอบแบบเลือกตอบให้นักเรียนทำเครื่องหมายหน้าคำที่ถูกต้อง

6. ครูแจกบัญชีคำที่มีคำที่ถูกและคำผิดปนกัน ให้นักเรียนตรวจกันเอง ถ้าคำใดผิดให้นักเรียนแก้ไขให้ถูกต้อง จากนั้นให้นักเรียนเปลี่ยนกันตรวจจากบัตรคำที่ครูนำมาใช้เฉลย

7. ให้นักเรียนรวบรวมคำยากต่าง ๆ ที่เคยเรียนมาแล้วทำเป็นบัญชีคำ เรียงตามลำดับอักษร

8. ครูแจกข้อความที่มีความยาวประมาณ 10 – 15 บรรทัด ใช้ข้อความที่สะกดถูกต้อง และผิดปนกัน ให้นักเรียนหาคำที่สะกดผิดและแก้ไขให้ถูกต้อง ในกรณีไม่แน่ใจให้นักเรียนเปิดพจนานุกรมช่วย

9. ให้นักเรียนแข่งขันกันหาคำพ้องเสียงจากพจนานุกรมเช่น คำที่ออกเสียง กัน (กรร กรรณ กัณห์) หรือ จัน (จรรย์ จันทร จันทร) แล้วเขียนในบัตรคำ นำไปเสนอหน้าชั้นเรียน

10. แบ่งนักเรียนแต่งคำหรือจากข้อความไม่ควรเป็นคำยาก ๆ จากสระพยัญชนะ และวรรณยุกต์ ชิน โพธิ์อ่อน (2526 : 47) ได้กล่าวถึงวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง และมีผลสัมฤทธิ์สูง ได้แก่ วิธีสอนดังต่อไปนี้

1. วิธีสอนที่ครูออกเสียงได้ถูกต้องและมีแบบการสะกดคำที่แน่นอน
2. วิธีสอนที่ต้องฝึกทักษะการเขียนสะกดคำอย่างสม่ำเสมอ โดยเฉพาะการฝึกเป็นรายบุคคล
3. วิธีการสอนที่มีการกำหนดจุดประสงค์ของการสอนที่แน่นอน
4. วิธีสอนที่มีการทดสอบก่อนสอน และสอนก่อนสอบ
5. วิธีสอนที่ฝึกทักษะด้วยการเลียนแบบและทราบผลการเรียน
6. วิธีสอนแบบใช้การเรียงลำดับตัวอักษร
7. วิธีสอนโดยให้ผู้เรียน อ่าน และรู้ความหมายของคำ และการผันคำ
8. วิธีสอนโดยการเลือกและจัดลำดับคำตลอดจนนำคำที่ใช้ในชีวิตประจำวันมาให้เขียน
9. วิธีสอนที่มีการกำหนด และวางแผนการสอนที่แน่นอน
10. วิธีสอนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ให้มีกระบวนการและขั้นตอนที่ถูกต้อง
11. วิธีสอนโดยใช้พจนานุกรม และมีการทบทวน
12. วิธีสอนโดยการสร้างแบบฝึกหัดการอ่าน และการเขียน แล้วนำไปเสนอนักเรียน
13. วิธีสอนโดยนำคำที่เป็นปัญหามาสร้างเป็นแบบฝึกทักษะ ด้วยวิธีสัมพันธ์ทักษะ

ประภาศรี สีหอำไพ (2527 : 25) สมถวิล วิเศษสมบัติ (2528 : 81 – 82) ได้เสนอแนะวิธีการจัดกิจกรรมในการสอนเขียนว่าสอดคล้องกันสรุปได้ว่า “การจัดกิจกรรมการเขียนสะกดคำ ครูควรใช้เอกสารประกอบการสอนโดยเลือกคำที่ถูกต้อง นำเกณฑ์เขียนสะกดคำมาจัดเป็นเกม หรือแต่งเป็นบทเพลง แบ่งกลุ่มแข่งขันสะกดคำ ค้นหาคำมาแลกเปลี่ยนรวบรวมคำจากเอกสารและหนังสือต่าง ๆ มาแต่งเป็นประโยค นำคำที่มักเขียนผิดมาเขียนประโยค หรือเรื่องราว หรือเขียนตามคำบอก แล้วตรวจโดยพจนานุกรมและบัตรคำประกอบการสอน นอกจากนั้นควรให้นักเรียนทำบัญชีคำยากในแต่ละสัปดาห์ เพื่อพัฒนาการของตนเองก็ได้” ส่วน สนิท ตั้งทวี (2531 : 40 – 41) สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์มรรย (2536 : 165 - 167) ได้เสนอแนะขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเขียนสะกดคำ สอดคล้องกันสรุปได้ ดังนี้

1. แบ่งกลุ่มให้ค้นหาคำในเรื่องที่นำมาแลกเปลี่ยนกันบอก และเฉลยพร้อมทั้งเก็บคะแนนไว้
2. รวบรวมคำศัพท์ไว้ในสมุด เรียบเรียงไว้เป็นหมวดหมู่ ตามลำดับพยัญชนะ และตาม

ความหมาย

3. ครูบอกให้เขียนแล้วให้ตรวจโดยใช้บัตรคำและพจนานุกรม
4. ใช้เอกสารประกอบการเลือกคำที่สะกดถูก
6. นำเกณฑ์การเขียนตัวสะกด มาแต่งเป็นคำประพันธ์เพื่อให้จำได้
7. ฝึกการเขียนเรียงความ แล้วใช้พจนานุกรมตรวจตัวสะกดการันต์ ของตนเองหรือของเพื่อน
8. หาประโยคหรือข้อความสั้น ๆ มาให้เติมศัพท์
9. เขียนรายงานคำที่มักสะกดผิด
10. นำเนื้อหาจากหนังสือภาษาไทย มาแต่งเป็นประโยครวบรวมไว้
11. กำหนดคำศัพท์ให้มาเขียนเป็นรูปประโยคหรือเรื่อง
12. ควรตรวจแก้ไขตัวสะกดในการฝึกการเขียนทุกครั้ง ไม่ปล่อยให้เด็กเรียนผิดแล้วไม่แก้ไข

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การสอนให้นักเรียนเขียนสะกดคำได้อย่างถูกต้อง แม่นยำ ครูต้องตระหนักถึงความสำคัญของการเขียนสะกดคำ หลักการสอนเขียนสะกดคำ และจะต้องรู้จักเลือกวิธีสอนที่เหมาะสม ซึ่งพอจะสรุปวิธีการเขียนสะกดคำภาษาไทยได้ดังนี้

1. ให้นักเรียนได้มองเห็นรูปคำ ว่ามีลักษณะอย่างไร ประกอบด้วย พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกดอะไรบ้าง
2. ฝึกให้นักเรียนออกเสียงคำนั้น ๆ ให้ชัดเจนเป็นคำ ๆ
3. ฝึกให้นักเรียนสะกดคำปากเปล่าโดยวิธีแจกลูกสะกดคำ โดยออกเสียงดัง ๆ อย่างชัดเจน
4. สอนให้นักเรียนรู้และเข้าใจความหมายของคำนั้น ๆ และยกตัวอย่างการใช้คำนั้น ๆ ใน

สถานการณ์ต่าง ๆ

5. ฝึกให้ลงมือเขียนสะกดคำนั้น ๆ หลาย ๆ ครั้ง
6. ให้นักเรียนระลึกคำที่เขียน แล้วเขียนสะกดคำ โดยไม่ต้องดูแบบ
7. ตรวจสอบดูว่าถูกต้องหรือไม่ ถ้าไม่ถูกต้องให้กลับไปดูคำนั้นใหม่
8. ใช้คำที่เขียนนั้น นำมาแต่งประโยค โดยอาจแต่งด้วยปากเปล่าก็ได้
9. ทบทวนการเขียนอีกครั้งหนึ่ง โดยทำแบบฝึกทักษะ

นอกจากนั้น ในการสอนเขียนสะกดคำให้มีประสิทธิภาพ ครูจะต้องให้นักเรียนทราบ จุดมุ่งหมาย และเห็นความสำคัญของการเขียนสะกดคำซึ่งจะช่วยให้เด็กหันมาสนใจในการเขียนสะกดคำมากขึ้น และที่สำคัญในการสอนเขียนสะกดคำ คือ การฝึกฝน เพราะทักษะการเขียนสะกดคำเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝน ดังนั้น ครูจึงจำเป็นต้องจัดหากิจกรรม รูปแบบต่าง ๆ อย่างหลากหลาย มาให้นักเรียนได้ฝึก ซึ่งกิจกรรมต่าง ๆ เหล่านี้ จะทำให้นักเรียนสนุกสนานเพลิดเพลินไม่เบื่อหน่าย

1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกหัด

ความหมายของแบบฝึกหัด

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน 2525 (2526 : 483) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกไว้ว่า หมายถึง แบบตัวอย่าง ปัญหา หรือคำสั่งที่ตั้งขึ้นเพื่อให้นักเรียนฝึกตอบ เป็นต้น

วาสนา สุพัฒน์ (2530 : 11) กล่าวว่า แบบฝึกหัด หมายถึง งานหรือกิจกรรมที่ครู มอบหมายให้นักเรียนทำเพื่อทบทวนความรู้ต่าง ๆ ที่ได้เรียนไปแล้ว ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะและเพิ่มทักษะ ซึ่งสามารถนำไปแก้ปัญหาได้

อัจฉรา ชีวพันธ์ และคนอื่น ๆ (2532 : 102) ได้กล่าวว่า แบบฝึกหัด หมายถึง สิ่งสร้างขึ้นเพื่อเสริมความเข้าใจ และเสริมเติมเนื้อหาบางส่วน ที่ช่วยให้นักเรียนได้ปฏิบัติและนำเอาความรู้ไปใช้ได้อย่างแม่นยำ ถูกต้อง คล่องแคล่ว

จากนิยามที่ได้กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า แบบฝึกหัด หมายถึง กิจกรรมที่ครูสร้างขึ้น เพื่อให้ นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะทบทวนเนื้อหา ความรู้ ที่เรียนไปแล้ว และนำความรู้ไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตประจำวันได้

ความสำคัญของแบบฝึกหัด

ภาษาไทยเป็นวิชาทักษะ คำว่าทักษะ หมายถึง ความชำนาญคล่องแคล่วรวดเร็วและ ถูกต้อง ทักษะ จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อได้ทำซ้ำ ๆ จนเกิดความชำนาญ ดังนั้นการสอนภาษาไทยเพื่อให้นักเรียนมีทักษะในการ ฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้นั้น ครูจะต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาส ฝึกซ้ำอยู่เสมอจนเกิดความชำนาญ สามารถฟัง พูด อ่าน และเขียน ได้อย่างคล่องแคล่ว รวดเร็วถูกต้อง สิ่ง สำคัญอย่างหนึ่ง ที่ใช้ฝึกทักษะภาษาให้ได้ดี ก็คือ แบบฝึก (ประสงค์ ราชณสุข. 2532 : 52)

เนื่องจากแบบฝึกหัดเป็นสื่อการเรียนการสอนอย่างหนึ่ง ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากการ ปฏิบัติได้ด้วยตนเองได้ฝึกทักษะเพิ่มเติมจากเนื้อหา โดยมีครูเป็นผู้แนะนำช่วยเพิ่มพูนความรู้ให้แก่ นักเรียน การฝึกทักษะทางภาษานั้นจะอาศัยเฉพาะแบบเรียนและแบบฝึกหัดในแบบเรียนเพียงอย่างเดียว นับว่ายังไม่พอ เกินไป ทั้งจะไม่ช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการทักษะทางภาษาได้เพียงพอ ดังนั้น จึงมีความจำเป็นที่ครู จะต้องสร้างแบบฝึกหัดเฉพาะเรื่องขึ้น สำหรับฝึกเพิ่มเติมเพื่อช่วยให้นักเรียนมีความคล่องแคล่วในทักษะ ภาษาไทย โดยเฉพาะในด้านการเขียนสะกดคำ (รุจิ สุขเสมอ. 2526 : 23)

สรุปได้ว่า แบบฝึกหัด เป็นสิ่งสำคัญในการเรียนการสอนในวิชาทักษะภาษาไทย เพราะต้องใช้แบบ ฝึกในการฝึกฝน ทักษะ เนื้อหาที่เรียนไปแล้ว ให้ยังคงอยู่ไม่ลืมเลือนไป

ประโยชน์ของแบบฝึก

นักการศึกษาได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกการเขียนสะกดคำไว้ดังนี้

วิระ ไทยพาณิชย์ (2528 : 175) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการใช้แบบฝึกไว้ว่าแบบฝึกเป็นเครื่องมือที่ ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ ที่เกิดจากการกระทำจริงเป็น ประสบการณ์ตรงที่ผู้เรียนมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน ทำให้นักเรียนเห็นคุณค่าของสิ่งที่เรียน สามารถเรียนรู้และจดจำสิ่งที่เรียนได้ดี และนำการเรียนรู้ไปใช้ใน สถานการณ์เช่นเดียวกันได้

เพ็ตตี (Petty. 1963 : 469 – 472) ได้กล่าวถึง ประโยชน์ของแบบฝึกไว้ว่า

1. เป็นส่วนเพิ่มเติมหรือเสริมหนังสือเรียนในการเรียนทักษะ เป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระครูได้มาก เพราะแบบฝึกหัดเป็นสิ่งที่จัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบ และมีระเบียบ

2. ช่วยเสริมทักษะทางการใช้ภาษา แบบฝึกเป็นเครื่องมือที่ช่วยเด็กในการฝึกฝนทักษะทางการใช้ภาษาให้ดีขึ้น แต่ทั้งนี้จะต้องอาศัยการส่งเสริมและความเอาใจใส่จากครูผู้สอนด้วย

3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากเด็กมีความสามารถทางภาษาแตกต่างกัน การให้เด็กทำแบบฝึกที่เหมาะสมกับความสามารถของเขา จะช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จในด้านจิตใจมากขึ้น ดังนั้นแบบฝึกหัดจึงไม่ใช่สมุดฝึกที่ครูจะให้แก่เด็ก บทตอบทหรือหน้าต่อหน้า แต่เป็นแหล่งประสบการณ์เฉพาะสำหรับเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือพิเศษ และเป็นเครื่องช่วยที่มีค่าของครูที่จะสนองความต้องการรายบุคคลในชั้น

4. แบบฝึกช่วยเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทน

ลักษณะการฝึกเพื่อช่วยให้เกิดผลดังกล่าวนั้น ได้แก่

4.1 ฝึกทันทีหลังจากที่เด็กได้เรียนรู้ในเรื่องนั้น ๆ

4.2 ฝึกซ้ำหลาย ๆ ครั้ง

4.3 เน้นเฉพาะในเรื่องที่ผิด

5. แบบฝึกที่ใช้จะเป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากจบบทเรียนในแต่ละครั้ง

6. แบบฝึกหัดที่จัดทำขึ้นเป็นรูปเล่ม เด็กสามารถเก็บรักษาไว้ใช้เป็นแนวทางเพื่อทบทวนด้วยตนเองได้ต่อไป

7. การให้เด็กทำแบบฝึกหัดช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่น หรือปัญหาต่าง ๆ ของเด็กได้ ชัดเจน ซึ่งจะช่วยให้ครูดำเนินการปรับปรุง แก้ไขปัญหานั้น ๆ ได้ทันทั่วทั้ง

8. แบบฝึกหัดที่จัดขึ้นนอกเหนือจากที่มีอยู่ในหนังสือแบบเรียน จะช่วยให้เด็กได้ฝึกฝนอย่างเต็มที่

9. แบบฝึกที่จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยแล้ว จะช่วยให้ครูประหยัดทั้งแรงงานและเวลาในการที่จะต้องเตรียมสร้างแบบฝึกอยู่เสมอ ในด้านผู้เรียนก็ไม่ต้องเสียเวลาลอกแบบฝึกหัดจากตำราเรียนหรือกระดานดำ ทำให้มีเวลาและโอกาสได้ฝึกฝนทักษะต่าง ๆ มากขึ้น

10. แบบฝึกช่วยประหยัดค่าใช้จ่ายเพราะการจัดพิมพ์ขึ้นเป็นรูปเล่มที่แน่นอน ย่อมลงทุนต่ำกว่าการที่จะใช้พิมพ์ลงกระดานไขทุกครั้งไป นอกจากนี้ยังมีประโยชน์ในการที่ผู้เรียนสามารถบันทึกและมองเห็นความก้าวหน้าของตนเองได้อย่างมีระบบและเป็นระเบียบ

วิชนี้ ศรีไพรพรรณ (2517 : 56) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกทักษะทางภาษาว่า

1. ทำให้เด็กเข้าใจบทเรียนได้ดีขึ้น เพราะแบบฝึกทักษะจะเป็นเครื่องมือทบทวนความรู้ที่เด็กได้เรียน และทำให้เกิดความชำนาญ คล่องแคล่วในเนื้อหาวิชาเหล่านั้นยิ่งขึ้น

2. ทำให้ครูทราบความเข้าใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียน ซึ่งจะช่วยให้ครูสามารถ ปรับปรุงเนื้อหา วิธีสอนและกิจกรรมในแต่ละบทเรียน ตลอดจนสามารถช่วยเด็กให้เรียนได้ดีที่สุดตามความสามารถ

3. ฝึกให้เด็กมีความเชื่อมั่น และสามารถประเมินผลงานของตนเองได้

4. ฝึกให้เด็กได้ทำงานตามลำพัง โดยมีความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมาย

ประโยชน์ของแบบฝึกเสริมทักษะ เอกสาร ศน. 84/2540 กระทรวงศึกษาธิการ (2540 : 147) กล่าวถึง ภาษาไทยเป็นวิชาทักษะที่ต้องอาศัยการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ แบบฝึกเสริมทักษะเป็นสื่อการเรียนที่อำนวยความสะดวกการเรียนรู้ภาษาไทย ดังนี้

1. เป็นส่วนช่วยเพิ่มเติมหรือเสริมหนังสือเรียน

2. ช่วยเสริมทักษะการใช้ภาษาให้ดีขึ้น แต่ทั้งนี้จะต้องอาศัยการส่งเสริมและความเอาใจใส่จากครูผู้สอนด้วย

3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เพราะการที่ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดที่เหมาะสมกับความสามารถของเขาจะช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จ

4. แบบฝึกหัดช่วยเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทน

5. การให้นักเรียนทำแบบฝึก ช่วยให้ผู้ครูมองเห็นจุดเด่นหรือจุดบกพร่องของนักเรียนได้ชัดเจน ซึ่งจะช่วยให้ครูดำเนินการปรับปรุงแก้ไขปัญหานั้น ๆ ได้ทันที่

6. แบบฝึกที่จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยแล้ว จะช่วยให้ครูประหยัดแรงงานและเวลาในการที่จะเตรียมการสร้างแบบฝึก นักเรียนก็ไม่ต้องเสียเวลาในการคัดลอกแบบฝึก ทำให้มีเวลาและโอกาสได้ฝึกฝนมากขึ้น

จากข้อความดังกล่าวสรุปได้ว่า แบบฝึกหัดมีประโยชน์ คือ ช่วยฝึกการฝึกฝนทักษะทางการใช้ภาษาให้ดีขึ้น มีความคงทนมากยิ่งขึ้น อีกทั้งยังช่วยประหยัดค่าใช้จ่ายประหยัดแรงงาน และเวลาของครูในการที่จะเตรียมการสร้างแบบฝึกหัด

หลักการสร้างแบบฝึกหัด

ก่อน สวัสดิ์พาณิชย์ (2514 : 1 – 2) ได้เสนอแนะการสร้างแบบฝึกไว้ดังนี้

1. แบบฝึกจะต้องสอดคล้องกับทักษะที่ต้องการฝึก
2. ให้แบบฝึกหัดสั้น ๆ แต่มีหลายแบบในการฝึกแต่ละทักษะ
3. ให้ฝึกในสถานการณ์ที่ต่างกันไป เช่น เล่นเกม ทำแบบฝึกหัด
4. มีการประเมินผลเป็นขั้นตอน เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียน

วิชณี ศรีไพรวรรณ (2517 : 412 – 413) ได้กล่าวถึงหลักการในการจัดทำแบบฝึกทักษะว่า

1. ให้สอดคล้องกับจิตวิทยาและพัฒนาการของเด็ก และลำดับขั้นของการเรียน เด็กแรกเรียนยังมีประสบการณ์น้อย แบบฝึกทักษะจะต้องอาศัยรูปภาพสีสวยดึงดูดใจเด็ก และเป็นไปตามลำดับความยากง่าย เพื่อให้เด็กมีกำลังใจทำ

2. ให้มีจุดมุ่งหมายว่า มุ่งจะฝึกในด้านใด แล้วจัดเนื้อหาให้ตรงกับความรู้ที่วางไว้ ครูต้องจัดทำไว้ล่วงหน้าเสมอ

3. ต้องคำนึงถึงความแตกต่างของเด็ก ถ้าสามารถแยกตามความสามารถ และจัดทำแบบฝึกหัดเพื่อส่งเสริมเด็กแต่ละกลุ่มได้ก็ยิ่งดี

4. ในแบบฝึกต้องมีคำชี้แจงง่าย ๆ สั้น ๆ เพื่อให้เด็กเข้าใจถ้าเด็กยังไม่อ่านไม่ได้ ครูต้องชี้แจงด้วยคำพูดที่ใช้ภาษาง่าย ๆ ให้เด็กสามารถทำตามคำสั่งได้

5. แบบฝึกหัดต้องมีความถูกต้อง ครูต้องตรวจพิจารณาดูให้ถี่ถ้วนอย่าให้มีข้อผิดพลาดได้

6. การให้เด็กทำแบบฝึกหัดแต่ละครั้ง ต้องให้เหมาะสมกับเวลา และความสนใจของเด็ก เด็กเล็ก ๆ ย่อมจะสนใจทำสิ่งใดอยู่ไม่นาน

7. ควรทำแบบฝึกหัดหลาย ๆ แบบ เพื่อให้เด็กเรียนรู้ได้กว้างขวาง และส่งเสริมให้เกิดความคิด

8. กระดาษที่ให้เด็กทำแบบฝึกหัดต้องเหนียวและทนทานพอสมควร

จากข้อความข้างต้นสรุปว่า แบบฝึกหัดทักษะควรจัดทำให้สอดคล้องกับเรื่องที่ต้องการฝึก และควรคำนึงถึงหลักจิตวิทยา ใช้ภาษาที่ง่าย ๆ มีหลากหลายรูปแบบ

ลักษณะของแบบฝึกที่ดี

ก่อ สวัสดิ์พาณิชย์ (2524 : 20) ได้กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกที่ดีว่า ลักษณะของแบบฝึกควรสั้น และมีหลายแบบเพื่อฝึกทักษะเดียว ใช้ได้ตามสภาพความแตกต่างระหว่างบุคคล และมีการประเมินผลการใช้แบบฝึกของนักเรียนด้วย

นอกจากนั้น วิไลลักษณ์ บุญประเสริฐ (2531 : 13) ก็ได้กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกที่ดีว่า ลักษณะของแบบฝึกที่ดีนั้นต้องใช้ภาษาให้เหมาะสมกับนักเรียน ตลอดจนคำนึงถึงจิตวิทยาเกี่ยวกับสิ่งเร้า และการตอบสนองพัฒนาการของเด็กและลำดับขั้นของการเรียน นอกจากนี้จะต้องพิจารณาให้เหมาะสมกับวัย และความสามารถของเด็ก ซึ่งแบบฝึกจะต้องประกอบด้วยคำชี้แจง และตัวอย่างสั้น ๆ ที่จะทำให้เด็กเข้าใจง่าย ใช้เวลาเหมาะสมและมีลักษณะที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนที่เรียนไปแล้ว นอกจากนี้แบบฝึกควรมีหลายแบบ เพื่อสร้างความสนใจ และท้าทายให้แสดงความสามารถ

ประสงค์ ราชณสุข (2532 : 56) ได้กล่าวถึง ลักษณะที่ดีของแบบฝึกเฉพาะอย่างไว้ดังนี้

1. เป็นแบบฝึกหัดแบบ ฟัง - พูด
2. เป็นแบบฝึกที่สอดคล้องกับความสามารถ และความแตกต่างระหว่างบุคคล ผู้ฝึกนักเรียนเป็นกลุ่มเล็ก โดยจัดกลุ่มตามลักษณะการออกเสียงไม่ชัด และเน้นการฝึกเป็นรายบุคคล
3. เป็นแบบฝึกที่เร้าความสนใจ และจูงใจนักเรียน โดยใช้ภาพประกอบแบบฝึก และแบบฝึกจะเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก
4. เป็นแบบฝึกที่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน คือ เป็นแบบฝึกสั้น ๆ ง่าย ๆ แบบฝึกหนึ่ง ๆ จะฝึกเฉพาะเรื่องใดเพียงเรื่องเดียว และใช้เวลาในการฝึกครั้งละประมาณ 30 – 50 นาที
5. เป็นแบบฝึกที่มุ่งเสริมสร้างบรรยากาศที่สนุกสนาน กระตือรือร้นในการฝึกให้แก่ นักเรียน ดังนั้นแบบฝึกจึงใช้สื่อการสอนหลาย ๆ ชนิดมาประกอบกัน เช่น ฝึกโดยการใช้นิพนธ์ คำ บัตรภาพ แถบประโยค เอกสารประกอบการฝึก บทประพันธ์ บทเพลง บทสนทนา บทบาทสมมติ และเกมต่าง ๆ เป็นต้น

ดังที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ลักษณะของแบบฝึกหัดที่ดี คือ แบบฝึกหัดที่เรียงลำดับจากง่ายไปยาก มีรูปภาพประกอบ มีรูปแบบที่น่าสนใจ มีกิจกรรมที่หลากหลาย ใช้ภาษาเหมาะสมกับวัยและระดับของผู้เรียน มีคำสั่งชี้แจงชัดเจนเข้าใจง่าย และมีตัวอย่างประกอบ

หลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกหัด

ในการสร้างแบบฝึกหัดเพื่อใช้ฝึกทักษะอย่างมีประสิทธิภาพนั้น ต้องใช้หลักการทางจิตวิทยาประกอบเพื่อให้แบบฝึกหัดนั้นมีความสมบูรณ์ เหมาะที่จะนำไปใช้กับนักเรียนให้เหมาะสมกับวัย ความสามารถ ความสนใจของนักเรียน ดังที่สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรหม (2523 : 52 – 62) ได้ศึกษาหลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน ซึ่งสามารถนำมาใช้ในการสร้างแบบฝึกหัดได้ดังต่อไปนี้

1. ความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual Difference) ต้องคำนึงถึงอยู่เสมอว่า นักเรียนแต่ละคนมีความรู้ ความถนัด ความสามารถ ความสนใจแตกต่างกัน ในการสร้างแบบฝึกหัดจึงควรพิจารณาให้เหมาะสม ไม่ยากเกินไปสำหรับเด็กเก่ง และไม่ยากเกินไปสำหรับเด็กอ่อน ในการฝึกแบบฝึกหัดควรมีทั้งที่ฝึกเป็นรายบุคคลและฝึกเป็นกลุ่ม การฝึกเป็นกลุ่มควรให้เด็กเก่งคล่องกับเด็กอ่อน เพื่อให้เด็กเก่งช่วยเหลือเด็กอ่อน
2. การเรียนรู้โดยการฝึกฝน (Law of Exercise) ธอร์นไดค์ (Thorndike) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ทันทีเมื่อได้มีการฝึกฝนหรือกระทำซ้ำ ๆ ฉะนั้นในการสร้างแบบฝึกหัดจึงควรสร้างแบบฝึกหัด

เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกฝนในเรื่องหนึ่ง ๆ ซ้ำ ๆ กันหลายครั้งโดยแบบฝึกหัดมีลักษณะหลายรูปแบบเพื่อให้
นักเรียนไม่เกิดความเบื่อหน่าย อันจะส่งผลทำให้ความสนใจในการฝึก ลดลงและจะไม่เกิดการเรียนรู้เท่าที่ควร

3. กฎแห่งผล (Law of Effect) เมื่อนักเรียนได้เรียนไปแล้ว นักเรียนย่อมต้องการทราบผลการ
เรียนของตนว่าเป็นอย่างไร เมื่อให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดหรือให้ทำงานใด ๆ จึงควรเฉลย หรือตรวจเพื่อให้
นักเรียนทราบผลโดยเร็ว ฉะนั้นแบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นจึงควรมีค่าเฉลยเพื่อให้ นักเรียนสามารถทราบผล
โดยเร็ว หรือนักเรียนสามารถตรวจคำตอบได้เองเพื่อจะได้รู้ข้อบกพร่องของตนเอง

4. แรงจูงใจ (Motivation) ในการจะสร้างแบบฝึกหัดที่น่าสนใจเพื่อเป็นการสร้างแรงจูงใจให้เด็ก
อยากทำควรจัดทำแบบฝึกหัดจากง่ายไปหายาก เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนพบกับความสำเร็จและอยากที่จะ
ทำแบบฝึกหัดต่อไป นอกจากนี้แบบฝึกหัดควรเป็นแบบสั้น ๆ เพื่อไม่ให้นักเรียนเบื่อหน่าย ควรมีแบบฝึกหัด
หลายรูปแบบไม่ซ้ำซากเช่น อาจจัดแบบฝึกหัดในลักษณะของเกม กิจกรรมในสถานการณ์ที่ต่าง ๆ ที่แปลก
ใหม่ น่าสนใจ และสนุกสนานเหมาะสมกับวัย และความต้องการของเด็ก

เบอร์นาร์ด (ประสาธ อิศรปริดา, 2522 : 111; อ้างอิงจาก Bernard. n.d) ได้เสนอแนะหลักการนำ
กฎแห่งการฝึกหัดไปใช้ในการเรียนการสอนดังนี้

1. ครูจะต้องหาโอกาส หรือพยายามเปิดโอกาสที่จะให้นักเรียนได้ใช้ความรู้ ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรม
ในห้องเรียนหรือนอกห้องเรียนก็ตาม

2. การทดสอบกิตติ การทำแบบฝึกหัดกิตติ นับเป็นกิจกรรมที่จะทำให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้ทั้งสิ้น จึง
น่าจะหมั่นทดสอบหรือถามคำถามต่าง ๆ ให้มาก

3. ให้นักเรียนได้พบปัญหา หรือสถานการณ์ใหม่ ๆ หรือกิจกรรมใหม่ ๆ อยู่เสมอเพื่อเปิดโอกาสให้
เขาได้ใช้ความรู้ความสามารถอย่างเต็มที่

4. การให้เด็กกระทำซ้ำ ๆ จำเป็นต้องให้เด็กเข้าใจหรือรู้ความมุ่งหมายตามไปด้วย และพยายาม
เน้นให้เด็กรู้การประยุกต์ใช้ความรู้ในปัญหาต่าง ๆ

ฉะนั้นในการจัดการเรียนการสอนของครู รวมไปถึงการสร้างแบบฝึกหัดของครู จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่
จะต้องนำหลักจิตวิทยามาใช้ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับวัยของนักเรียนและเป็น
แนวทางในการสร้างแบบฝึกหัดให้มีประสิทธิภาพเหมาะสมที่จะนำไปใช้ฝึกทักษะกับนักเรียน ทำให้นักเรียน
ได้รับความสำเร็จในการเรียน

1.3 เอกสารที่เกี่ยวกับการสอนซ่อมเสริม

ความหมายของการสอนซ่อมเสริม

ศรียา นิยมธรรม (2530 : 47) กล่าวว่า การสอนซ่อมเสริม (Remedial Teaching) หมายถึง การ
สอนเด็กที่ยังพัฒนาด้านการเรียนยังไม่เต็มความสามารถในการเรียนตามปกติ โดยการแก้ไขข้อบกพร่อง
ต่าง ๆ ที่มีผลต่อการเรียน ขจัดการเรียนรู้ที่ไม่ถูกวิธีตลอดจนเสริมทักษะในการเรียนรู้ใหม่ ๆ

การสอนซ่อมเสริม คือ การจัดการเรียนการสอน เพื่อให้ความช่วยเหลือนักเรียนที่มี ข้อบกพร่องใน
ด้านทักษะต่าง ๆ ทางภาษาไทยทั้งด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียนรวมถึงการให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียน
ที่สามารถทำความเข้าใจในบทเรียนได้ค่อนข้างช้า ติดตามบทเรียนได้ไม่ทันกลุ่มเพื่อน ๆ ในชั้นเรียนทำให้
เกิดความรู้สึกเป็นปมด้อยและเบื่อหน่ายท้อแท้ใจไม่มี แรงจูงใจในการเรียน ซึ่งเป็นผลให้นักเรียนไม่สามารถ
สอบผ่านตามจุดประสงค์การเรียนรู้ และไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2535 : ญ)

การวินิจฉัยเพื่อสอนซ่อมเสริม

การจัดซ่อมเสริมให้นักเรียน ต้องมีวิธีการวินิจฉัยนักเรียนเพื่อจัดเข้ารับการสอนซ่อมส่วนที่บกพร่อง สิ่งสำคัญประการแรกในการสอนซ่อมเสริมก็คือ ครูจะต้องสำรวจว่านักเรียนคนใดมีข้อบกพร่องสมควรจะได้รับการสอนซ่อมเสริมและข้อบกพร่องดังกล่าวที่ครูสำรวจพบเป็นข้อบกพร่องในด้านใด เพื่อครูจะได้หาทางแก้ไขข้อบกพร่อง และจัดซ่อมเสริมการเรียนรู้ให้กับนักเรียนได้ถูกวิธี อัจฉรา ชีวพันธ์ (2531 : 58) ได้แนะนำวิธีการสำรวจข้อบกพร่องของนักเรียนไว้ดังนี้

1. ศึกษาจากระเบียนสะสม เพื่อครูว่านักเรียนมีปัญหาทางการเรียนในด้านใดที่ต้องการซ่อมเสริมให้ดีขึ้น
 2. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนของนักเรียนจากครูที่เคยสอน การสอบถามข้อมูลจากครูคนเดิมที่เคยสอนนักเรียนมา ก็จะทำให้ครูสามารถเข้าใจพื้นฐานของนักเรียนได้ดีขึ้นว่าเขามีความสามารถเพียงใดมีข้อบกพร่องด้านใดบ้าง ฯลฯ
 3. สังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนในการสอนแต่ละครั้งครูต้องสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนในชั้นเรียนว่า นักเรียนมีความสามารถในการเรียนภาษาไทยมากน้อยเพียงใด มีความสนใจด้านใด และมีความบกพร่องในด้านใด เมื่อสังเกตสิ่งต่าง ๆ ได้แล้วครูก็ควรสำรวจตนเองดูว่าปัญหาต่าง ๆ ที่พบจากพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนนั้นเกิดจากการสอนของครูหรือไม่ ครูก็ควรได้ปรับปรุงการสอนของตนเอง หากครูได้ปรับปรุงการสอนแล้วปัญหาของนักเรียนในด้านการเรียนก็ยังไม่หมด ครูต้องจัดการซ่อมเสริมเพื่อช่วยเหลือให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ดีขึ้น
 4. เปรียบเทียบความสามารถของนักเรียนในชั้นเรียน หลังจากการสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนในการเรียนภาษาไทยเป็นรายบุคคลแล้ว ครูก็ควรจะได้เปรียบเทียบความสามารถและความสนใจตลอดจนถึงพฤติกรรมต่าง ๆ ที่นักเรียนแต่ละคนได้แสดงออกมาเพื่อที่จะได้รู้ว่าพฤติกรรมนักเรียนคนใดเรียนได้ช้าหรือเร็วกว่าคนอื่น
 5. จัดการทดสอบ เป็นวิธีการหนึ่งที่สามารถใช้ เพื่อวิเคราะห์ความสามารถของเด็กในชั้นเรียนว่ามีความสามารถอยู่ระดับใด มีอะไรบกพร่องต้องได้รับความช่วยเหลือบ้าง
 6. หาข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับนักเรียนจากการสอบถามเพื่อนนักเรียนด้วยกันเป็นทางหนึ่งที่ครูจะได้รายละเอียดเกี่ยวกับตัวนักเรียนมากขึ้น เพราะพฤติกรรมบางอย่างของนักเรียนมักไม่แสดงออกอย่างเด่นชัดในขณะที่ร่วมกิจกรรมการเรียนแต่เขาอาจจะแสดงออกเมื่อเขาอยู่ในกลุ่มเพื่อนของเขา ดังนั้น ครูจึงควรได้หาข้อมูลจากกลุ่มเพื่อนของเด็กด้วยเพื่อนำมาใช้ประกอบการพิจารณา
- พันทิพา อุทัยสุข(2537 : 585) ได้เสนอแนะวิธีการวินิจฉัยนักเรียนเพื่อจัดสอนซ่อมเสริมเอาไว้วิธีต่าง ๆ ดังนี้
1. การสังเกตการเรียน เป็นการพิจารณาดูว่า เด็กมีความสนใจในการเรียน หรือไม่มีปฏิกิริยาอย่างใดบ้าง
 2. การศึกษาเด็กเป็นรายกรณีเป็นการศึกษาเรื่องทั่ว ๆ ไปของเด็กบางคนคิดว่ามีปัญหา เช่น ศึกษาถึงปัญหาความบกพร่องทางร่างกาย สติปัญญา อารมณ์และสิ่งแวดล้อม ต่าง ๆ
 3. การทดสอบปกติ เป็นการศึกษจากการเรียนปกติในชั้น โดยดูจากผลการเรียนที่ได้จากการสอน และความก้าวหน้าในการเรียนของเด็ก

4. การทดสอบอย่างละเอียด เป็นการหาข้อบกพร่องของเด็กให้ตรงส่วนที่ต้องการแก้ไขซึ่งโดยปกติจะใช้ข้อทดสอบมาตรฐาน ที่ได้ผ่านขั้นตอนของการสร้างข้อสอบ การทดลองใช้และการปรับปรุงมาดีพอ แต่ในกรณีที่ครูไม่มีข้อสอบประเภทนี้ก็อาจใช้ข้อสอบที่ครูสร้างขึ้นเองได้

5. การสัมภาษณ์ผู้ปกครอง เป็นการปรึกษาถึงปัญหาต่าง ๆ ของเด็กในด้านการเรียน และด้านอื่น ๆ

สำหรับการแยกเด็กเก่งก็มีวิธีคล้ายคลึงกับที่กล่าวมาแล้ว แต่สำหรับเด็กที่มีพรสวรรค์จะต้องพิจารณาผลงานหรือการแสดงโดยตรง ซึ่งอาจเชิญผู้ทรงคุณวุฒิช่วยพิจารณาให้

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ในการวินิจฉัยเพื่อสอนซ่อมเสริมให้กับนักเรียน มีการวินิจฉัยหลายวิธีด้วยกัน เช่น จากการสังเกตขณะเรียน ศึกษาจากกระเบียนสะสม ศึกษาจากครูที่เคยสอน จากการสอบถามเพื่อน จากการสัมภาษณ์ผู้ปกครอง และจากการทดสอบ

ประเภทของนักเรียนที่ควรได้รับการซ่อมเสริม

ศรียา นิยมธรรม (2530 : 47 – 48) แบ่งประเภทนักเรียนที่ควรจะได้รับการสอน ซ่อมเสริมออกเป็น 6 ประเภท คือ

1. เด็กเรียนช้า ได้แก่ เด็กที่มีไอคิวระหว่าง 70 – 90 เป็นเด็กที่มีความสามารถจำกัด และเรียนรู้ได้ช้ากว่าปกติแต่ยังขาดทักษะเบื้องต้นต่าง ๆ

2. เด็กปัญญาเลิศ เป็นเด็กเก่งที่ช่วยตัวเองได้ ควรได้รับการพัฒนาความสามารถที่มีอยู่ให้ถึงขีดสูงสุด

3. เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายและสติปัญญา ได้แก่เด็กที่มีปัญหาด้านการเรียน เนื่องจากความบกพร่องทางด้านร่างกาย เช่น หูหนวก ตาบอด ปัญญาอ่อน ฯลฯ เป็นต้น

4. เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้เฉพาะอย่างเนื่องจากมีความบกพร่องเกี่ยวกับระบบประสาท มีปัญหาในการเรียนบางเรื่อง เช่น การรับรู้ การพูด การฟัง การอ่าน หรือ การเขียน และมักจะมีช่วงความสนใจสั้น ควรได้รับการสอนซ่อมเสริมตามความจำเป็น

5. เด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมเนื่องจากหลาย ๆ สาเหตุ เช่น การไม่เต็มใจเรียนไม่สนใจเรียนขาดแรงจูงใจในการเรียน มีความไม่มั่นคงทางอารมณ์ มีจิตใจแปรปรวนได้ง่าย

6. เด็กที่มีประสบการณ์และภูมิหลังจำกัด ได้แก่ เด็กที่มาจากครอบครัว ซึ่งยึดมั่นในวัฒนธรรมหรือความเชื่อบางอย่าง ที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ ทำให้ขาดโอกาสที่จะแสวงหาประสบการณ์หลายอย่างที่เด็กทั่วไปรู้จักและเรียนรู้

อัจฉรา ชิวพันธ์ (2531 : 60) กล่าวถึงลักษณะของนักเรียนที่ต้องสอนซ่อมเสริมมีดังนี้

1. นักเรียนที่เป็นเด็กฉลาด การที่นักเรียนเป็นเด็กฉลาด จึงมีความสามารถในการเรียนได้เร็วกว่าผู้อื่น ครูจึงมีความจำเป็นต้องส่งเสริมความสามารถของเขาให้เพิ่มพูนยิ่ง ๆ ขึ้นไปเพื่อให้เขาได้พัฒนาตนเองอย่างเต็มที่ตามศักยภาพ

2. ในกรณีที่นักเรียนช้าควรจัดการสอนซ่อมเสริมขึ้น นอกเวลาเรียนเป็นพิเศษให้กับนักเรียนเพื่อขจัดปัญหาที่จะเกิดขึ้นในชั้นเรียน เนื่องจากเด็กที่เรียนช้าจะไม่สามารถเรียนตามเพื่อน ๆ ในชั้นเรียนได้ทัน

3. นักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษาในชั้นเรียนแต่ละชั้นครูอาจจะประสบปัญหาจากการที่นักเรียนมาจากครอบครัวต่าง ๆ กัน บางครั้งพบว่านักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษา เช่น การใช้ภาษาถิ่น การใช้

ภาษาสแลง การพูดไม่ชัด ออกเสียงเพี้ยน ออกเสียงแปร่ง หรือ ออกเสียงคำควบกล้ำ ร, ล, ว ไม่ถูกต้อง เช่น พูด ฟ่าย แทน ควาย พูด ฟาด แทน กวาด พูด คอง แทน คลอง ฯลฯ ลักษณะดังกล่าวเป็นสิ่งที่ครูควรได้จัดการสอนซ่อมเสริมแก้ไขให้กับนักเรียนด้วยเพื่อช่วยให้เขาสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องขึ้น

4. นักเรียนในระดับประถมศึกษาส่วนใหญ่ มีช่วงความสนใจในระยะเวลาค่อนข้างสั้นโดยเฉพาะอย่างยิ่ง สำหรับนักเรียนที่เรียนช้า เมื่อเรียนแล้วไม่เข้าใจก็จะทำให้ขาดความสนใจในการร่วมกิจกรรมการเรียน ดังนั้น ครูควรให้ความสนใจเป็นพิเศษโดยจัดกิจกรรมการสอน ซ่อมเสริมให้เป็นพิเศษเพื่อให้เขาฝึกฝนการใช้สมาธิในการเรียน เกิดความสนใจและความสนุกในการเรียนรักที่จะเรียนมากขึ้น

อดโต และคนอื่น ๆ (นิยมชาติ รสโสดา. 2537 : 21 อ้างอิงจาก Otto and others. 1973 : 33 – 36) ได้แบ่งลักษณะนักเรียนที่ควรได้รับการสอนซ่อมเสริมไว้ ดังนี้

1. นักเรียนที่มีระดับสติปัญญาปานกลางแต่มีผลการเรียนต่ำกว่าความสามารถซึ่งสามารถที่จะเรียนได้ตามปกติ แต่มีสาเหตุบางประการที่ทำให้เขามีผลการเรียนต่ำ
2. นักเรียนที่เรียนช้า เป็นเด็กที่มีความสามารถจำกัด การเรียนกับเพื่อนในชั้นเรียนไม่อาจช่วยให้เขาเกิดการเรียนรู้ได้ทันเพื่อน แต่ถ้าครูจัดงานให้เหมาะสมกับเขาก็ทำได้
3. นักเรียนที่ไม่เต็มใจเรียน เป็นนักเรียนที่มีความสามารถและสติปัญญาที่เรียนได้ ตามระดับชั้น แต่เวลาเรียนมักไม่ค่อยสนใจ ขาดแรงจูงใจ จึงทำให้ผลการเรียนไม่ดีเท่าที่ควร
4. นักเรียนที่มีประสบการณ์และภูมิหลังจำกัด เป็นนักเรียนที่มีมาจากครอบครัวที่อยู่ห่างไกล ความเจริญ ครอบครัวที่ยึดมั่นในวัฒนธรรม หรือความเชื่อบางอย่างที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียน
5. นักเรียนคนที่มีพัฒนาการทางด้านภาษาจำกัดจะทำให้ผลการเรียนต่ำทุกวิชาทั้งนี้ เพราะภาษาเป็นสื่อที่จะนำไปสู่การเรียนรู้
6. นักเรียนที่มีระดับสติปัญญาสูงแต่มีผลการเรียนต่ำ เพราะครูขาดความเอาใจใส่จึงทำให้เด็กเบื่อหน่ายต่อการเรียน

จากลักษณะดังกล่าว สรุปว่า นักเรียนที่ควรได้รับความสนใจในการจัดสอนซ่อมเสริมมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. เด็กเรียนช้า เด็กสมาธิสั้น
2. เด็กปัญญาเลิศ เด็กฉลาด
3. เด็กที่มีข้อบกพร่องด้านร่างกาย และสติปัญญา
4. เด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรม
5. เด็กที่มีปัญหาการเรียนรู้เฉพาะอย่าง
6. เด็กที่มีภูมิหลังจำกัด

ดังนั้นในการจัดการสอนซ่อมเสริม ครูควรดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้ (ศรียานิยมธรรม, 2530 : 48)

ขั้นที่ 1. วินิจฉัยปัญหาก่อนที่จะสอนซ่อมเสริม ครูควรจะวินิจฉัยปัญหาของนักเรียนโดยการวิเคราะห์พฤติกรรม ค้นหาสิ่งที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนเพื่อให้การช่วยเหลือให้ถูกต้อง การวินิจฉัย สามารถทำได้ 2 ประเภท คือ อย่างไม่เป็นทางการ เช่น การสังเกตพฤติกรรม ผลงาน เป็นต้น หรือการวินิจฉัยอย่างเป็นทางการโดยการทดสอบต่าง ๆ ซึ่งอาจทำเป็นกลุ่มหรือรายบุคคลตามความจำเป็น

ขั้นที่ 2. วางแผนการสอนซ่อมเสริม โดยกำหนดจุดมุ่งหมายการสอนเป็นรายบุคคลหรือเฉพาะกลุ่มของนักเรียนที่มีปัญหาเดียวกัน

ขั้นที่ 3. ปฏิบัติการสอน ในการสอนซ่อมเสริมตามแผนที่วางไว้ พร้อมทั้งใช้กิจกรรม การสอน และ สื่อการสอนใหม่ ๆ ที่แตกต่างจากในเวลาปกติ โดยคำนึงถึงช่วงเวลาที่เหมาะสมแรงจูงใจ การปรับ พฤติกรรมและการให้แรงเสริมตามระดับที่พอเหมาะ กับความสามารถของนักเรียนแต่ละคน หรือแต่ละกลุ่ม

ขั้นที่ 4. ต้องมีการวัดผลการสอนซ่อมเสริมเป็นระยะ เพื่อทราบความก้าวหน้าของนักเรียนและ ความเหมาะสมของกิจกรรมที่ใช้สอนว่าหากมีความก้าวหน้าดีก็จะได้พิจารณาว่าการสอนซ่อมเสริมควรดำเนิน ต่อไป หรือถึงจุดหมายปลายทางแล้ว

ประเภทต่าง ๆ ของการสอนซ่อมเสริม

การสอนซ่อมเสริมมีจุดมุ่งหมายเพื่อช่วยให้เด็กได้พัฒนาความสามารถในการเรียน ดังนั้น จึงจำเป็นต้องแยกประเภทของการสอนให้เหมาะกับความสามารถและลักษณะของนักเรียนแต่ละคน ศรียา นิยมธรรม และประภัสร์ นิยมธรรม (2525 : 26) แบ่งประเภทต่าง ๆ ของการสอนที่จัดเข้าลักษณะของ การสอนเพื่อซ่อมเสริมได้ 4 ประเภท คือ

1. การสอนเพื่อแก้ไข (Corrective Instruction) การสอนประเภทนี้มีจุดประสงค์เพื่อช่วยเหลือเด็ก ให้สามารถเอาชนะความบกพร่อง หรือยกระดับจากปานกลางให้สูงขึ้น การสอนลักษณะนี้จัดในชั้นเรียนปกติ เนื่องจากนักเรียนทั้งชั้นหรือเรียนส่วนใหญ่เกิดความเข้าใจผิด หรืออ่อนกว่าที่ควรเป็นในเนื้อหาบางวิชา ครูต้องวิเคราะห์ปัญหาก่อนที่จะใช้หลักของการสอนเพื่อช่วยแก้ไข

2. การสอนซ่อม (Remedial Instruction) เป็นการสอนที่แยกจากชั้นเรียนปกติเพื่อเสริมทักษะการ เรียนรู้ใหม่ ๆ หรือช่วยแก้ไขข้อบกพร่องของเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือ การสอนแบบนี้มักทำ เป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่มย่อย ๆ

3. การสอนโดยการปรับระดับ (Adapted Instruction) เป็นวิธีการสอนที่มีระดับ IQ 90 หรือ ช่วง 70 – 90 โดยที่ไม่ต้องการทั้งการสอนแก้ไขหรือซ่อมเสริม การสอนประเภทนี้ ดำเนินไปในชั้นเรียนปกติ หลักสูตรใช้ร่วมกับเด็กปกติแต่ความคาดหวังในตัวเด็กย่อมแตกต่างกันไปเพราะเด็กพวกนี้จะเรียนได้ช้ากว่าปกติ และมีขีดจำกัดในเรื่องความสามารถของการเรียนรู้

4. การเร่ง (Accelerated Instruction) การสอนแบบนี้ใช้กับเด็กฉลาดหรือเด็กที่มีสติปัญญาสูง การจัดการศึกษาให้จึงมีลักษณะพิเศษออกไป

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ในการจัดการสอนซ่อมเสริม ให้นักเรียนอันดับแรกครูจะต้องวินิจฉัยนักเรียนเพื่อ เข้ารับการสอนซ่อมเสริมว่านักเรียนมีความบกพร่อง ด้านใดที่ต้องสอนซ่อมหรือมีนักเรียนที่เรียนเก่งคนใดบ้าง ที่ต้องสอนเสริม โดยการสำรวจข้อมูลของนักเรียนจากระเบียนสะสม สอบถามข้อมูลจากคุณครูที่เคยสอน สอบถามจากข้อมูลเพื่อนนักเรียน สัมภาษณ์ผู้ปกครอง และจากการทดสอบ เพื่อดูผลการเรียนแล้ว จึงดำเนินการสอนซ่อมเสริมต่อไป

หลักในการสอนซ่อมเสริม

ศรียา นิยมธรรม และประภัสร์ นิยมธรรม (2525 : 66) ได้กล่าวถึงหลักการที่สามารถยึดเป็นแนวใน การสอนเพื่อซ่อมเสริม มีดังนี้

1. ความร่วมมือของผู้เรียน ระหว่างครูนักเรียน และสมาชิกในกลุ่มมีความร่วมมือกันจะทำให้ ผู้เรียนมีความมั่นใจต่อการเรียนมากที่สุด
2. สอนในระดับพอเหมาะกับผู้เรียน
3. สอนทีละขั้น และควรเน้นเฉพาะเรื่องที่ถูกต้องไม่ย่ำเรื่องที่ทำผิด

4. เสริมกำลังใจในเรื่องที่ทำสำเร็จ
5. ทำสิ่งที่เรียนให้มีความหมายต่อผู้เรียนแล้ว จะก่อให้เกิดความพร้อมในการเรียน
6. ทำสิ่งที่เรียนให้น่าจำและให้จำได้ง่ายขึ้น
7. กระตุ้นให้เด็กมองหาความสัมพันธ์ของสิ่งที่ได้เรียนรู้ ตลอดจนการนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในชีวิตจริง
8. ลดความเครียด ไม่ควรทำบรรยากาศให้เครียดจนเกินไป
9. จัดช่วงเวลาในการฝึกฝนให้พอเหมาะควรให้มีระยะพัก
10. ครูควรหาทางให้เด็กนักเรียนทุกคนได้สร้างความรู้สึที่ดีต่อตนเอง โดยให้โอกาสได้พบความสำเร็จบ้าง

อัจฉรา ชิวพันธ์ (2531 : 60) ได้ให้หลักปฏิบัติในการสอนซ่อมเสริมดังนี้

1. กำหนดจุดประสงค์ในการสอนซ่อมเสริมให้เหมาะสมกับลักษณะของนักเรียน
2. จัดใช้สื่อการสอนที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ง่ายยิ่งขึ้น
3. จัดใช้วิธีการสอนที่ไม่ซ้ำซากเพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย และต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลด้วย กล่าวคือวิธีการสอนบางอย่างอาจจะเหมาะกับนักเรียนคนหนึ่งก็อาจไม่เหมาะสมกับนักเรียนอีกคนหนึ่ง นอกจากนี้ควรคำนึงถึงปริมาณงานที่ให้นักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมฝึกฝนให้เหมาะสมด้วย ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่เรียนช้าหรือเรียนอ่อน มักจะมีความเบื่อหน่าย และมีความอดทนในการทำงานน้อย การให้งานมากเกินไปก็จะทำให้นักเรียนท้อแท้ส่งผลให้การเรียนซ่อมเสริมไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร

4. ติดต่อขอความร่วมมือกับทางบ้านของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนได้รับความเอาใจใส่ดูแลเป็นพิเศษจากทางบ้าน นอกเหนือไปจากความช่วยเหลือที่ได้รับจากครูทางโรงเรียน

5. ครูที่ดำเนินการจัดสอนซ่อมเสริมจะต้องมีความศรัทธาในการสอน มีความอดทนให้ความอบอุ่นใจ ให้กำลังใจ และให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเองอย่างทั่วถึง พยายามให้นักเรียนได้ประสบความสำเร็จในการเรียน

กรมวิชาการ (2535 : ๘ – ๑) ได้แนะนำหลักพึงปฏิบัติในการสอนซ่อมเสริมและการประเมินผลไว้ดังนี้

1. ครูควรหมั่นสังเกตและจดบันทึกพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน เพื่อข้อมูลในส่วนที่บกพร่องและนำไปแก้ไข

2. การจัดกิจกรรมการสอนซ่อมเสริมควรคำนึงถึงหลักต่อไปนี้

2.1 พยายามเสริมกำลังใจด้วยการชมเชยหรือหาข้อดีที่เด็กมีอยู่จะช่วยเป็นแรงจูงใจที่บกพร่องและนำไปแก้ไข

2.2 การจัดสื่อ และกิจกรรม ควรจัดเตรียมสื่อที่จูงใจ หรือเร้าความสนใจนักเรียนให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน

2.3 การสอนควรอธิบายช้า ๆ ชัดเจนมีลำดับขั้นตอน โดยเริ่มฝึกจากสิ่งที่ยาก ๆ แล้วเพิ่มความยากและซับซ้อนขึ้น ควรเปิดโอกาสให้เด็กได้มีส่วนร่วมในการเรียนอย่างทั่วถึง

2.4 การจัดช่วงเวลาในการสอนซ่อมเสริมไม่ควรใช้เวลานานเกินไปจะทำให้เด็กเกิดความเบื่อหน่าย ส่งผลในการเรียนซ่อมเสริมไม่ประสบผลสำเร็จ สำหรับช่วงเวลาที่เหมาะคือเวลาประมาณ 15 นาที ครูอาจเลือกใช้ช่วงเวลาใดก็ได้เช่นสอนทุกวัน สอนหลังเลิกเรียนบางวัน หรือก่อนเข้าเรียนบางวัน หรือจัดให้เวลาเรียน โดยจัดตารางไว้ตามดุลยพินิจของครูผู้สอน

2.5 การจัดกลุ่มนักเรียนที่เรียนซ่อมเสริม ควรจัดเป็นกลุ่มเล็ก ๆ โดยรวมนักเรียนที่มีข้อบกพร่องคล้าย ๆ กันเข้าด้วยกัน ส่วนนักเรียนที่มีข้อบกพร่องเฉพาะตัว อาจซ่อมเสริมเฉพาะเป็นรายบุคคล

พันทิพา อุทัยสุข (2537 : 587) ได้ให้หลักในการสอนซ่อมเสริมอย่างกว้าง ๆ ซึ่งมีความสอดคล้องกับ รุ่งทิวา จักรกร (ม.ป.ป. : 204 – 205) ดังต่อไปนี้

1. ให้เด็กฝึกฝนในภาคปฏิบัติมาก ๆ
2. จัดกิจกรรมและแบบฝึกหัดที่น่าสนใจที่ทำให้เด็กเกิดความสนุกสนานและไม่ซ้ำซากโดยเน้นการสอนแบบรายบุคคลให้มากที่สุด
3. จัดสถานที่พิเศษหรืออาจจัดแบ่งเป็นกลุ่มในห้องเรียนปกติก็ได้แต่ไม่ควรให้เด็กเกิดความรู้สึกว่าคนมีปมด้อย
4. ถ้าเด็กมีข้อบกพร่องหลายอย่าง ควรแก้ไขข้อบกพร่องทีละอย่าง
5. ควรให้กำลังใจเด็กอย่างสม่ำเสมอ และใช้การเสริมแรง เมื่อเด็กฝึกฝนก้าวหน้า
6. สอนให้เด็กบรรลุตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้
7. ใช้วิธีการเร้าใจให้เด็กอยากทำแบบฝึก
8. หาสื่อการสอนที่แปลกกว่าธรรมดา
9. ควรมีการติดตามผลความก้าวหน้า หลังจากการสอนทุกครั้งและควรรายงานผลให้ทราบด้วย

การประเมินการสอนซ่อมเสริม

1. สังเกตพฤติกรรมการเรียนและผลการเรียน โดยจดบันทึกผลการเรียนทุกครั้ง
2. สอนแล้วทดสอบเพื่อทราบพัฒนาการของนักเรียนเป็นระยะ ถ้าพบว่าเด็กคนใดยังมีข้อบกพร่องอยู่ต้องทำการสอนซ้ำโดยจัดกิจกรรมรูปแบบใหม่มาเสริมการเรียนรู้แล้วจึงทดสอบใหม่
3. จัดทำแผนภูมิบันทึความก้าวหน้าในการเรียนให้ทราบผลความสำเร็จจากแนวการสอนดังกล่าวสามารถสรุปเป็นหลักในการสอนซ่อมเสริมได้ดังนี้
 1. การสอนซ่อมเสริมควรได้รับความร่วมมือจากบุคคลหลายฝ่าย คือ ครูนักเรียนและ ผู้ปกครอง
 2. การจัดกิจกรรมควรให้เหมาะสมกับช่วงเวลาความสนใจและวัยของนักเรียน
 3. จัดนักเรียนที่มีข้อบกพร่องคล้ายกันไว้ด้วยกัน
 4. มีกิจกรรมให้เด็กได้ฝึกฝนปฏิบัติมาก ๆ
 5. มีกิจกรรมและแบบฝึกการเขียนสะกดคำมากพอ หลายหลายรูปแบบเพื่อให้ได้เรียนรู้ได้โดยไม่เบื่อหน่าย
 6. มีการเร้าความสนใจและการเสริมแรงให้แก่เด็ก
 7. มีการติดตามผลความก้าวหน้าเป็นระยะ

วิธีสอนซ่อมเสริมการสะกดคำ

พันทิพา อุทัยสุข (2537 : 593) เสนอแนะวิธีการสอนซ่อมเสริมการสะกดคำ ดังนี้

1. ค้นหาวิธีที่เด็กสามารถเรียนได้ โดยการสัมภาษณ์เด็กเป็นรายตัวเกี่ยวกับปัญหาที่เขาประสบ
2. ใช้วิธีการพิเศษโดยให้นักเรียนสะกดคำดัง ๆ กับตัวเอง แล้วสอนให้อ่านคำให้ถูก และให้มองตัวอักษร จากนั้นก็ให้ลองเขียนคำที่ตนเองพูดออกมาแล้วให้ทำซ้ำ จนกระทั่งเด็กมั่นใจว่าตนเองสามารถเขียนได้จริง ๆ การสอนแบบนี้จะไม่แยกคำออกเป็นช่วง ๆ ถึงแม้คำจะยาวแต่จะให้เด็กออกเสียงซ้ำ ๆ ตามที่เขียน

3. การสอนแบบไม่เป็นทางการโดยให้เด็กเรียนคำใหม่ เมื่อพร้อมที่จะเรียนการสอนแบบนี้จะทำให้เด็กมีความสบายใจ ไม่รู้สึกถูกบังคับและสามารถเขียนคำต่าง ๆ ได้ถูกต้องอาจใช้วิธีนี้ในการสอนปกติจนกระทั่งในที่สุดสอนซ่อมเสริมพิเศษ อาจไม่มีความจำเป็นก็ได้ ดังจะเห็นได้ว่า การสอนซ่อมเสริมเป็นเรื่องที่มีความสำคัญเพราะฉะนั้นการจัดการสอนซ่อมเสริมต้องเริ่มด้วย การสำรวจปัญหาเพื่อค้นหาข้อบกพร่อง มีการวางแผนการสอน ดำเนินการสอน และขั้นตอนสุดท้าย คือ มีการประเมินผล

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำและการสอนซ่อมเสริม

2.1 งานวิจัยเกี่ยวกับแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ

งานวิจัยในประเทศ

สมศรี เพ็ชรยิ้ม (2520 : 137 – 138) ได้สร้างแบบฝึกหัดทักษะภาษาไทยเรื่องตัวสะกดมาตราแม่กด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยไปทดลองกับนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพ ปรากฏว่า แบบฝึกหัดภาษาไทยที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 92.73 / 84.00 ซึ่งมีประสิทธิภาพต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้แต่ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกหัดภาษาไทยเรื่องตัวสะกดมาตราแม่กดนี้ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนทำแบบฝึกหัดนี้แล้วจะมีความรู้เรื่องตัวสะกดมาตราแม่กดนี้เพิ่มขึ้น

บุญมา สังข์โพธิ์ (2523 : 41) ได้สร้างแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำยากสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านกาสมะหมิง จังหวัดลำปาง จำนวน 50 คน ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 98.74/84.20 และคะแนนเฉลี่ยก่อนการเรียนและหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสะกดคำยากเพิ่มขึ้น

ยุพดี พูลเวชประชาสุข (2525 : 56) ได้สร้างแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำสำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยได้เปรียบเทียบการเขียนตามคำบอก และได้นำไปทดลองกับนักเรียนโรงเรียนวัดบึงทองหลาง เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร จำนวน 72 คน ปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำมีผลการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยเขียนตามคำบอกกล่าวมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

รุจี สุขเสมอ (2526 : 97) ได้วิเคราะห์ระดับความความยากของคำและนำคำยากมาสร้างเป็นแบบฝึกสะกดคำยาก สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในจังหวัดนนทบุรี จำนวน 30 คน ผลปรากฏว่า การใช้แบบฝึกสะกดคำยาก ให้ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำภายหลังการทดลองสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

โรจนา แสงรุ่งระวี (2531 : 50 – 51) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำด้วยการใช้แบบฝึกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์พบว่า ผลสัมฤทธิ์ของคะแนนในการเขียนสะกดคำระหว่างการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองแตกต่างกันในทางที่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าภายหลังจากการที่นักเรียนได้รับการฝึก การเขียนสะกดคำด้วยการใช้แบบฝึกแล้วนักเรียนมีผลการเรียนดีขึ้น คือ สามารถเขียนสะกดคำได้ถูกต้องมากขึ้น

งานวิจัยต่างประเทศ

แคลนตัน (Clanton. 1977:2690 – A) ได้ศึกษาถึงผลของวิธีการตัดอักษรตามวิธีสะกดคำโดยให้นักเรียนนำแบบฝึกหัดชนิดที่ลบอักษรออกจากคำแล้วให้นักเรียนเติมอักษรหายไปสัปดาห์ละ 4 แบบฝึกหัดรวม 3 สัปดาห์ กับนักเรียนระดับ 6 – 7 จำนวน 194 คน ผลปรากฏว่าคะแนนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกันแต่คะแนนของกลุ่มทดลองหลังจากทำแบบฝึกหัดสูงกว่าคะแนนก่อนทำแบบฝึกหัด

ลอเรย์ (Lowrey. 1978 : 817 – A) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการใช้แบบฝึกหัดกับนักเรียนในระดับ 1 ถึงระดับ 3 จำนวน 87 คน พบว่า

1. นักเรียนได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึกหัดทักษะมีคะแนนการทดสอบหลังทำแบบฝึกหัดมากกว่าคะแนนก่อนทำแบบฝึกหัด
2. แบบฝึกหัดเป็นเครื่องช่วยนักเรียนในการเรียนรู้และช่วยในเรื่องของความแตกต่างระหว่างบุคคลด้วย ทั้งนี้เพราะนักเรียนมีความสามารถทางด้านภาษาแตกต่างกันการนำแบบฝึกหัดมาใช้ในการช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนยิ่งขึ้น

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนเขียนสะกดคำ โดยใช้แบบฝึกหัดทำให้ทราบว่าแบบฝึกหัดนั้น สามารถพัฒนาทักษะในการเขียนสะกดคำของนักเรียนให้ดีขึ้น จึงควรส่งเสริมสนับสนุนให้ครูหรือผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาไทยได้สร้างแบบฝึกหัดเพื่อพัฒนาปรับปรุงแบบที่เหมาะสมและน่าสนใจในเนื้อหาหรือทักษะอื่น ๆ โดยเฉพาะควรสร้างแบบฝึกหัดทักษะในด้านต่าง ๆ ให้มากขึ้น เพราะวิชาทักษะจำเป็นต้องอาศัยการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ เป็นประจำ จึงจะเกิดทักษะหรือความชำนาญในเรื่องนั้น ๆ โดยเฉพาะทักษะการเขียนสะกดคำ ซึ่งนักเรียนมีปัญหาในเรื่องนี้จึงสมควรที่จะสร้างแบบฝึกหัดเพื่อนำมาช่วยแก้ปัญหาเป็นอย่างยิ่ง

2.2 งานวิจัยเกี่ยวกับการสอนซ่อมเสริม

งานวิจัยในประเทศ

พูนศรี อัมประไพ (2530 : บทคัดย่อ) ศึกษาข้อบกพร่องการอ่านออกเสียงภาษาไทยและการสร้างแบบฝึกซ่อมเสริมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานครโดยสุ่มนักเรียนที่มีข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียง แบ่งเป็น 5 กลุ่ม กลุ่มละ 6 คน ตามสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นจริงแล้วสอนซ่อมด้วยแบบฝึก กลุ่มปัญหาละ 10 แบบฝึก ใช้เวลาสอนแบบฝึกละ 45 นาที พบว่าผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านออกเสียงของนักเรียนทั้ง 5 กลุ่มปัญหาก่อนและหลังการเรียนซ่อมเสริมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วิชัย เพ็ชรเรือง (2531:บทคัดย่อ) เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่พูดภาษาถิ่นระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมกับกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมโดยทั่วไป ของโรงเรียนสุนทรวัฒนาสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมืองจังหวัดชัยภูมิ ซึ่งผู้วิจัยแบ่งกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมขึ้นทั้ง 5 กลุ่มปัญหามีความสามารถในการอ่านสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

จำนง โปธาเกียง (2538:บทคัดย่อ) ทดลองใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากเพื่อสอนซ่อมเสริมนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ใช้ภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทย ผลจากการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ของ

คะแนนในการเขียนสะกดคำยาก ระหว่างการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยการใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากแตกต่างกันในทางที่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สมศักดิ์ คงแก้ว (2538 : 59) ศึกษาเปรียบเทียบผลการเขียนสะกดคำของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำกับแบบฝึกตามข้อเสนอแนะของกรมวิชาการ จากการศึกษา พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเขียนสะกดคำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

งานวิจัยต่างประเทศ

จาคอบ (Jacobs. 1975:7611 – 7612 A) ได้เปรียบเทียบการสอนอ่านระหว่างนักเรียนสองกลุ่ม คือ กลุ่มซ่อมเสริมการอ่านพิเศษกับกลุ่มซ่อมเสริมการอ่านในห้องเรียนปกติ ผลปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างคนทั้งสองกลุ่มในเรื่องความเข้าใจในการอ่าน และการลำดับความของนักเรียนทุกระดับ แต่เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยทั้งสองกลุ่มในการทดสอบก่อนสอนและหลังสอน คะแนนหลังสอนจะดีขึ้น แสดงว่านักเรียนสามารถพัฒนาความสามารถในการอ่านเพิ่มขึ้น เมื่อได้รับบทเรียนซ่อมเสริมการอ่าน

เวลล์ (Wells. 1975:1293–A) ทดลองวิธีสอนโดยใช้หนังสือภาพและภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยาย แต่เปิดโอกาสให้นักเรียนอภิปรายเพิ่มเติมด้วยการพูดและการเขียนกับนักเรียนกลุ่มซ่อมเสริม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีความสามารถในการอ่านต่ำกว่าระดับชั้นที่เรียนอยู่ผลปรากฏว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการอ่าน การพูด การเขียน และทักษะต่อการอ่านดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือการเพิ่มประสบการณ์ทางภาษาได้ด้วยการดูภาพช่วยพัฒนาความสามารถทางการอ่านและเขียนของนักเรียนกลุ่มซ่อมเสริมได้

บรูคส์ (Brooks. 1977 : 6920 A) ได้จัดโปรแกรมการสอนซ่อมเสริมการอ่านสำหรับนักเรียน ที่คัดเลือกมา ผลปรากฏว่านักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการอ่านและต่อโรงเรียนดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ

ฮอร์น (Home. 1977 : 3249 A) ได้จัดโปรแกรมการอ่านพิเศษสำหรับนักเรียน 2–3 ที่มีข้อบกพร่องในการอ่านโดยจัดสอนเป็นกลุ่มย่อยและรายบุคคล ซึ่งใช้เทคนิคการสอนหลาย ๆ อย่างผลการวิเคราะห์คะแนนก่อนสอนและหลังสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ มีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ และมีความก้าวหน้าในด้านคำศัพท์เพิ่มขึ้น

จากงานวิจัยเกี่ยวกับการสอนซ่อมเสริมทั้งในประเทศและต่างประเทศ เกี่ยวกับการสอนซ่อมเสริมทักษะภาษาให้ผลสอดคล้องกัน คือ เมื่อนักเรียนได้รับการเรียนซ่อมเสริมแล้วพบว่ามีทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนดีขึ้น จึงนับได้ว่า การสอนซ่อมเสริมมีความสำคัญต่อการแก้ปัญหาทางการเขียนสะกดคำได้เป็นอย่างดี

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามลำดับดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา
3. การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่สอบไม่ผ่านจุดประสงค์ด้านการเขียนสะกดคำ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร จำนวน 40 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาจากการคัดเลือกนักเรียนที่ไม่ผ่านจุดประสงค์การเขียนสะกดคำโดยการสุ่มอย่างง่าย

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

1. แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ วิชาภาษาไทย เรื่องคำควบกล้ำ
2. แผนการสอนซ่อมเสริมประกอบแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ
3. แบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ มี 5 ฉบับ ฉบับละ 10 ข้อ
4. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำ เป็นข้อสอบแบบปรนัย ชนิด 4 ตัวเลือก 23 ข้อ และเป็นข้อสอบอัตนัยแบบเติมคำ 7 ข้อ รวม 1 ฉบับ

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ

การสร้างแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำมีขั้นตอนดังนี้

- 1.1 พิจารณานักเรียนที่สอบไม่ผ่านจุดประสงค์การเขียนสะกดคำ
- 1.2 วิเคราะห์คำที่นักเรียนไม่สามารถเขียนได้
- 1.3 ศึกษาเอกสารงานวิจัย และหนังสือที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการสร้างแบบฝึกหัด เพื่อเป็นแนวทาง

ในการสร้างแบบฝึกหัด ซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ

- 1.4 นำคำควบกล้ำ 70 คำ จากหนังสือเรียนภาษาไทยชุดพื้นฐานภาษา ชั้นประถมศึกษา ปีที่ 3 เล่ม 1 และ 2 มาสร้างแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ

1.5 นำแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำที่สร้างขึ้นไปเสนอประธานคณะกรรมการผู้ควบคุม ตรวจให้คำแนะนำ แล้วจึงนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทย 3 ท่าน คือ อาจารย์พรพิมล เพราเจริญสุข อาจารย์สิริ นิ่มนุช และอาจารย์สุทธาสินี วิเวกานนท์ ตรวจเพื่อดูความเหมาะสม ถูกต้องจะได้ นำมาปรับปรุงแก้ไขต่อไป

1.6 นำแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ ที่ปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้วไปหาประสิทธิภาพ ตามขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 การทดสอบประสิทธิภาพเดี่ยว

นำแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ ที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้กับนักเรียน หนึ่งคนที่ไม่ผ่าน จุดประสงค์การเขียนสะกดคำเพื่อศึกษาความยากง่ายของภาษา ความเหมาะสมของเวลาและคำสั่งที่ใช้ใน แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำแล้วจึงนำมาปรับปรุงแก้ไขต่อไป

จากการนำแบบฝึกหัดทั้ง 5 ชุด ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) จำนวน 1 คน และจากการสัมภาษณ์นักเรียนทำให้พบว่า

1. แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำชุดที่ 1 กิจกรรมที่ 2 คำที่กำหนดให้ฝึกไม่ครบ คือ คำว่า เกวียน

2. แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำชุดที่ 1 กิจกรรมที่ 4 คำที่กำหนดให้ฝึกพิมพ์ผิด คือ ขกัไขว่ และได้แก้ไขให้ถูกต้องเป็น ขวกไขว่

และจากการสังเกต และตรวจสอบพบว่า นักเรียนชอบทำแบบฝึกหัดเพราะมีกิจกรรมหลากหลาย มีรูปภาพประกอบมีคำสั่งชัดเจน และภาษาที่ใช้อ่านแล้วเข้าใจง่าย

ขั้นที่ 2 การทดสอบเป็นกลุ่มเล็ก

นำแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ ที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนกลุ่มย่อย จำนวน 9 คน ซึ่งเป็นนักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) ที่ไม่ผ่านจุดประสงค์การเขียนสะกดคำ และไม่ใช่นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง เพื่อนำมาดำเนินการแก้ไขต่อไป

จากการนำแบบฝึกหัดที่ปรับปรุงแล้วครั้งที่ 1 ทั้ง 5 ชุด ไปทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) จำนวน 9 คน ได้ข้อคิดเห็นจากการสังเกต ตรวจสอบ และการสัมภาษณ์นักเรียน ดังนี้

1. จากการสังเกตนักเรียน พบว่านักเรียนชอบและสนใจในการทำแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ เพราะมีกิจกรรมที่หลากหลายและมีรูปภาพประกอบ

2. จากการสัมภาษณ์นักเรียน หลังจากทำแบบฝึกหัดแล้วนักเรียนบอกว่า แบบฝึกหัดที่ทำคำสั่งชัดเจนดีอ่านแล้วเข้าใจง่ายมีตัวอย่างประกอบและรูปภาพให้ระบายสี

ขั้นที่ 3 การทดลองภาคสนาม

ผู้วิจัยนำแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองกับนักเรียนที่ไม่ผ่านจุดประสงค์การเขียนสะกดคำที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

ในการทดลองผู้วิจัยดำเนินการทดลองดังนี้

1. ผู้วิจัยนำแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำทั้ง 5 ชุด ไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) จำนวน 30 คน

2. เมื่อดำเนินการสอนซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำโดยใช้แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำแล้ว นำแบบฝึกหัดมาตรวจให้คะแนนเพื่อนำคะแนนไปใช้หาประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ ตามเกณฑ์ 80 / 80 (เป็นคะแนน 80 ตัวแรก)

3. หลังจากสอนโดยใช้แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำแต่ละชุดแล้วผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ เพื่อนำคะแนนไปใช้หาประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ ตามเกณฑ์ 80 / 80 (เป็นคะแนน 80 ตัวหลัง)

2. แผนการสอนซ่อมเสริมประกอบแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ

ผู้วิจัยได้สร้างแผนการสอนซ่อมเสริมประกอบแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ มีขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

2.1 เขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมสำหรับเนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

2.2 เขียนแผนการสอนประกอบแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ มีส่วนประกอบดังนี้

2.2.1 ความคิดรวบยอด

2.2.2 จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

2.2.3 เนื้อหา

2.2.4 กิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งประกอบด้วย ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน ขั้นดำเนินการสอน ขั้นฝึกทักษะ ฝึกโดยใช้แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ และขั้นสรุป

2.2.5 สื่อการเรียนการสอน

2.2.6 การประเมินผล

2.3 นำแผนการสอนที่สร้างเสร็จแล้ว เสนอประธานคณะกรรมการควบคุม ตรวจสอบความถูกต้อง พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะเพื่อแก้ไข เมื่อแก้ไขเรียบร้อยแล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทย จำนวน 3 ท่าน คือ อาจารย์พริ้มเพรา เจริญสุข อาจารย์สิริ นิมนุช และอาจารย์สุทธาสินี วิเวกานนท์ ตรวจสอบความเหมาะสมอีกครั้งหนึ่งเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข

2.4 นำแผนการสอนที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเพื่อปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมเพื่อจะได้นำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3. แบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ

ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ ตามขั้นตอนดังนี้

3.1 ศึกษาการสร้างแบบทดสอบจากหนังสือการเขียนข้อสอบวิชาภาษาไทยของ จันทิมา พรหมโชติกุล (2529 : 143 – 144) และหนังสือที่เกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบ

3.2 นำคำจากการสร้างแบบฝึกหัดซ่อมเสริม การเขียนสะกดคำมาสร้างแบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำแบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก 5 ฉบับ ฉบับละ 20 ข้อแล้วนำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเสนอประธานคณะกรรมการควบคุม และผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทยตรวจสอบ เพื่อหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (IOC) โดยพิจารณาว่าข้อสอบแต่ละข้อวัดได้ตรงตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม หรือไม่ โดยกำหนดคะแนนความคิดดังนี้

+ 1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสอบข้อนั้นวัดตรงตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้

0 หมายถึง ไม่แน่ว่าข้อสอบข้อนั้นวัดจุดประสงค์ที่กำหนดไว้

-1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสอบนั้นไม่วัดตรงตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ข้อนั้น

จากนั้น คำนวณค่า IOC เป็นรายข้อ ใช้สูตร (บุญเชิด ภิญญโณนนตพงษ์. 2526 : 90)

3.3 นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนประชาราษฎร์บำเพ็ญ แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร จำนวน 100 คน แล้วนำแบบทดสอบตรวจให้คะแนน ดังนี้ คือ ตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดให้ 0 คะแนน หลังจากนั้น นำแบบทดสอบมาวิเคราะห์หาความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกข้อสอบแต่ละข้อ ด้วยเทคนิค 27% เปิดตารางสำเร็จรูปของจุง – เทห์-ฟาน (Chung Teh Fan) (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2539 : 191) แล้วจึงคัดเลือกข้อสอบที่มีความยากง่ายระหว่าง 0.20 – 0.80 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป ซึ่งแบบทดสอบชุดที่ 1 มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.28 – 0.70 ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.26 – 0.63 แบบทดสอบชุดที่ 2 มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.46 – 0.70 ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.37 – 0.67 แบบทดสอบชุดที่ 3 มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.37 – 0.72 ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.22 – 0.74 แบบทดสอบชุดที่ 4 มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.46 – 0.69 ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.30 – 0.85 และแบบทดสอบชุดที่ 5 มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.43 – 0.61 ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.37 – 0.96

3.4 นำข้อสอบที่มีคุณภาพด้านความยากง่ายและอำนาจจำแนกอยู่ในเกณฑ์ที่ใช้ได้จำนวน 5 ฉบับ ฉบับละ 10 ข้อ ไปหาค่าความเชื่อมั่น โดยนำไปทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนประชาราษฎร์บำเพ็ญ แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร จำนวน 100 คน ใช้สูตร KR - 20 ของ กูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson.20) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 123) ได้ค่าความเชื่อมั่นตามลำดับดังนี้ 0.75 0.76 0.76 0.75 และ 0.83

4. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำ

การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำ ผู้วิจัยมีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

4.1 ศึกษาการสร้างแบบทดสอบ จากหนังสือการเขียนข้อสอบวิชาภาษาไทยของ จันทิมา พรหมโชติกุล (2529 : 143 – 144) และหนังสือที่เกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบ

4.2 นำคำจากการสร้างแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำมาสร้างแบบทดสอบเพื่อใช้วัดผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำแบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 45 ข้อ และเป็นข้อสอบอัตนัยแบบเติมคำ 10 ข้อ รวมจำนวน 55 ข้อ นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้น เสนอประธานคณะกรรมการควบคุมงานวิจัย และผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทย ตรวจสอบเพื่อหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (IOC) โดยพิจารณาว่าข้อสอบแต่ละข้อวัดได้ตรงตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม หรือไม่โดยกำหนดคะแนนความคิดเห็นดังนี้

- + 1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสอบข้อนั้นวัดตรงตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้
- 0 หมายถึง ไม่แน่ว่าข้อสอบข้อนั้นวัดจุดประสงค์ที่กำหนดไว้
- 1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสอบนั้นไม่วัดตรงตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ข้อนั้น

จากนั้น คำนวณค่า IOC เป็นรายข้อ ใช้สูตร (บุญเชิด ภิญญโญนนตพงษ์. 2526 : 90)

4.3 นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนประชาราษฎร์บำเพ็ญ แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร จำนวน 100 คน แล้วนำแบบทดสอบตรวจให้คะแนน ดังนี้ คือ ตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดให้ 0 คะแนน หลังจากนั้น นำแบบทดสอบมาวิเคราะห์หาความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกข้อสอบแต่ละข้อด้วยเทคนิค 27% เปิดตารางสำเร็จรูปของจุง – เทห์-ฟาน (Chung Teh Fan) (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2539 : 191) แล้วจึงคัดเลือกข้อสอบที่มีความยากง่ายระหว่าง 0.20 – 0.80 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป ซึ่งได้ค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.31 – 0.70 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.22 – 0.89

4.4 นำข้อสอบที่มีคุณภาพด้านความยากง่ายและอำนาจจำแนกอยู่ในเกณฑ์ที่ใช้ได้ จำนวน 30 ข้อ ไปหาค่าความเชื่อมั่น โดยนำไปทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนประชาราษฎร์บำเพ็ญ แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร จำนวน 100 คน ใช้สูตร K R – 20 ของ กูเดอร์ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson.20) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 123) ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.93

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบแผนการทดลองแบบ One – Group Pretest Posttest Design (ล้วยนสายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 219)

ตาราง 1 แบบแผนการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
E	T ₁	X	T ₂

เมื่อ E แทน	กลุ่มตัวอย่าง
T ₁ แทน	การทดสอบก่อนการทดลอง
T ₂ แทน	การทดสอบหลังการทดลอง
X แทน	การสอนโดยใช้แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ

การดำเนินการทดลอง

วิธีดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยปฏิบัติดังนี้

1. คัดเลือกนักเรียนที่ไม่ผ่านจุดประสงค์การเขียนสะกดคำ จำนวน 30 คน
2. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำไปทดสอบนักเรียนบันทึกผลเป็นคะแนนก่อนเรียนซ่อมเสริม

3. ดำเนินการสอนซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำโดยใช้แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 5 ชุด ชุดละ 14 คำ โดยผู้วิจัยเป็นผู้ทดลองเอง ใช้เวลาในการทดลอง 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 50 นาที ตั้งแต่เวลา 9.00 – 9.50 น. นำแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำมาตรวจให้คะแนนและบันทึกผลไว้ทุกชุด

4. หลังจากการสอนซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำแต่ละชุด ผู้วิจัยจะทดสอบด้วยแบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ แบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวนชุดละ 10 ข้อ นำแบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำมาตรวจให้คะแนนแล้วบันทึกผลไว้

5. เมื่อฝึกการเขียนสะกดคำครบทั้ง 5 ชุด แล้วนำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำแบบปรนัย 23 ข้อ และเป็นแบบเติมคำ 7 ข้อ รวม 30 ข้อ ซึ่งแบบทดสอบดังกล่าวได้ผ่านการหาค่าความเชื่อมั่น แล้วนำแบบทดสอบทดสอบกลุ่มตัวอย่าง แล้วนำมาตรวจให้คะแนนเพื่อบันทึกผลไว้

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำโดยใช้เกณฑ์การหาประสิทธิภาพ 80/80 โดยใช้โปรแกรม SPSS for windows version 10.0
2. เปรียบเทียบผลต่างของคะแนนและผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การทดสอบค่า t -test dependent โดยใช้โปรแกรม SPSS for windows version 10.0

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 หาค่าคะแนนเฉลี่ย คำนวณจากสูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ	$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
	$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

1.2 หาค่าความแปรปรวนของคะแนน (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 142) คำนวณจากสูตร

$$S^2 = \frac{n \sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}$$

เมื่อ	S^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนน
	$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	$\sum x^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
	n	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

2. สถิติที่ใช้ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

2.1 หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำและแบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องระหว่างเนื้อหา กับ จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (บุญเชิด ภิญญโณนนตพงษ์. 2526 : 90) ใช้สูตร

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์
	R	แทน	ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 หาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำ และแบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำใช้เทคนิค 27% และ อ่านค่าจากตารางสำเร็จรูป จุง – เตห์ – ฟาน (Chung Teh Fan) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539 : 191)

2.3 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำ และแบบทดสอบแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ คำนวณจากสูตร K R – 20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder Richarson. 20) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 123)

$$\text{สูตร } r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right\}$$

เมื่อ n แทน จำนวนข้อ
 p แทน สัดส่วนของคนทำถูกในแต่ละข้อ
 q แทน สัดส่วนของคนทำผิดในแต่ละข้อ $= 1 - P$
 s_t^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนทั้งฉบับ

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมุติฐาน

3.1 ใช้สูตร E_1/E_2 หาประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำตามเกณฑ์ 80 / 80 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์. 2531 : 495)

$$E_1 = \frac{\sum x}{A} \times 100 \left(\text{หรือ } \frac{\bar{X}}{A} \times 100 \right)$$

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ
 $\sum x$ แทน คะแนนรวมที่ได้จากการทำของแบบฝึก
 A แทน คะแนนเต็มของแบบฝึกทุกชุดรวมกัน
 N แทน จำนวนผู้เรียน

$$E_2 = \frac{\sum F}{B} \times 100 \left(\text{หรือ } \frac{\bar{F}}{B} \times 100 \right)$$

เมื่อ E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
 $\sum F$ แทน คะแนนรวมของผลลัพธ์หลังเรียน
 B แทน คะแนนเต็มของการสอบหลังเรียน

N แทน จำนวนผู้เรียน

3.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้สถิติ t – test dependent (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 104)

$$t = \frac{\sum D}{\frac{\sqrt{N \sum D^2 - (\sum d)^2}}{N - 1}}$$

เมื่อ D แทน ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่

เมื่อ N แทน จำนวนคู่

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลจากผลการทดลอง และการแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ดังนี้

E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ คิดจากคะแนนของนักเรียนที่ได้จากการทำแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ คิดเป็นร้อยละ 80
E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ คิดจากคะแนนของนักเรียนที่ได้จากการทำแบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ คิดเป็นร้อยละ 80
ΣX	แทน	คะแนนรวมของแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ
ΣF	แทน	คะแนนรวมของแบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ
$\bar{F}$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
S^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนน
t	แทน	ค่าที่ใช้ในการพิจารณาการแจกแจงแบบที (t – distribution)
**	แทน	นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
n	แทน	จำนวนผู้เรียนในกลุ่มตัวอย่าง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปรากฏตามตาราง 2 ดังนี้

ตาราง 2 แสดงค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ตามเกณฑ์ E_1 / E_2 (80 / 80)

แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ	ค่าประสิทธิภาพ	
	E_1	E_2
1. แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำชุดที่ 1	85.30	80.33
2. แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำชุดที่ 2	89.10	84.67
3. แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำชุดที่ 3	89.83	88.00
4. แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำชุดที่ 4	88.67	89.67
5. แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำชุดที่ 5	89.77	92.67
รวมเฉลี่ย	88.53	87.07

จากตาราง ค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำทั้ง 5 ชุด มีคะแนนผ่านเกณฑ์ E_1 (80 ตัวแรก) โดยมีประสิทธิภาพร้อยละสูงกว่าเกณฑ์ตามลำดับดังนี้ แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำชุดที่ 3 มีประสิทธิภาพสูงสุด รองลงมาคือ แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำชุดที่ 5 แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำชุดที่ 2 และ แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำชุดที่ 4 ส่วนลำดับสุดท้าย คือ แบบฝึกหัด ซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำชุดที่ 1 สำหรับประสิทธิภาพผลลัพธ์ของแบบทดสอบทั้ง 5 ชุด มีคะแนนสูงกว่าเกณฑ์ E_2 (80 ตัวหลัง) โดยมีประสิทธิภาพร้อยละตามลำดับดังนี้ แบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำชุดที่ 5 มีประสิทธิภาพสูงสุด รองลงมาคือ แบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำชุดที่ 4 แบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำชุดที่ 3 และแบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำชุดที่ 2 ส่วนลำดับสุดท้ายคือ แบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำชุดที่ 1

แสดงให้เห็นว่า แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80 / 80 ซึ่งสามารถนำไปใช้ได้

2. ผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังได้รับแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำปรากฏดังตารางที่ 3 ดังนี้

ตาราง 3 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังได้รับแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ

การได้รับแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ	n	$\bar{X}$	S.D.	t
ก่อน	30	17.37	6.90	7.026 **
หลัง	30	23.80	4.53	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($P \leq .01$)

จากตาราง 3 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริม โดยใช้แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ มีคะแนนผลสัมฤทธิ์สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 2 ที่ได้ตั้งไว้

หากพิจารณาเป็นรายบุคคล พบว่า หลังจากนักเรียนได้รับแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำแล้ว นักเรียนทุกคนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ดังตาราง 4

ตาราง 4 คะแนนผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนเรียนและหลังเรียน

นักเรียนคนที่	ก่อนได้รับแบบฝึกหัดซ่อมเสริม	หลังได้รับแบบฝึกหัดซ่อมเสริม	แปลผล
	การเขียนสะกดคำ	การเขียนสะกดคำ	
1	21	23	เพิ่มขึ้น + 2
2	22	27	เพิ่มขึ้น + 5
3	20	21	เพิ่มขึ้น + 1
4	9	20	เพิ่มขึ้น + 11
5	12	19	เพิ่มขึ้น + 7
6	11	19	เพิ่มขึ้น + 8
7	15	28	เพิ่มขึ้น + 13
8	11	26	เพิ่มขึ้น + 15
9	22	28	เพิ่มขึ้น + 6
10	4	27	เพิ่มขึ้น + 23
11	26	28	เพิ่มขึ้น + 2
12	16	27	เพิ่มขึ้น + 11
13	25	27	เพิ่มขึ้น + 2
14	22	26	เพิ่มขึ้น + 4
15	25	26	เพิ่มขึ้น + 1
16	10	16	เพิ่มขึ้น + 6
17	11	17	เพิ่มขึ้น + 6
18	6	17	เพิ่มขึ้น + 11
19	23	29	เพิ่มขึ้น + 6
20	27	29	เพิ่มขึ้น + 2
21	16	24	เพิ่มขึ้น + 8
22	16	19	เพิ่มขึ้น + 3
23	23	25	เพิ่มขึ้น + 2
24	12	16	เพิ่มขึ้น + 4
25	23	26	เพิ่มขึ้น + 3
26	28	29	เพิ่มขึ้น + 1
27	7	16	เพิ่มขึ้น + 9

ตาราง 4 (ต่อ)

นักเรียนคนที่	ก่อนได้รับแบบฝึกหัดซ่อมเสริม	หลังได้รับแบบฝึกหัดซ่อมเสริม	แปลผล
	การเขียนสะกดคำ	การเขียนสะกดคำ	
28	25	29	เพิ่มขึ้น + 4
29	19	24	เพิ่มขึ้น + 5
30	14	26	เพิ่มขึ้น + 12

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ

1. สร้างแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ วิชาภาษาไทย เรื่องคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ

สมมุติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ เรื่องคำควบกล้ำที่มีผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80 / 80
2. ผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนสะกดคำเรื่องคำควบกล้ำของนักเรียนสูงขึ้น หลังจากเรียนด้วยแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร ที่สอบไม่ผ่านจุดประสงค์ด้านการเขียนสะกดคำ จำนวน 40 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร ซึ่งได้มาจากการคัดเลือกนักเรียนที่สอบไม่ผ่านจุดประสงค์ด้านการเขียนสะกดคำ โดยการสุ่มอย่างง่าย จำนวน 30 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ แบ่งเป็น 5 ชุด ประกอบด้วย
 - 1.1 แผนการสอนซ่อมเสริมประกอบการฝึกการเขียนสะกดคำ
 - 1.2 แบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำชุดที่ 1 – 5 ซึ่งเป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก ชุดละ 10 ข้อ ชุดที่ 1 มีค่าความง่ายตั้งแต่ 0.28 – 0.70 ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.26 – 0.63 ชุดที่ 2 มีค่าความง่ายตั้งแต่ 0.46 – 0.70 ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.37 – 0.67 ชุดที่ 3 มีค่าความง่ายตั้งแต่ 0.37 – 0.72 ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.22 – 0.74 ชุดที่ 4 มีค่าความง่ายตั้งแต่ 0.46 – 0.69 ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.30 – 0.85 ชุดที่ 5 มีค่าความง่ายตั้งแต่ 0.43 – 0.61 ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.37 – 0.96 และมีค่าความเชื่อมั่นเรียงตามลำดับดังนี้ 0.75 0.76 0.76 0.75 และ 0.83

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำ เป็นข้อสอบแบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 23 ข้อ และเป็นข้อสอบอัตนัยแบบเติมคำ 7 ข้อ รวมจำนวน 30 ข้อ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.31 – 0.70 ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.22 – 0.89 และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.93

วิธีดำเนินการทดลอง

1. คัดเลือกนักเรียนที่ไม่ผ่านจุดประสงค์การเขียนสะกดคำจำนวน 30 คน
2. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำไปทดสอบก่อนเรียนกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 ข้อ นำมาตรวจให้คะแนนแล้วบันทึกผลไว้
3. ดำเนินการสอนซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ โดยใช้แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 5 ชุด ชุดละ 14 คำ โดยผู้วิจัยเป็นผู้ทดลองเอง ใช้เวลาในการทดลอง 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 50 นาที ตั้งแต่เวลา 9.00 – 9.50 น. นำแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำมาตรวจให้คะแนนและบันทึกผลไว้ทุกชุด
4. หลังจากการสอนซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำแต่ละชุดจะทดสอบด้วยแบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ แบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวนชุดละ 10 ข้อ นำแบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำมาตรวจให้คะแนน แล้วบันทึกผลไว้
5. เมื่อฝึกการเขียนสะกดคำครบทั้ง 5 ชุดแล้ว นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำ แบบปรนัย 4 ตัวเลือก 23 ข้อ และเป็นแบบเติมคำ 7 ข้อ รวม 30 ข้อ ซึ่งแบบทดสอบดังกล่าวได้ผ่านการหาความเชื่อมั่นแล้วนำแบบทดสอบ ทดสอบกลุ่มตัวอย่างแล้วนำมาตรวจให้คะแนนเพื่อบันทึกผลไว้

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำชุดที่ 1 – 5 โดยใช้คะแนนประเมินจากแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ (E_1) และแบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ (E_2) เปรียบเทียบตามเกณฑ์ 80 / 80
2. เปรียบเทียบผลต่างของคะแนนและผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ค่า t (t – distribution)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. ประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำจากหนังสือเรียนภาษาไทยชุดพื้นฐาน ภาษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เล่ม 1 และเล่ม 2 มีทั้งหมด 5 ชุด คือ ชุดที่ 1 มีค่าเป็น 85.30 / 80.33 ชุดที่ 2 มีค่าเป็น 89.10 / 84.67 ชุดที่ 3 มีค่าเป็น 89.83 / 88.00 ชุดที่ 4 มีค่าเป็น 88.67 / 89.67 และชุดที่ 5 มีค่าเป็น 89.77 / 92.67 จะเห็นได้ว่าประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ (E_1) และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ของแบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ (E_2) สูงกว่าเกณฑ์ 80 / 80
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังที่ได้ฝึกด้วยแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ พบว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อสร้างแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำวิชาภาษาไทย เรื่องคำควบกล้ำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จากการศึกษาค้นคว้าสามารถอภิปรายได้ดังนี้

1. การสร้างแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ซึ่งประเมินจากคะแนนการทำแบบฝึกหัดซ่อมเสริมทางการเขียนสะกดคำ (E_1) และคะแนนจากการทำแบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ (E_2) จากการวิจัยพบว่าค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นชุดที่ 1 มีค่าเป็น 85.30 / 80.33 ชุดที่ 2 มีค่าเป็น 89.10 / 84.67 ชุดที่ 3 มีค่าเป็น 89.83 / 88.00 ชุดที่ 4 มีค่าเป็น 88.67 / 89.67 และชุดที่ 5 มีค่าเป็น 89.77 / 92.67 แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำชุดที่ 3 มีประสิทธิภาพสูงที่สุด รองลงมาคือแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำชุดที่ 5 แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำชุดที่ 2 และแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำชุดที่ 4 ส่วนลำดับสุดท้ายคือแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำชุดที่ 1 สำหรับประสิทธิภาพผลลัพธ์ของแบบทดสอบทั้ง 5 ชุด มีคะแนนสูงกว่าเกณฑ์ E_2 (80 ตัวหลัง) โดยมีประสิทธิภาพ ร้อยละตามลำดับดังนี้ แบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำชุดที่ 5 มีประสิทธิภาพสูงสุด รองลงมาคือแบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำชุดที่ 4 แบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำชุดที่ 3 แบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำชุดที่ 2 ส่วนลำดับสุดท้ายคือแบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำชุดที่ 1

ซึ่งสาเหตุที่แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำนี้มีประสิทธิภาพสูง เนื่องมาจากเหตุผลดังต่อไปนี้

1.1 แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำที่สร้างขึ้นมีความสอดคล้องกับพัฒนาการเรียนรู้ เด็กจะมีการเรียนรู้จากสิ่งง่ายไปหาสิ่งที่ยากขึ้น เรียนรู้โดยเข้าใจในกฎเกณฑ์และหลักการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องสัมพันธ์กัน ได้รับการฝึกบ่อยและเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน (ประสงค์ ราชณสุข, 2532 : 56)

1.2 แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำที่สร้างขึ้นได้นำเกมต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับคำในแบบฝึก มาใช้ในการจัดการเรียนการสอน เพื่อสร้างแรงจูงใจ ซึ่งทำให้นักเรียนเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน ไม่น่าเบื่อ นักเรียนมีความกระตือรือร้น และตั้งใจทำแบบฝึกอย่างมีสมาธิ (สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์มรรย, 2523 : 53 – 62)

1.3 แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นเครื่องมือหลักที่ใช้ฝึกความสามารถในการเขียนคำเพราะ

1.3.1 แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ ฝึกคำซ้ำ ๆ ด้วยรูปแบบการฝึกที่แตกต่างกันไปจึงทำให้นักเรียนเกิดทักษะ ซึ่งธอร์นไดค์ (Thorndike) ให้ความเห็นว่า การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ดีก็ต่อเมื่อได้มีการฝึกฝนหรือกระทำซ้ำ ๆ ถ้าได้ทำซ้ำบ่อย ๆ ความชำนาญจะเกิดขึ้น เขียนคำผิดน้อยลง (สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์มรรย, 2523 : 52 – 62)

1.3.2 แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ มีกิจกรรมให้ฝึกที่หลากหลาย เช่น การเขียนสะกดคำจากภาพ การสร้างคำจากตาราง ปริศนาอักษรไขว้เติมคำให้ได้ใจความสมบูรณ์ เขียนสะกดคำจากคำอ่านและกิจกรรมในแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำเป็นกิจกรรมที่เริ่มจากง่ายไปหายาก ซึ่งทำให้นักเรียนสามารถปฏิบัติได้ ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการเขียนมากขึ้น ผู้เรียนจึงเรียนรู้

ได้ง่าย ได้รับความสนุกสนาน และสนใจเรียนมากขึ้น ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าผู้เรียนได้รับการเสริมแรงไปพร้อม ๆ กับการฝึก ซึ่งสอดคล้องกับ วรณี โสมประยูร ที่กล่าวว่าการเขียนคำโดยเรียงลำดับตัวอักษรในคำนั้นเป็นวิธีการหนึ่งที่สามารถฝึกให้นักเรียนเขียนคำยากให้ถูกต้องรวดเร็ว และสื่อความหมายได้ถูกต้องตามที่ผู้เขียนต้องการ (วรณี โสมประยูร, 2529: 542) และสอดคล้องกับคำกล่าวของ อรพรรณ ภิญญภาพ กล่าวว่าการเขียนให้ถูกต้องตามหลักพจนานุกรมนั้น จะต้องให้ผู้เรียนเข้าใจกระบวนการประสมคำ รู้หลักเกณฑ์ที่เรียบเรียงอักษรในคำนั้น ๆ ให้ได้ความหมาย (อรพรรณ ภิญญภาพ, 2529 : 14) ผลจากการจัดกิจกรรมที่หลากหลาย จะช่วยให้นักเรียนเรียนรู้มากยิ่งขึ้น และมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาไทย

1.3.3 แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำมีคำสั่งและตัวอย่างชัดเจนทำให้ผู้เรียนเข้าใจได้ง่าย

1.3.4 การทำแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำในแต่ละชุดใช้เวลา 20 – 30 นาที ซึ่งเหมาะสมกับวัยและความสนใจของนักเรียน และสอดคล้องกับ รัชนี ศรีไพรวรรณ ที่กล่าวว่าการให้เด็กทำแบบฝึกหัดแต่ละครั้งต้องให้เหมาะสมกับเวลาและความสนใจของเด็ก เพราะเด็กเล็ก ๆ ย่อมจะสนใจทำสิ่งใดอยู่ไม่ได้นาน (รัชนี ศรีไพรวรรณ, 2517 : 412 – 413) ทั้งยังเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ทำให้นักเรียนมีทักษะในการใช้คำและได้เรียนรู้รูปแบบการใช้ภาษาไปด้วย

นอกจากนี้ นักเรียนที่ได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ มีความสามารถในการเขียนสะกดคำสูงขึ้น ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก เหตุผลดังที่กล่าวมาแล้วคือแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำที่สร้างขึ้น มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เร้าความสนใจให้กับนักเรียน และผู้วิจัย ได้นำแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ ให้นักเรียนได้ฝึกทักษะอย่างซ้ำ ๆ ด้วยกิจกรรมที่หลากหลาย โดยมีความมุ่งหมายให้นักเรียนสามารถเขียนคำ บอกความหมายของคำ และสามารถนำคำไปใช้ในประโยคได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมศักดิ์ คงแก้ว (2538 : 59) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมโดยใช้แบบฝึกเขียนสะกดคำกับแบบฝึกตามข้อเสนอแนะของกรมวิชาการ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเขียนสะกดคำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ จานง โปธาเกีย (2538 : บทคัดย่อ) ได้ทดลองใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำยากเพื่อสอนซ่อมเสริมนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ใช้ภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทย ผลจากการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ของคะแนนในการเขียนสะกดคำยาก ระหว่างการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยการใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากแตกต่างกันในทางที่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ จากหนังสือเรียนภาษาไทยชุดพื้นฐานภาษาเล่ม 1 และเล่ม 2 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จากการวิจัยครั้งนี้ ถ้านำไปใช้ควรนำไปใช้ไปสอนซ่อมเสริมเด็กที่เขียนสะกดคำ คำควบกล้ำไม่คล่อง

2. ควรนำวิธีการสร้างแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำไปเป็นแนวทางการสร้างแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำในระดับชั้นอื่น ๆ

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

1. ควรศึกษาประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำในเรื่องอื่น ๆ เช่น คำพ้องอักษรนำ
2. ควรศึกษาการสร้างแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำในรูปแบบ CD-ROM

บรรณานุกรม

- กรณีการ์ พวงเกษม. (2533). ปัญหาและกลวิธีการสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- ก่อ สวัสดิพานิช. (2514). แนวการสอนภาษาไทย. คู่มือครูภาษาไทย เอกสารนิเทศการศึกษา. กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู.
- _____. (2524). แนวการสอนภาษาไทย. กรุงเทพฯ : องค์การคำคุณสุภา.
- กำชัย ทองหล่อ. (2509). หลักภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : รวมสาสน์.
- โกวิทย์ ประวาลพฤษ และคณะ. (ม.ป.ป.) การพัฒนาผลงานทางวิชาการ. กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. (2537). รายงานการวิจัยเรื่องการวิเคราะห์จุดอ่อนด้านทักษะเบื้องต้นทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษา. เอกสารอัดสำเนา.
- _____. (2540). เอกสารเสริมความรู้สำหรับครูการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 เอกสาร ศร. ลำดับที่ 84/2540, กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- จันทิมา พรหมโชติกุล. (2529). การเขียนข้อสอบวิชาภาษาไทย. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.
- จำนง โปธาเกียง. (2538). ศึกษาการใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากเพื่อการสอนซ่อมเสริมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ใช้ภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. อัดสำเนา.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2531). "ชุดการสอนระดับประถมศึกษา". ในเอกสารการสอนชุดวิชา 21322 สื่อการสอนระดับประถมศึกษา (Instruction Media for Elementary Education) เล่ม 2 หน่วยที่ 8-15. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์.
- ชิน โพธิ์อ่อน. (2526). การศึกษาความยากง่ายของคำ ลักษณะคำยากและเหตุผลในการเขียนสะกดคำผิดของนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดอุดรธานี. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- ทวิศรี จันทรเอี่ยม. (2532). การศึกษาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำยากของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการสอนซ่อมเสริมด้วยแบบฝึกโรงเรียนสุริยวิทยา จังหวัดสระบุรี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อัดสำเนา.
- นภดล จันทรเพ็ญ และคนอื่น ๆ. (2519). ภาษาไทยชุดพ.กศ. ฉบับสมบูรณ์. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ประสานมิตร.
- นิยมชาติ รสโสดา. (2537). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนซ่อมเสริมวิชาคณิตศาสตร์เรื่องโจทย์ปัญหาของนักเรียนกลุ่มอ่อน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยให้เรียนจากเพื่อนนักเรียนกลุ่มเก่งกับเรียนจากครูที่สอนซ่อมเสริมปกติ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร. อัดสำเนา.
- บันลือ พฤษะวัน. (2521). การสอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษา. เอกสารประกอบการเรียนวิชาประถมศึกษา 322. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก.

- บันลือ พฤกษ์วัน. (2522). *อุปเทศการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษาแนวบูรณาการสอน*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- _____. (2527). *การเขียน*. พิษณุโลก : หน่วยผลิตเอกสาร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก.
- _____. (2535). *พัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์*. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- บุญเชิด ญูญอนันตพงษ์. (2526). *การทดแบบอิงเกณฑ์ : แนวคิดและวิธีการ*. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- บุพผา ชังพุก. (2524). *การศึกษาความยากง่ายในการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในจังหวัดราชบุรี*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- บุญมา สังข์โพธิ์. (2523). *การสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อัดสำเนา.
- ประเทิน มหาชนธ์. (2519). *หลักการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา.
- ประเทือง คล้ายสุบรรณ์. (2537). *อ่านเขียนคำไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ โอ.เอส. พรินต์เฮาส์.
- ประสาธ อิศรปริดา. (2522). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์กราฟิเคอาร์ท.
- ปิ่น มาลากุล, ม.ล. (2509). "คำกล่าวตอบของ ฯพณฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการในการเปิดชุมนุมภาษาไทยของคุรุสภา", ใน *ปาฐกถาเรื่องภาษาไทยสยามพากย์*. พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- ผะอบ โปษะกฤษณะ. (2532). *ลักษณะสำคัญของภาษาไทย การเขียน – การอ่าน – การพูด – การฟัง*. กรุงเทพฯ : บำรุงสาส์น.
- พฐู ทั้งแดง. (2534). *เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกและไม่ใช้แบบฝึก วิทยาลัยอาชีวศึกษาเลย*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อัดสำเนา.
- พนมวัน วรตลย์. (2542). *การสร้างแบบฝึกการเขียนคำยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- พรรณี ช.เจนจิต. (2528). *จิตวิทยาการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : สำนักงานทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พันทิพา อุทัยสุข. (2537). *เอกสารการสอนชุดวิชาการเรียนการสอน หน่วยที่ 8 – 15*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- พูนศรี อัมประไพ. (2530). *การศึกษาข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงภาษาไทยและการสร้างแบบฝึกซ่อมเสริมสำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพ ฯ*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.

- มาสวิมล รักบ้านเกิด. (2526). การทดลองสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากในวิชาภาษาไทยกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ ฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- ยุพดี พลเวชประชาสุข. (2525). การเปรียบเทียบผลการเขียนสะกดคำและทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำกับการเขียนตามคำบอก. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ ฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- รองรัตน์ อิศรภักดีและเทือก กุสุมา ณ อยุธยา. (2516). ตำราวิชาครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาวิชาภาษาไทย ตอนที่ 1 วิธีสอนภาษาไทย. กรุงเทพฯ ฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- รัชณี ศรีไพรวรรณ. (2517). “แบบฝึกทักษะวิชาภาษาไทยสำหรับเด็กแรกเรียน”, คู่มือครู แนวความคิด ทรรศนะบางประการเกี่ยวกับกลยุทธ์การสอนเด็กเริ่มเรียนที่พูดสองภาษา. พิมพ์ครั้งที่ 2 นครราชสีมา : สำนักงานศึกษาธิการ เขต 11.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2526). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525. กรุงเทพมหานคร : อักษรเจริญทัศน์.
- รุจิ สุขเสมอ. (2526). การศึกษาความยากง่ายของคำลักษณะคำยากและการใช้แบบฝึกสะกดคำยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในอำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ ฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- รุ่งทิวา จักรกร. (ม.ป.ป.). วิธีสอนทั่วไป. กรุงเทพฯ. ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- โรจนา แสงรุ่งทวี. (2531). ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำด้วยการใช้แบบฝึกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ ฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อัดสำเนา.
- ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ ฯ : สุวีริยาสาส์น.
- _____. (2539). เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้. กรุงเทพฯ ฯ : ชมรมเด็ก.
- วรรณิ์ โสมประยูร. (2529). การพัฒนาทักษะการเขียนระดับประถมศึกษา (1), ในเอกสารการสอนชุดวิชาการสอนกลุ่มทักษะ 1 (ภาษาไทย) หน่วยที่ 1 – 8. หน้า 471 – 528. กรุงเทพฯ ฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- _____. (2539). การสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ ฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- วาสนา สุพัฒน์. (2530). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนตามคู่มือครูโดยการทำแบบฝึกหัดแบบปรนัยชนิดเลือกตอบแบบฝึกหัดแบบอัตนัย กับการทำแบบฝึกหัดในหนังสือแบบเรียน. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ ฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.

- วิชัย เพ็ชรเรือง. (2531). การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พูดภาษาถิ่น ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยแบบฝึกซ่อมเสริมกับกลุ่มที่ได้รับการสอน โดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไปของโรงเรียนสุทรวัฒนา สำนักงานการประถมศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ ฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อุดลำนเณ.
- วิชากร, กรม กระทรวงศีกษาธิการ. (2535). หลักรฐตรประถมศีกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุงพุทธศักราช 2533). พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ ฯ : โรงพิมพ์การศาสนา.
- วิไลลักษณ์ บุญประเสริฐ. (2531). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังโดยใช้แถบบันทึกเสียงและไม่ใช้แถบบันทึกเสียง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านโนนสมบูรณ์ จังหวัดอุดรธานี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ ฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อุดลำนเณ.
- วีระ ไทยพาณิชย์. (2528). โสดทศนศีกษาเบื้องต้น. กรุงเทพฯ ฯ : ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศีกษาคณะศีกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ศักดิ์ บัณเณงเพ็ชร. (2529). ภาษากับการสื่อสาร. นครปฐม : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ศรียา นิยมธรรม. (2530). "การสอนซ่อมเสริม". สารานุกรมศีกษาศาสตร์. ฉบับที่ 7. หน้า 47 – 49. กรุงเทพฯ ฯ : คณะศีกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อุดลำนเณ.
- ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร นิยมธรรม. (2525). การซ่อมเสริม (การสอนเพื่อบรรดิการ). พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ ฯ : โอเดียนสโตร์.
- ศิวพร พิลาดง. (2529). ศีกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทย และความสามารถในการใช้พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพุทธศักราช 2525 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดขอนแก่น ปีการศีกษา 2528. กรุงเทพฯ ฯ : วิทยานิพนธ์ปรินญาโท. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม. อุดลำนเณ.
- สถิต วงศ์สุวรรณ. (2525). จิตวิทยาการศีกษา. กรุงเทพฯ ฯ : บำรุงสาสน.
- สนิท ตั้งทวี. (2531). ศิลปะการสอนภาษาไทย. กรุงเทพฯ ฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- สมถวิล วิเศษสมบัติ. (2528). วิธีการสอนภาษาไทยมัธยมศีกษา. กรุงเทพมหานคร. สำนักพิมพ์อักษรบัณฑิต.
- สมบูรณ์ ศุภจริยาวัตร. (2523). การสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดการันต์สำหรับระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ ฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อุดลำนเณ.
- สมศรี เพ็ชรยิ้ม. (2520). การสร้างแบบฝึกทักษะวิชาภาษาไทยเรื่องตัวสะกดมาตราแม่กดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ ฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อุดลำนเณ.
- สมศักดิ์ คงแก้ว. (2538). การเปรียบเทียบการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการซ่อมเสริมโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำกับการสอนซ่อมเสริมโดยใช้แบบฝึกตามข้อเสนอแนะของกรมวิชากร. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ ฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อุดลำนเณ.
- สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์มพรรย์. (2523). วิธีสอนภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศีกษา. กรุงเทพฯ ฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- _____. (2536). วิธีสอนภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศีกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ ฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สุณีย์ ชีรดากร. (2525). *จิตวิทยาการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา การศึกษาและการแนะแนว คณะครุศาสตร์ วิทยาลัยครูพระนคร. อุดສຳເນາ.
- สุริวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. (2531). *หลักภาษาไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุรางค์ โคว์ตระกูล. (2537). *จิตวิทยาการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สรวดี เพ็งศรีโคตร (2539). *การสร้างแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อุดສຳເນາ
- อดุลย์ ไทรเล็กทิม. (2528). *การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำแบบทักษะสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนชุมชนบ้านซำป่าหวาย จังหวัดราชบุรี*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อุดສຳເນາ.
- อมรรัตน์ คงสมบูรณ์. (2536). *การเปรียบเทียบความสามารถแสดงความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยใช้เกมและแบบฝึก*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อุดສຳເນາ.
- อรพรรณ ภิญโญภาพ. (2529). *การศึกษาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำแบบทักษะสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในแหล่งเสื่อมโทรมคลองเตย*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อุดສຳເນາ.
- อัจฉรา ชีวพันธ์. (2531). *คู่มือการสอนภาษาไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2538). "ปัญหาและข้อบกพร่องในการเขียนยุคโลกาภิวัตน์". *สารสถาบันภาษาไทย*. 2(3) : 74 – 79 กรกฎาคม – กันยายน.
- _____. และคณะ. (2532). *หลักภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. กรุงเทพฯ : บรรณกิจการพิมพ์.
- อำไพ กิมแหลม. (2528). *การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนมุสลิมชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในเขตการศึกษา 2*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อุดສຳເນາ.
- Brooks, John David. (1977, May). "The Effects of a Remedial Reading Program upon Selected Reading Students in the Fourth, Fifth and Sixth Grade", *Dissertation Abstracts International*. 37(11) : 6920 A.
- Clanton, Patricia Brantley. (1977, November). "The Effectiveness of the Letter - Cloze Procedure as a Method of Teaching Spelling," *Dissertation Abstracts International*. 2690 – A.
- Hanna, Paul R. and Other. (1971). *Spelling : structure and strategies*. Boston : Houghton Mifflin Company.
- Horne, D. Sue. (1977, December). "The Effects of a remedial Reading Program on Vocabulary and Reading Comprehension Achievement of Culturally Disadvantaged Children," *Dissertation Abstracts International*. 38(6) : 3249 – A.
- Jacobs, Bill Loyd. (1975, June) "A Comparative Analysis of The Effects of two reading Programs upon Selected Second, Third, and Fourth Grade Remedial Reading Students", *Dissertation Abstracts International*. 35 (12) : 7611 – 7612 A.

- Johnson, Imogene Temple. (1980, June) "A Description of Language Processing Characteristics of Selected Secondary Students With Reading and Spelling Difficulties," *Dissertation Abstracts International*. 40 : 6217 – A.
- Lowrey, Eleanor Blodwyn Lane. (1978, August) "The Effects of Four Drills and Practice Time Units on the Decoding Performance of Students with Specific Learning Disabilities", *Dissertation Abstracts International*. 39 : 817-A.
- Peterson, Dorothy G. and Velma D. Hayden. (1961). *Teaching Learning in the Elementary school*. New York : Appleton Century Crofts.
- Petty, G. (1963) "Language Workbook and Practice Materials", *Developing Language Skills in the Elementary School*. New York : Allyn and Bacon, Inc.
- Webster, N. (1981) *Webster's Third New International Dictionary*. America : Meriam – Webster. Inc.
- Wells, Timothy Monroe. (1975, September). "An Investigation Designed to test Feasibility of Using Visual Literacy Techniques and the Language Experience Approach to Reading to Develop the Reading Abilities Remedial Fourth Grade Reader," *Dissertation Abstracts International*. 36(3) : 1293-A.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- ตารางวิเคราะห์แบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ
- ตารางวิเคราะห์แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำ

ตาราง 5 ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่าง ข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) จากแบบทดสอบ
ท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ

ข้อสอบ ชุดที่ 1 ข้อสอบ ข้อที่	เกณฑ์การพิจารณา			IOC	ข้อสอบ ชุดที่ 2 ข้อสอบ ข้อที่	เกณฑ์การพิจารณา			IOC
	+1	0	-1			+1	0	-1	
1	✓✓✓			1	1	✓✓✓			1
2	✓✓✓			1	2	✓✓✓			1
3	✓✓✓			1	3	✓✓✓			1
4	✓✓✓			1	4	✓✓✓			1
5	✓✓✓			1	5	✓✓✓			1
6	✓✓✓			1	6	✓✓✓			1
7	✓✓	✓		.66	7	✓✓✓			1
8	✓✓	✓		.66	8	✓✓✓			1
9	✓✓	✓		.66	9	✓✓	✓		.66
10	✓✓✓			1	10	✓✓✓			1

ตาราง 5 (ต่อ)

ข้อสอบ ชุดที่ 3 ข้อสอบ ข้อที่	เกณฑ์การพิจารณา			IOC	ข้อสอบ ชุดที่ 4 ข้อสอบ ข้อที่	เกณฑ์การพิจารณา			IOC
	+1	0	-1			+1	0	-1	
1	✓✓	✓		.66	1	✓✓✓			1
2	✓✓✓			1	2	✓✓✓			1
3	✓✓✓			1	3	✓✓✓			1
4	✓✓✓			1	4	✓✓	✓		.66
5	✓✓✓			1	5	✓✓✓			1
6	✓✓	✓		.66	6	✓✓✓			1
7	✓✓✓			1	7	✓✓✓			1
8	✓✓	✓		.66	8	✓✓	✓		.66
9	✓✓	✓		.66	9	✓✓✓			1
10	✓✓✓			1	10	✓✓✓			1

ตาราง 5 (ต่อ)

ข้อสอบ ข้อที่	ข้อสอบ ชุดที่ 5	เกณฑ์การพิจารณา			IOC
		+1	0	-1	
1		✓✓✓			1
2		✓✓✓			1
3		✓✓✓			1
4		✓✓	✓		.66
5		✓✓	✓		.66
6		✓✓✓			1
7		✓✓✓			1
8		✓✓✓			1
9		✓✓✓			1
10		✓✓✓			1

ตาราง 6 ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่าง ข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC)
จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำโดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน

ข้อสอบที่	เกณฑ์การพิจารณา			IOC
	+1	0	-1	
1	✓ ✓ ✓			1
2	✓ ✓ ✓			1
3	✓ ✓ ✓			1
4	✓ ✓ ✓			1
5	✓ ✓ ✓			1
6	✓ ✓ ✓			1
7	✓ ✓ ✓			1
8	✓ ✓ ✓			1
9	✓ ✓ ✓			1
10	✓ ✓ ✓			1
11	✓ ✓ ✓			1
12	✓ ✓ ✓			1
13	✓ ✓ ✓			1
14	✓ ✓ ✓			1
15	✓ ✓	✓		.66
16	✓ ✓ ✓			1
17	✓ ✓ ✓			1
18	✓ ✓	✓		.66
19	✓ ✓ ✓			1
20	✓ ✓ ✓			1
21	✓ ✓ ✓			1
22	✓ ✓ ✓			1
23	✓ ✓	✓		.66
24	✓ ✓ ✓			1
25	✓ ✓ ✓			1
26	✓ ✓ ✓			1
27	✓ ✓ ✓			1
28	✓ ✓ ✓			1
29	✓ ✓ ✓			1
30	✓ ✓ ✓			1

ภาคผนวก ข

- ค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ
- ค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์
- คะแนนที่ได้จากการทำแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ
- คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ
- ค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ
- คะแนนความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังได้รับแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ

ตาราง 7 แสดงค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริม การเขียนสะกดคำ

แบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ										
ข้อที่	ชุดที่ 1		ชุดที่ 2		ชุดที่ 3		ชุดที่ 4		ชุดที่ 5	
	p	r	p	r	p	r	p	r	p	r
1	0.70	0.44	0.65	0.56	0.63	0.59	0.69	0.63	0.59	0.74
2	0.46	0.56	0.61	0.63	0.72	0.48	0.57	0.85	0.52	0.96
3	0.57	0.63	0.67	0.67	0.67	0.67	0.59	0.81	0.61	0.78
4	0.69	0.48	0.70	0.37	0.65	0.70	0.46	0.63	0.54	0.70
5	0.43	0.33	0.57	0.63	0.69	0.56	0.56	0.52	0.52	0.81
6	0.28	0.26	0.65	0.48	0.57	0.63	0.61	0.70	0.43	0.41
7	0.63	0.67	0.46	0.63	0.57	0.33	0.48	0.30	0.44	0.67
8	0.76	0.48	0.61	0.63	0.57	0.33	0.54	0.63	0.50	0.56
9	0.39	0.41	0.48	0.52	0.37	0.22	0.48	0.52	0.52	0.59
10	0.50	0.33	0.48	0.59	0.59	0.74	0.53	0.71	0.52	0.37

การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ

แบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำชุดที่ 1 มีค่าเท่ากับ	0.75
แบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำชุดที่ 2 มีค่าเท่ากับ	0.76
แบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำชุดที่ 3 มีค่าเท่ากับ	0.76
แบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำชุดที่ 4 มีค่าเท่ากับ	0.75
แบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำชุดที่ 5 มีค่าเท่ากับ	0.83

ตาราง 8 แสดงค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำ

ข้อที่	แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์	
	p	r
1	0.57	0.85
2	0.63	0.52
3	0.65	0.48
4	0.61	0.78
5	0.70	0.52
6	0.63	0.74
7	0.59	0.59
8	0.59	0.67
9	0.48	0.74
10	0.48	0.81
11	0.48	0.89
12	0.57	0.78
13	0.52	0.67
14	0.50	0.78
15	0.56	0.67
16	0.48	0.81
17	0.44	0.74
18	0.48	0.74
19	0.59	0.44
20	0.46	0.56
21	0.48	0.30
22	0.54	0.33
23	0.43	0.78
24	0.35	0.48
25	0.46	0.63
26	0.59	0.59
27	0.57	0.56
28	0.41	0.22
29	0.70	0.44
30	0.31	0.48

การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำ

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำเท่ากับ 0.93

ตาราง 9 แสดงคะแนนที่ได้จากการทำแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ ชุดที่ 1 – 5

นักเรียน คนที่	แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ				
	ชุดที่ 1	ชุดที่ 2	ชุดที่ 3	ชุดที่ 4	ชุดที่ 5
	คะแนนเต็ม	คะแนนเต็ม	คะแนนเต็ม	คะแนนเต็ม	คะแนนเต็ม
	98	98	98	98	98
1	84	87	89	87	86
2	92	87	90	91	92
3	73	80	68	80	77
4	80	84	85	89	91
5	68	88	78	81	95
6	72	79	88	81	91
7	92	93	92	93	94
8	79	78	90	76	85
9	96	87	91	93	90
10	95	91	94	93	90
11	75	93	92	92	87
12	88	85	90	91	90
13	92	96	93	94	95
14	91	89	96	92	92
15	92	97	94	92	90
16	79	81	87	87	79
17	81	89	94	92	88
18	79	89	85	79	90
19	93	91	92	90	90
20	91	93	94	94	96
21	95	95	94	88	95
22	87	78	85	86	85
23	88	88	95	84	93
24	88	91	93	85	84
25	94	95	97	96	96

ตาราง 9 (ต่อ)

นักเรียน คนที่	แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ				
	ชุดที่ 1	ชุดที่ 2	ชุดที่ 3	ชุดที่ 4	ชุดที่ 5
	คะแนนเต็ม	คะแนนเต็ม	คะแนนเต็ม	คะแนนเต็ม	คะแนนเต็ม
	98	98	98	98	98
26	94	96	97	97	94
27	67	86	72	84	87
28	87	97	96	94	92
29	92	96	95	95	95
30	75	94	89	84	84
ΣX	2559	2673	2695	2660	2693
$\bar{X}$	85.30	89.10	89.83	88.67	89.77
S.D.	8.655	5.821	6.879	5.573	4.826
S^2	74.91	33.89	47.32	31.06	23.29
E_1	85.30	89.10	89.83	88.67	89.77

ตาราง 10 แสดงคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ
ชุดที่ 1 – 5

นักเรียน คนที่	แบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ				
	ชุดที่ 1	ชุดที่ 2	ชุดที่ 3	ชุดที่ 4	ชุดที่ 5
	คะแนนเต็ม	คะแนนเต็ม	คะแนนเต็ม	คะแนนเต็ม	คะแนนเต็ม
	10	10	10	10	10
1	10	8	9	9	10
2	10	10	7	10	10
3	6	8	7	7	7
4	9	5	6	9	9
5	5	6	9	9	10
6	5	8	7	7	8
7	10	9	9	10	9
8	7	8	10	10	9
9	8	10	9	9	9
10	8	8	10	10	10
11	8	10	10	10	10
12	10	8	8	8	10
13	9	10	10	10	10
14	9	8	9	10	10
15	9	10	10	10	8
16	6	7	7	7	8
17	6	7	7	7	9
18	8	9	8	9	10
19	10	9	10	10	10
20	8	10	10	10	9
21	9	9	10	10	10
22	7	7	10	7	9
23	8	9	10	9	10
24	9	6	7	7	7
25	9	10	10	9	10

ตาราง 10 (ต่อ)

นักเรียน คนที่	แบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ				
	ชุดที่ 1	ชุดที่ 2	ชุดที่ 3	ชุดที่ 4	ชุดที่ 5
	คะแนนเต็ม 10	คะแนนเต็ม 10	คะแนนเต็ม 10	คะแนนเต็ม 10	คะแนนเต็ม 10
26	8	10	10	10	10
27	5	6	6	6	7
28	9	10	10	10	10
29	9	10	10	10	10
30	7	10	9	10	10
ΣX	241	254	264	269	278
$\bar{F}$	8.033	8.467	8.800	8.967	9.267
S.D.	1.564	1.479	1.400	1.299	1.015
S^2	2.447	2.189	1.959	1.689	1.030
E_2	80.33	84.67	88.00	89.67	92.67

ตาราง 11 แสดงค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถม
ปีที่ 3 ตามเกณฑ์ E_1 / E_2 (80 / 80)

แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ	เกณฑ์ 80 / 80	
	E_1	E_2
1. แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำชุดที่ 1	85.30	80.33
2. แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำชุดที่ 2	89.10	84.67
3. แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำชุดที่ 3	89.83	88.00
4. แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำชุดที่ 4	88.67	89.67
5. แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำชุดที่ 5	89.77	92.67
รวมเฉลี่ย	88.53	87.07

ตาราง 12 แสดงคะแนนความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างก่อน และหลังการใช้แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ

นักเรียนคนที่	ก่อนได้รับแบบฝึก	หลังได้รับแบบฝึก	d	d ²
1	21	23	2	4
2	22	27	5	25
3	20	21	1	1
4	9	20	11	121
5	12	19	7	49
6	11	19	8	64
7	15	28	13	169
8	11	26	15	225
9	22	28	6	36
10	4	27	23	529
11	26	28	2	4
12	16	27	11	121
13	25	27	2	4
14	22	26	4	16
15	25	26	1	1
16	10	16	6	36
17	11	17	6	36
18	6	17	11	121
19	23	29	6	36
20	27	29	2	4
21	16	24	8	64
22	16	19	3	9
23	23	25	2	4
24	12	16	4	16
25	23	26	3	9
26	28	29	1	1
27	7	16	9	81
28	25	29	4	16
29	19	24	5	25
30	14	26	12	144
รวม	521	714	193	37249

ภาคผนวก ค

- แบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ ชุดที่ 1 – 5
- แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำ ก่อนและหลังได้รับแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ
- แผนการสอนซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ
- แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ ชุดที่ 1 – 5
(ผู้ใดสนใจกรุณาติดต่อประธานผู้ควบคุมงานวิจัย หรือผู้วิจัย)

แบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ ชุดที่ 1
วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ชื่อ.....ห้อง.....เลขที่.....

คำชี้แจง 1. แบบทดสอบฉบับนี้มีทั้งหมด 3 ตอน

2. กาเครื่องหมาย (X) ทับตัวอักษร ก ข ค และ ง ที่ถูกที่สุดเพียงข้อเดียว

ตอนที่ 1 ข้อ 1-3 คำใดเขียนผิด

1. แม่ป๋อยเปิดออกจากเล่าในเวลาเช้าตรู่

ก. เปิด ข. เล้า ค. ป๋อย ง. เข้าตรู่

2. เราควรตระเตรียมสิ่งของเครื่องใช้ให้พร้อมเพียงไม่บกพร่อง

ก. ตระเตรียม ข. เครื่องใช้ ค. บกพร่อง ง. พร้อมเพียง

3. กระทั่งเปรี้ยววิ่งไล่ขวิด กวางกลางป่าใหญ่

ก. เปรี้ยว ข. กระทั่ง ค. ไล่ขวิด ง. ป่าใหญ่

ตอนที่ 2 ข้อ 4-6 เลือกคำที่เหมาะสมเติมในช่องว่าง

4. คนสมัยก่อนใช้วัวเทียม.....เป็นพาหนะในการเดินทาง

ก. เกวียน ข. ช้าง ค. ม้า ง. รถ

5. ฉันเห็นผู้คนเดิน.....ไปมาในตลาด

ก. เกะกะ ข. กีดขวาง ค. ขวักไขว่ ง. ขวางกั้น

6. พ่อสร้างศาลาพักผ่อนไว้.....น้ำ

ก. ชาย ข. ข้าง ค. กลาง ง. ขอบ

ตอนที่ 3 ข้อ 7-10 เลือกคำที่มีความหมายตรงกับข้อความที่กำหนดให้

7. ครบถ้วนพร้อมใจกัน หมายถึงข้อใด

ก. พร้อมเพรียง ข. ปลอดภัย ค. ขวักไขว่ ง. อ่อนเพลีย

8. อ่อนแรง หมายถึงข้อใด

ก. เพลีย ข. เปื่อย ค. ปล่อย ง. ทрудโทรม

9. อาการที่เคลื่อนไหวไปมา หมายถึงข้อใด

ก. ขวักไขว่ ข. ปลอดภัย ค. พลุกพล่าน ง. ชะมักเขม้น

10. ชื่อสัตว์เคี้ยวเอื้อง มีเขาสวยงาม หมายถึงข้อใด

ก. วัว ข. กวาง ค. กระตัง ง. กระต่าย

แบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำชุดที่ 2
วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ชื่อ.....ห้อง.....เลขที่.....

คำชี้แจง 1. แบบทดสอบฉบับนี้มีทั้งหมด 3 ตอน

2. กาเครื่องหมาย (X) ทับตัวอักษร ก ข ค และ ง ที่ถูกที่สุดเพียงข้อเดียว

ตอนที่ 1 ข้อ 1-3 คำใดเขียนผิด

1. เกาะกลาม เป็นสถานที่อนุรักษ์พันธุ์เต่าทะเล

ก. อนุรักษ์ ข. สถานที่ ค. เกาะกลาม ง. เต่าทะเล

2. สาเหตุที่ทำให้เต่าทะเลไม่กล้าวางไข่ เพราะมีคนพรุกพร่าน

ก. เพราะ ข. ไม่กล้า ค. สาเหตุ ง. พรุกพร่าน

3. เดชานั่งคลุ่นคริตถึงสาเหตุที่ทำให้เขาสอบตกวิชาภาษาไทย

ก. วิชา ข. ภาษา ค. สาเหตุ ง. คลุ่นคริต

ตอนที่ 2 ข้อ 4-6 เลือกคำที่เหมาะสมเติมลงในช่องว่าง

4. หากนักเรียนทิ้งขยะไม่เลือกที่โรงเรียนจะ.....มาก

ก. เลอะเทอะ ข. มอมแมม ค. สกปรก ง. เรียบร้อย

5. วิจารณ์เป็นคนดีมาก แต่ก่อนชอบช่วยเหลือเพื่อนอย่างไร เดี่ยวนี้ก็เป็นเช่นนั้น
ไม่.....เลย

ก. ว่างเว้น ข. เหลวไหล ค. ปรับปรุง ง. เปลี่ยนแปลง

6. ในอดีตคนไทยนิยมใช้เรือเป็นพาหนะในการเดินทางไปตามแม่น้ำ.....

ก. น้ำตก ข. ทะเล ค. ลำคลอง ง. หนองบึง

ตอนที่ 3 ข้อ 7-10 เลือกคำที่มีความหมายตรงกับข้อความที่กำหนดให้

7. อาการของขาที่กระดูกบริเวณข้อเท้าได้รับความกระทบกระเทือน หมายถึงข้อใด

ก. ขาบิด ข. ขาหัก ค. ขาพลิก ง. ขาแพลง

8. ทำให้มีลักษณะต่างไป หมายถึงข้อใด

ก. บิดพลิ้ว ข. กลบเกลื่อน ค. กลับกลอก ง. เปลี่ยนแปลง

9. รู้สึกไม่ชอบไม่อยากใกล้ชิด สนินสนมด้วย หมายถึงข้อใด

ก. กลัว ข. ขยะแขยง ค. น้อยใจ ง. เกลียดชัง

10. เรียรยหรือกระจัดกระจายอยู่ทั่วไป หมายถึงข้อใด

ก. วุ่นวาย ข. เคลื่อนกลาด ค. เลอะเทอะ ง. พลุพปล่าน

แบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำชุดที่ 3
วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ชื่อ.....ห้อง.....เลขที่.....

- คำชี้แจง** 1. แบบทดสอบฉบับนี้มีทั้งหมด 3 ตอน
 2. กาเครื่องหมาย (X) ทับตัวอักษร ก ข ค และ ง ที่ถูกที่สุดเพียงข้อเดียว

ตอนที่ 1 ข้อ 1-3 คำใดเขียนผิด

1. ย่าของพลับพลึงไปขายก้วยที่ตลาดใกล้บ้าน
 ก. ใกล้ ข. ก้วย ค. ตลาด ง. พลับพลึง
2. พ่อแม่ทำงานลำบากตากตราเพื่อหาเงินส่งลูกเรียนหนังสือ
 ก. ทำงาน ข. ตากตรา ค. ลำบาก ง. หนังสือ
3. เด็ก ๆ วิ่งเล่นกันอย่างสนุกสนานเพร็ดเพลินที่สนามเด็กเล่น
 ก. สนาม ข. วิ่งเล่น ค. เพร็ดเพลิน ง. สนุกสนาน

ตอนที่ 2 ข้อ 4-6 เลือกคำที่เหมาะสมเติมลงในช่องว่าง

4. แม่ชอบซื้อ.....ไปฝากถึงที่สวนสัตว์ดุสิต
 ก. ส้ม ข. ขนุน ค. กล้วย ง. ทูเรียน
5. คุณย่าชอบปลูก.....ไว้เพื่อกินกับหมาก
 ก. ใบคา ข. ใบพลู ค. ใบบอน ง. ใบหญ้า
6. ตั้งแต่เจ้าจอมสนับแสนรักจากไปทำให้ก้อยไม่มี.....เลย
 ก. ความทุกข์ ข. ความสุข ค. ความเสียใจ ง. ความเศร้าโศก

ตอนที่ 3 ข้อ 7-10 เลือกคำที่มีความหมายตรงกับข้อความที่กำหนดให้

7. ชื่อไม้ล้มลุกจำพวกแตกหน่อเป็นกอ หมายถึงข้อใด
 ก. กล้วย ข. มะม่วง ค. แตงโม ง. มะพร้าว
8. สถาบันที่เล็กที่สุด หมายถึงข้อใด
 ก. สังคม ข. ครอบครัว ค. โรงเรียน ง. พระมหากษัตริย์
9. ชื่อแมลงขนาดเล็กทำลายพืชส่วนใหญ่ไม่มีปีก หมายถึงข้อใด
 ก. ตัวง ข. เพลี้ย ค. ผีเสื้อ ง. ตั๊กแตน
10. ว่องไว ทำได้รวดเร็ว หมายถึงข้อใด
 ก. วุ่นวาย ข. เชื่องช้า ค. พลุพล่าน ง. คล่องแคล่ว

แบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ ชุดที่ 4
วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ชื่อ.....ห้อง.....เลขที่.....

คำชี้แจง

1. แบบทดสอบฉบับนี้มีทั้งหมด 3 ตอน
2. กาเครื่องหมาย (X) ทับตัวอักษร ก ข ค และ ง ที่ถูกต้องเพียงข้อเดียว

ตอนที่ 1 ข้อ 1-3 คำใดเขียนผิด

1. เขาไม่ทราบว่เพริ่งใหม่บ้านของเขา
 ก. บ้าน ข. เพริ่งใหม่ ค. ไม่ทราบ ง. ของเขา
2. คุณนายสายสมรชอบสวมใส่เครื่องประดับราคา แพง ๆ
 ก. ราคา ข. สวมใส่ ค. คุณนาย ง. เครื่องประดับ
3. งานลอยกระทงที่จังหวัดสุโขทัยมีการจุดพลุ และดอกไม้ไฟที่สวยงามมาก
 ก. พลุ ข. กระทง ค. จังหวัด ง. ดอกไม้ไฟ

ตอนที่ 2 ข้อ 4 - 6 เลือกคำที่เหมาะสมเติมลงในช่องว่าง

4. เราไม่ควร.....เสียใจกับความผิดหวังมากจนเกินไป
 ก. ดีใจ ข. ตกใจ ค. ตื่นเต้น ง. เศร้าโศก
5. เจตียงค์นี้ ชำรุด.....ไปมากเพราะไม่มีใครดูแล
 ก. เก่าแก่ ข. โบราณ ค. ผุร่อน ง. ทрудโทรม
6. เขาไม่.....ว่าคุณป้าจะมำบ้านในวันพรุ่งนี้
 ก. ทราบ ข. รู้ใจ ค. ห่วงใย ง. ปรับปรุง

ตอนที่ 3 ข้อ 7-10 เลือกคำที่มีความหมายตรงกับข้อความที่กำหนดให้

7. สิ่งที่เป็นสีดำลอยออกมาจากของที่กำลังไหม้ หมายถึงข้อใด
 ก. เปลวไฟ ข. ควันไฟ ค. ความร้อน ง. ฝุ่นละออง
8. แยกออกจากไป หมายถึงข้อใด
 ก. หลงทาง ข. พลัดพราก ค. หายหิว ง. สูญหาย
9. อาการที่ของเหลวร้อนจัด หมายถึงข้อใด
 ก. ระเบิด ข. อบอ้าว ค. เตือดพลุ่ง ง. แห้งเหือด
10. ดอกไม้เพลิงชนิดหนึ่งเมื่อจุดมีเสียงดังมากคล้ายปืน หมายถึงข้อใด
 ก. พลุ ข. บั้งไฟ ค. ประทัด ง. ระเบิด

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำ
วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
คะแนนเต็ม 30 คะแนน

ชื่อ.....ห้อง.....เลขที่.....

- คำชี้แจง**
1. แบบทดสอบฉบับนี้มี 4 ตอน
 2. ตอนที่ 1-3 กาเครื่องหมาย X ทับอักษร ก ข ค และ ง ที่ถูกต้องเพียงข้อเดียว
 3. ตอนที่ 4 เขียนคำจากคำอ่านที่กำหนดให้

ตอนที่ 1 ข้อ 1-8 คำใดเขียนผิด

1. ความรักของพ่อแม่มีให้ลูกอยู่เสมอไม่เปลี่ยนแปลง
 ก. เสมอ ข. พ่อแม่ ค. ความรัก ง. เปลี่ยนแปลง
2. แม่น้ำลำคลองมีประโยชน์ต่อเกษตรกร
 ก. แม่น้ำ ข. ลำคลอง ค. ประโยชน์ ง. เกษตรกร
3. ลูกเสือสามัญทุกคนต้องมีไม้พรองประจำตัว
 ก. อาวุธ ข. สามัญ ค. ไม้พรอง ง. ประจำตัว
4. การรับประทานอาหารประเภทโปรตีนจะช่วยเสริมสร้างและซ่อมแซมส่วนที่สึกหรอ
 ก. โปรตีน ข. ประเภท ค. เสริมสร้าง ง. รับประทานอาหาร
5. เพื่อความปลอดภัยเราควรข้ามถนนตรงทางม้าลาย
 ก. ความ ข. ข้ามถนน ค. ปลอดภัย ง. ทางม้าลาย
6. เกิดเพลิงไหม้ที่เขตชุมชนคลองเตยเมื่อวานนี้
 ก. ชุมชน ข. เมื่อวาน ค. เพลิงไหม้ ง. คลองเตย
7. เราควรเตรียมสิ่งของเครื่องใช้ให้พร้อมเพียงไม่บกพร่อง
 ก. บกพร่อง ข. เครื่องใช้ ค. พร้อมเพียง ง. เตรียม
8. เด็ก ๆ มีความสนุกสนานเพลิดเพลินในการเล่นสวนสัตว์
 ก. เที่ยวนม ข. สวนสัตว์ ค. เพลิดเพลิน ง. สนุกสนาน

ตอนที่ 2 ข้อ 9 - 16 เลือกคำที่เหมาะสมเติมลงในช่องว่าง

9. ลูกเสือหลายคนทำไม้.....หายในการเข้าค่ายพักแรม
 ก. ง่าม ข. เท้า ค. พลอง ง. ตะพัด
10. หากนักเรียนมีความจำเป็นจะต้องหยุดเรียนควรเขียนใบลาแจ้งให้คุณครู.....
 ก. ทราบ ข. ไดยิน ค. ได้ฟัง ง. รู้เรื่อง

11. คุณนายสายสมรมีฐานะร่ำรวยมากมี.....สินหลายอย่าง
 ก. หนี้ ข. ทุน ค. เงิน ง. ทรัพย์
12. น้ำ.....ที่คุณแม่ทำมีรสเผ็ดมาก
 ก. ตาล ข. พริก ค. เชื้อม ง. ผลไม้
13. วัวเทียม.....คู่นี้แข็งแรงมาก
 ก. ล้อ ข. ม้า ค. รถ ง. เกวียน
14. โรคระบาดได้.....กระจายในหมู่บ้านนี้อย่างหนัก
 ก. แดก ข. แยก ค. แพร์ ง. ระเบิด
15. วิทยามาโรงเรียนสายจนคุณครูต้อง.....ตักเตือน
 ก. ดุด่า ข. ชมเชย ค. ว่ากล่าว ง. ออดอ้อน
16.มีหาดทรายขาวสะอาดและอากาศดีมาก
 ก. น้ำตก ข. เขาใหญ่ ค. เชียงใหม่ ง. เกาะคราม

ตอนที่ 3 ข้อ 17 - 23 เลือกคำที่มีความหมายตรงกับข้อความที่กำหนดให้

17. เรี่ยรายหรือจัดกระจายอยู่ทั่วไป หมายถึงข้อใด
 ก. วุ่นวาย ข. เลอะเทอะ ค. พลุพล่าน ง. เกื่อนกลาด
18. ครบถ้วน ร่วมใจ หมายถึงข้อใด
 ก. ขวักไขว่ ข. พลุพล่าน ค. ปลอดภัย ง. พร้อมเพรียง
19. สัตว์เคี้ยวเอื้อง มีเขาสวยงาม หมายถึงข้อใด
 ก. วัว ข. แพะ ค. กวาง ง. ควาย
20. อ่อนแรง หมายถึงข้อใด
 ก. เผลีย ข. เสียใจ ค. เสรีโคก ง. ทрудโทรม
21. แมลงขนาดเล็กทำลายพืชต่าง ๆ ส่วนใหญ่ไม่มีปีก หมายถึงข้อใด
 ก. มด ข. ผีเสื้อ ค. เผลีย ง. ปลวก
22. สถาบันที่เล็กที่สุด หมายถึง ข้อใด
 ก. สังคม ข. โรงเรียน ค. ครอบครัว ง. พระมหากษัตริย์
23. เครื่องตกแต่ง หมายถึงข้อใด
 ก. อะไหล่ ข. อุปกรณ์ ค. เครื่องเรือน ง. เครื่องประดับ

ตอนที่ 4 ข้อ 24 – 30 เขียนคำจากคำอ่าน ลงในช่องว่างให้ถูกต้อง

24. ชูด - โชม เขียนว่า
25. เล้า - โสก เขียนว่า
26. สก - กะ - ปรง เขียนว่า
27. เลิม - ส้าง เขียนว่า
28. พลุ - พล่าน เขียนว่า
29. ปลอดภัย - ไพ เขียนว่า
30. ชับ - สิ้น เขียนว่า

เฉลยคำตอบ

แบบทดสอบท้ายแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำชุดที่ 1 – 5

	ชุดที่ 1	ชุดที่ 2	ชุดที่ 3	ชุดที่ 4	ชุดที่ 5
1.	ค	ค	ข	ข	ค
2.	ง	ง	ข	ง	ง
3.	ก	ง	ค	ก	ค
4.	ก	ค	ค	ง	ค
5.	ค	ง	ข	ง	ข
6.	ค	ค	ข	ก	ค
7.	ก	ง	ก	ข	ค
8.	ก	ง	ข	ข	ข
9.	ก	ง	ข	ค	ข
10.	ข	ข	ค	ก	ข

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำ

ตอนที่ 1

1. ง	11. ง	21. ค
2. ข	12. ข	22. ค
3. ค	13. ง	23. ง
4. ค	14. ค	
5. ค	15. ค	
6. ค	16. ง	
7. ค	17. ง	
8. ค	18. ง	
9. ค	19. ค	
10. ก	20. ก	

ตอนที่ 2

24. หรดโทรม
25. เสร์ราโคก
26. สกปรก
27. เสริมสร้าง
28. พลุกพล่าน
29. ปลอดภัย
30. ทวิพยัสสิน

แผนการสอน

กลุ่มทักษะภาษาไทย
ชุดที่ 1 เรื่อง คำควบกล้ำ
แผนการสอนที่ 1

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

1. ความคิดรวบยอด

การเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง ทำให้นักเรียนสามารถสื่อสารได้เข้าใจตรงกัน

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอ่านคำควบกล้ำที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง
2. นักเรียนรู้จักสังเกตคำควบกล้ำที่กำหนดให้
3. นักเรียนสามารถเขียนคำควบกล้ำที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง

3. เนื้อหา

คำควบกล้ำในแบบฝึกชุดที่ 1 มี 14 คำ ได้แก่ กวาง เกวียน ขวาง ไกล กว้าง เพ็ญ
ไพร ปล่อย เปลี่ยว พร้อมเพรียง ขวักไขว่ ปลอดภัย นายพราน กลาง

4. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

1. ครูให้นักเรียนเล่นเกมทายภาพปริศนา (ภาพกวาง นายพราน เกวียน)
2. ให้นักเรียนบอกชนิดของคำจากการทายภาพปริศนา (คำควบกล้ำ)

ขั้นสอน

1. ครูให้นักเรียนอ่านคำควบกล้ำจากบัตรคำในกระเป๋ามนึ่งแล้วสังเกตการเขียนคำนั้น ๆ
2. แบ่งนักเรียนเป็น 6 กลุ่ม กลุ่มละ 5 คน แข่งขันเขียนคำควบกล้ำบนกระดานดำ
3. ครูแนะนำแก้ไขเพิ่มเติมเกี่ยวกับการอ่านและเขียนคำควบกล้ำ

ขั้นฝึกทักษะ

นักเรียนทำการฝึกเขียนคำควบกล้ำโดยใช้แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ
คำควบกล้ำ ชุดที่ 1 (กิจกรรมที่ 1-3)

ขั้นสรุปผล

ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปการเขียนคำควบกล้ำที่ถูกต้อง ในชุดฝึกที่ 1 (กิจกรรมที่ 1-3)

5. สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรภาพ
2. บัตรคำ คำควบกล้ำ
3. กระเป๋ามัน

6. การวัดผลประเมินผล

1. สังเกตความถูกต้องในการอ่านคำควบกล้ำ
 2. สังเกตความถูกต้องในการเขียนคำควบกล้ำจากการตรวจแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ
- คำควบกล้ำชุดที่ 1 (กิจกรรมที่ 1-3)

แผนการสอน

กลุ่มทักษะภาษาไทย
ชุดที่ 1 เรื่อง คำควบกล้ำ
แผนการสอนที่ 2

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

1. ความคิดรวบยอด

การเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง ทำให้นักเรียนสามารถสื่อสารได้เข้าใจตรงกัน

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอ่านคำควบกล้ำที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนรู้จักสังเกตคำควบกล้ำที่กำหนดให้
3. นักเรียนสามารถเขียนคำควบกล้ำที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง
4. นักเรียนสามารถบอกความหมายของคำควบกล้ำที่กำหนดให้ได้

3. เนื้อหา

คำควบกล้ำในแบบฝึกชุดที่ 1 มี 14 คำ ได้แก่ กวาง เกรียน ขวาง ไกล กว้าง เปลี่ย
ไพร ปล่อย เปลี้ยว พร้อมเพรียง ขวักไขว่ ปลอดภัย นายพราน กลาง

4. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

1. ครูให้นักเรียนเล่นเกมเรียงอักษรจากบัตรคำให้เป็นคำที่มีความหมาย เช่น

งาวข → ขวาง

ล้อยอป → ปล่อย

2. ครูให้นักเรียนอ่านบัตรคำเฉลย (ขวาง ปล่อย)

ขั้นสอน

1. ครูให้นักเรียนอ่านคำควบกล้ำจากบัตรคำในกระเป๋าค้นแล้วสังเกตการเขียนคำนั้น ๆ
2. แบ่งนักเรียนเป็น 6 กลุ่ม กลุ่มละ 5 คน แข่งขันเขียนคำควบกล้ำบนกระดานดำ
3. ครูแนะนำแก้ไขเพิ่มเติมเกี่ยวกับการอ่านและเขียนคำควบกล้ำ
4. ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มค้นหาความหมายของคำควบกล้ำที่กำหนดให้จากพจนานุกรม

กลุ่มละ 2 คำ

5. แต่ละกลุ่มนำเสนอความหมายของคำควบกล้ำ

ขั้นฝึกทักษะ

นักเรียนทำการฝึกเขียนคำควบกล้ำโดยใช้แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ
คำควบกล้ำ ชุดที่ 1 (กิจกรรมที่ 4-5)

ขั้นสรุปผล

ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปการเขียนคำควบกล้ำที่ถูกต้อง ในชุดฝึกที่ 1 (กิจกรรมที่ 4-5)

5. สื่อการเรียนรู้การสอน

1. บัตรคำควบกล้ำ
2. บัตรคำเฉลย
3. กระดาษแผ่น
4. พจนานุกรม

6. การวัดผลประเมินผล

1. สังเกตความถูกต้องในการอ่านคำควบกล้ำ
2. สังเกตความถูกต้องในการเขียนคำควบกล้ำจากการตรวจแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ คำควบกล้ำชุดที่ 1 (กิจกรรมที่ 4-5)

แผนการสอน

กลุ่มทักษะภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ชุดที่ 1 เรื่อง คำควบกล้ำ

แผนการสอนที่ 3

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

1. ความคิดรวบยอด

การเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง ทำให้นักเรียนสามารถสื่อสารได้เข้าใจตรงกัน

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอ่านคำควบกล้ำที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนรู้จักสังเกตคำควบกล้ำที่กำหนดให้
3. นักเรียนสามารถเขียนคำควบกล้ำที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง

3. เนื้อหา

คำควบกล้ำในแบบฝึกชุดที่ 1 มี 14 คำ ได้แก่ กวาง เกวียน ขวาง ไกล กว้าง เพลี้ย ไพร ปล่อย เปลี้ยว พร้อมเพรียง ขวักไขว่ ปลอดภัย นายพราน กลาง

4. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

นักเรียนเล่นเกมใบ้คำจากคำควบกล้ำที่กำหนดให้ (กวาง ปล่อย นายพราน) โดยอาสาสมัครออกมาใบ้คำ 1 คน ให้เพื่อนในห้องทายคำควบกล้ำ

ขั้นสอน

1. ครูให้นักเรียนอ่านคำควบกล้ำจากบัตรคำในกระเป๋ามนั้แล้วสังเกตการเขียนคำนั้น ๆ
2. แบ่งนักเรียนเป็น 6 กลุ่ม กลุ่มละ 5 คน แข่งขันเขียนคำควบกล้ำบนกระดานดำ
3. ครูแนะนำแก้ไขเพิ่มเติมเกี่ยวกับการอ่านและเขียนคำควบกล้ำ
4. นักเรียนช่วยกันแต่งประโยคจากคำควบกล้ำ

ขั้นฝึกทักษะ

นักเรียนทำการฝึกเขียนคำควบกล้ำโดยใช้แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ คำควบกล้ำ ชุดที่ 1 (กิจกรรมที่ 6-7)

ขั้นสรุปผล

ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปการเขียนคำควบกล้ำที่ถูกต้อง ในชุดฝึกที่ 1 (กิจกรรมที่ 6-7)

5. สื่อการเรียนรู้การสอน

1. บัตรคำ คำควบกล้ำ
2. กระดาษแผ่น

6. การวัดผลประเมินผล

1. สังเกตความถูกต้องในการอ่านคำควบกล้ำ
2. สังเกตความถูกต้องในการเขียนคำควบกล้ำจากการตรวจแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ คำควบกล้ำชุดที่ 1 (กิจกรรมที่ 6-7)

แผนการสอน

กลุ่มทักษะภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ชุดที่ 2 เรื่อง คำควบกล้ำ

แผนการสอนที่ 4

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

1. ความคิดรวบยอด

การเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง ทำให้นักเรียนสามารถสื่อสารได้เข้าใจตรงกัน

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอ่านคำควบกล้ำที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง
2. นักเรียนรู้จักสังเกตคำควบกล้ำที่กำหนดให้
3. นักเรียนสามารถเขียนคำควบกล้ำที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง

3. เนื้อหา

คำควบกล้ำในแบบฝึกชุดที่ 2 มี 14 คำ ได้แก่ ล้าคล่อง สกปรก พลาสติก เคลื่อนกลาด คลื่น เกาะคราม เปลี่ยนแปลง กลับกลาย พลบค่ำ ขาเพลง ครุ่นคิด เกลียดชัง พลุกพล่าน ทราวย

4. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

นักเรียนเล่นเกมบิงโก โดยครูแจกตารางบิงโกให้ ซึ่งมีทั้งหมด 9 ช่อง ให้นักเรียน คนละ 1 แผ่น แล้วให้นักเรียนเขียนคำควบกล้ำลงในตารางให้ครบ 9 ช่อง หลังจากนั้น ให้นักเรียนออกมาจับสลากคำควบกล้ำและอ่านให้เพื่อนฟัง นักเรียนคนไหนมีคำในตารางที่เพื่อนจับได้ให้เขียนเครื่องหมายกากบาท (X) ทับคำนั้น ๆ นักเรียนคนไหน กากบาทคำในแนวตั้ง หรือแนวนอน หรือแนวเฉียง ได้ ให้พูดคำว่า บิงโก นักเรียนที่บิงโกมากที่สุดเป็นฝ่ายชนะจะได้รับดาว 1 ดวง

ขั้นสอน

1. ครูให้นักเรียนอ่านคำควบกล้ำจากบัตรคำในกระเปาะผนังแล้วสังเกตการเขียน คำนั้น ๆ
2. แบ่งนักเรียนเป็น 6 กลุ่ม กลุ่มละ 5 คน แข่งขันเขียนคำควบกล้ำบนกระดานดำ
3. ครูแนะนำแก้ไขเพิ่มเติมเกี่ยวกับการอ่านและเขียนคำควบกล้ำ

ขั้นฝึกทักษะ

นักเรียนทำการฝึกเขียนคำควบกล้ำโดยใช้แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ คำควบกล้ำ ชุดที่ 2 (กิจกรรมที่ 1-3)

ขั้นสรุปผล

ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปการเรียนรู้คำควบกล้ำที่ถูกต้อง ในชุดฝึกที่ 2 (กิจกรรมที่ 1-3)

5. สื่อการเรียนรู้การสอน

1. แผ่นตารางบิงโก
2. บัตรคำ คำควบกล้ำ
3. กระเป๋าน้ำ

6. การวัดผลประเมินผล

1. สังเกตความถูกต้องในการอ่านคำควบกล้ำ
2. สังเกตความถูกต้องในการเขียนคำควบกล้ำจากการตรวจแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียน
สะกดคำ คำควบกล้ำชุดที่ 2 (กิจกรรมที่ 1-3)

แผนการสอน

กลุ่มทักษะภาษาไทย
ชุดที่ 2 เรื่อง คำควบกล้ำ
แผนการสอนที่ 5

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

1. ความคิดรวบยอด

การเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง ทำให้นักเรียนสามารถสื่อสารได้เข้าใจตรงกัน

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอ่านคำควบกล้ำที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง
2. นักเรียนรู้จักสังเกตคำควบกล้ำที่กำหนดให้
3. นักเรียนสามารถเขียนคำควบกล้ำที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง
4. นักเรียนสามารถบอกความหมายของคำควบกล้ำที่กำหนดให้ได้

3. เนื้อหา

คำควบกล้ำในแบบฝึกชุดที่ 2 มี 14 คำ ได้แก่ ลำคลอง สกปรก พลาสติก เกื่อนกลาด คลื่น เกาะคราม เปลี่ยนแปลง กลับกลาย พลบค่ำ ขาเพลง ครุ่นคิด เกลียดชัง พลุกพล่าน ทราวย

4. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

1. ครูให้นักเรียนเล่นเกม สอยดาว โดยแบ่งนักเรียนเป็น 3 กลุ่ม
2. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม เลือกสอยดาว กลุ่มละ 3 ดวง โดยภายในดาวมีคำควบกล้ำและคำที่ไม่ใช่คำควบกล้ำละกันรวม 10 คำ เช่น สกปรก พลาสติก คลื่น ทราวย พลบค่ำ ทักษะ สาเหตุ กิจกรรม สงสาร อนาคต

3. กลุ่มใดที่สอยดาวได้คำควบกล้ำมากที่สุดเป็นฝ่ายชนะ

ขั้นสอน

1. ครูให้นักเรียนอ่านคำควบกล้ำจากบัตรคำในกระเปาะผนังแล้วสังเกตการเขียนคำนั้น ๆ
 2. แบ่งนักเรียนเป็น 6 กลุ่ม กลุ่มละ 5 คน แข่งขันเขียนคำควบกล้ำบนกระดานดำ
 3. ครูแนะนำแก้ไขเพิ่มเติมเกี่ยวกับการอ่านและเขียนคำควบกล้ำ
 4. ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มค้นหาความหมายของคำควบกล้ำที่กำหนดให้จากพจนานุกรม
- กลุ่มละ 2 คำ
5. แต่ละกลุ่มนำเสนอความหมายของคำควบกล้ำ

ชั้นฝึกทักษะ

นักเรียนทำการฝึกเขียนคำควบกล้ำโดยใช้แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ คำควบกล้ำ ชุดที่ 2 (กิจกรรมที่ 4-5)

ขั้นสรุปผล

ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปการเขียนคำควบกล้ำที่ถูกต้อง ในชุดฝึกที่ 2 (กิจกรรมที่ 4-5)

5. สื่อการเรียนการสอน

1. รูปดาว 10 ดวง
2. บัตรคำ คำควบกล้ำ
3. กระเป๋านาง
4. พจนานุกรม

6. การวัดผลประเมินผล

1. สังเกตความถูกต้องในการอ่านคำควบกล้ำ
2. สังเกตความถูกต้องในการเขียนคำควบกล้ำจากการตรวจแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ คำควบกล้ำชุดที่ 2 (กิจกรรมที่ 4-5)

แผนการสอน

กลุ่มทักษะภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ชุดที่ 2 เรื่อง คำควบกล้ำ

แผนการสอนที่ 6

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

1. ความคิดรวบยอด

การเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง ทำให้นักเรียนสามารถสื่อสารได้เข้าใจตรงกัน

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอ่านคำควบกล้ำที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง
2. นักเรียนรู้จักสังเกตคำควบกล้ำที่กำหนดให้
3. นักเรียนสามารถเขียนคำควบกล้ำที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง

3. เนื้อหา

คำควบกล้ำในแบบฝึกชุดที่ 2 มี 14 คำ ได้แก่ ลำคลอง สกปรก พลาสติก เกลื่อนกลาด คลื่น เกาะคราม เปลี่ยนแปลง กลับกลาย พลบค่ำ ขาเพลง ครุ่นคิด เกลียดชัง พลุกพล่าน ทราวย

4. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

นักเรียนเล่นเกมกระซิบคำควบกล้ำ โดยครูเตรียมบัตรคำไว้ เตรียมบัตรความหมายไว้ในกระเป๋าค้น แบ่งนักเรียนเป็น 3 กลุ่ม ยื่นเข้าแถวตอนลึก นักเรียนคนหลังสุดเป็นผู้เปิดบัตรคำก่อน แล้วอ่านในใจ จากนั้นวางบัตรคำแล้วกลับมากระซิบคำนั้นกับเพื่อนคนถัดไป จนถึงคนที่ยืนหัวแถว แล้วคนที่ยืนหัวแถวไปหยิบความหมายให้ตรงกับคำที่กระซิบ นำไปวางไว้กับคำที่หยิบไว้ครั้งแรก ทำเช่นนั้นจนครบ 4 คำ ต่อ 1 กลุ่ม แล้วสลับกลุ่มตรวจคำตอบ

ขั้นสอน

1. ครูให้นักเรียนอ่านคำควบกล้ำจากบัตรคำในกระเป๋าค้นแล้วสังเกตการเขียนคำนั้น ๆ
2. แบ่งนักเรียนเป็น 6 กลุ่ม กลุ่มละ 5 คน แข่งขันเขียนคำควบกล้ำบนกระดานดำ
3. ครูแนะนำแก้ไขเพิ่มเติมเกี่ยวกับการอ่านและเขียนคำควบกล้ำ
4. นักเรียนช่วยกันเติมคำควบกล้ำลงในประโยคให้ได้ใจความที่สมบูรณ์

ขั้นฝึกทักษะ

นักเรียนทำการฝึกเขียนคำควบกล้ำโดยใช้แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ คำควบกล้ำ ชุดที่ 2 (กิจกรรมที่ 6-7)

ขั้นสรุปผล

ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปการเรียนรู้คำควบกล้ำที่ถูกต้อง ในชุดฝึกที่ 2 (กิจกรรมที่ 6-7)

5. สื่อการเรียนรู้การสอน

1. บัตรคำ คำควบกล้ำ
2. บัตรความหมายคำควบกล้ำ
3. กระเป๋าค้น
4. แดบประโยค

6. การวัดผลประเมินผล

1. สังเกตความถูกต้องในการอ่านคำควบกล้ำ
2. สังเกตความถูกต้องในการเขียนคำควบกล้ำจากการตรวจแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียน
สะกดคำ คำควบกล้ำชุดที่ 2 (กิจกรรมที่ 6-7)

แผนการสอน

กลุ่มทักษะภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ชุดที่ 3 เรื่อง คำควบกล้ำ

แผนการสอนที่ 7

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

1. ความคิดรวบยอด

การเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง ทำให้นักเรียนสามารถสื่อสารได้เข้าใจตรงกัน

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอ่านคำควบกล้ำที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนรู้จักสังเกตคำควบกล้ำที่กำหนดให้
3. นักเรียนสามารถเขียนคำควบกล้ำที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง

3. เนื้อหา

คำควบกล้ำในแบบฝึกชุดที่ 3 มี 14 คำ ได้แก่ กล้วย ตราครุฑ ปกครอง ครอบครัว ปลูก
ความสุข คล่องแคล่ว ใบพู่ สระน้ำ พราสาท พรวนดิน พริก เพลี้ย เพลิดเพลิน

4. กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำ

นักเรียนเล่นเกมถอดรหัส โดยครูวางแผนภูมิสัญลักษณ์แทนตัวอักษร สระ วรรณยุกต์
ไว้บนกระดาน แล้วแบ่งนักเรียนเป็น 6 กลุ่ม แข่งขันกันถอดรหัสคำควบกล้ำ 3 คำ (กล้วย พริก ปลูก)
จากสัญลักษณ์ที่กำหนดให้บนแผนภูมิ กลุ่มใดถอดรหัสได้มากที่สุดและถูกต้องชนะ
ตัวอย่าง เช่น

* = ก	Δ = ล	○ = ว	๐ = ย	♠ = ั
♥ = ป	Ω = ู	▽ = ร	□ = ิ	♦ = พ

* Δ ♠ ๐๐

, กล้วย

, ♥ Δ Ω *

, ปลูก

, ♦ ▽ □ *

, พริก

ขั้นสอน

1. ครูให้นักเรียนอ่านคำควบกล้ำจากบัตรคำในกระเปาะแล้วสังเกตการเขียน คำนั้น ๆ
2. แบ่งนักเรียนเป็น 6 กลุ่ม กลุ่มละ 5 คน แข่งขันเขียนคำควบกล้ำบนกระดานดำ
3. ครูแนะนำแก้ไขเพิ่มเติมเกี่ยวกับการอ่านและเขียนคำควบกล้ำ

ชั้นฝึกทักษะ

นักเรียนทำการฝึกเขียนคำควบกล้ำโดยใช้แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ
คำควบกล้ำ ชุดที่ 3 (กิจกรรมที่ 1-3)

ขั้นสรุปผล

ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปการเขียนคำควบกล้ำที่ถูกต้อง ในชุดฝึกที่ 3 (กิจกรรมที่ 1-3)

5. สื่อการเรียนการสอน

1. แผนภูมิสัญลักษณ์ พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์
2. บัตรคำ คำควบกล้ำ
3. กระดาษแผ่น

6. การวัดผลประเมินผล

1. สังเกตความถูกต้องในการอ่านคำควบกล้ำ
2. สังเกตความถูกต้องในการเขียนคำควบกล้ำจากการตรวจแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียน
สะกดคำ คำควบกล้ำชุดที่ 3 (กิจกรรมที่ 1-3)

แผนการสอน

กลุ่มทักษะภาษาไทย
ชุดที่ 3 เรื่อง คำควบกล้ำ
แผนการสอนที่ 8

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

1. ความคิดรวบยอด

การเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง ทำให้นักเรียนสามารถสื่อสารได้เข้าใจตรงกัน

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอ่านคำควบกล้ำที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนรู้จักสังเกตคำควบกล้ำที่กำหนดให้
3. นักเรียนสามารถเขียนคำควบกล้ำที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง
4. นักเรียนสามารถบอกความหมายของคำควบกล้ำที่กำหนดให้ได้

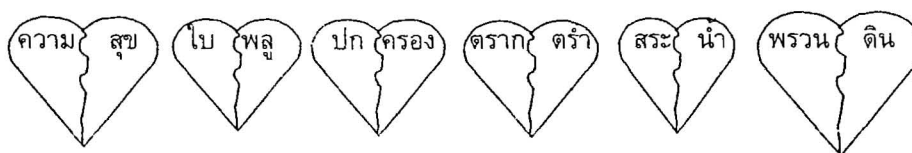
3. เนื้อหา

คำควบกล้ำในแบบฝึกชุดที่ 3 มี 14 คำ ได้แก่ กล้วย ตราครว ปกครอง ครอบครัว ปลูก ความสุข คล่องแคล่ว ไบพลู สระน้ำ พร้าสอน พรวนดิน พริก เพลี้ย เพลิดเพลิน

4. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

1. นักเรียนเล่นเกม ใจประสานใจ โดย ครูแจกบัตรคำรูปหัวใจ 6 ดวง ที่ถูกตัดออกจากกันเป็นเสี้ยว 12 เสี้ยว เช่น

2. นักเรียนจับคู่เสี้ยวหัวใจให้เป็นคำควบกล้ำ แล้วร่วมกันตรวจสอบความถูกต้อง

ขั้นสอน

1. ครูให้นักเรียนอ่านคำควบกล้ำจากบัตรคำในกระเป๋ามนึ่งแล้วสังเกตการเขียนคำนั้น ๆ
2. แบ่งนักเรียนเป็น 6 กลุ่ม กลุ่มละ 5 คน แข่งขันเขียนคำควบกล้ำบนกระดานดำ
3. ครูแนะนำแก้ไขเพิ่มเติมเกี่ยวกับการอ่านและเขียนคำควบกล้ำ
4. ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มค้นหาความหมายของคำควบกล้ำที่กำหนดให้จาก พจนานุกรม

กลุ่มละ 2 คำ

5. แต่ละกลุ่มนำเสนอความหมายของคำควบกล้ำ

ขั้นฝึกทักษะ

นักเรียนทำการฝึกเขียนคำควบกล้ำโดยใช้แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ คำควบกล้ำ ชุดที่ 3 (กิจกรรมที่ 4-5)

ขั้นสรุปผล

ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปการเขียนคำควบกล้ำที่ถูกต้อง ในชุดฝึกที่ 3 (กิจกรรมที่ 4-5)

5. สื่อการเรียนรู้การสอน

1. บัตรคำรูปหัวใจ
2. บัตรคำ คำควบกล้ำ
3. กระเป๋าค้น
4. พจนานุกรม

6. การวัดผลประเมินผล

1. สังเกตความถูกต้องในการอ่านคำควบกล้ำ
2. สังเกตความถูกต้องในการเขียนคำควบกล้ำจากการตรวจแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ คำควบกล้ำชุดที่ 3 (กิจกรรมที่ 4-5)

แผนการสอน

กลุ่มทักษะภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ชุดที่ 3 เรื่อง คำควบกล้ำ

แผนการสอนที่ 9

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

1. ความคิดรวบยอด

การเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง ทำให้นักเรียนสามารถสื่อสารได้เข้าใจตรงกัน

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอ่านคำควบกล้ำที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง
2. นักเรียนรู้จักสังเกตคำควบกล้ำที่กำหนดให้
3. นักเรียนสามารถเขียนคำควบกล้ำที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง

3. เนื้อหา

คำควบกล้ำในแบบฝึกชุดที่ 3 มี 14 คำ ได้แก่ กล้วย ตราครว้า ปกครอง ครอบครั้ว ปลูก ความสุข คล่องแคล่ว ใบพลุ สระน้ำ พร้าสอน พรวนดิน พริก เพลี้ย เพลิดเพลิน

4. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

นักเรียนเล่นเกมทายคำจากรูปภาพ (รูปภาพกล้วย รูปภาพพริก รูปภาพสระน้ำ)

ขั้นสอน

1. ครูให้นักเรียนอ่านคำควบกล้ำจากบัตรคำในกระเป๋าค้นแล้วสังเกตการเขียนคำนั้น ๆ
2. แบ่งนักเรียนเป็น 6 กลุ่ม กลุ่มละ 5 คน แข่งขันเขียนคำควบกล้ำบนกระดานดำ
3. ครูแนะนำแก้ไขเพิ่มเติมเกี่ยวกับการอ่านและเขียนคำควบกล้ำ
4. นักเรียนช่วยกันแต่งประโยคจากคำควบกล้ำ

ขั้นฝึกทักษะ

นักเรียนทำการฝึกเขียนคำควบกล้ำโดยใช้แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ คำควบกล้ำ ชุดที่ 3 (กิจกรรมที่ 6-7)

ขั้นสรุปผล

ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปการเขียนคำควบกล้ำที่ถูกต้อง ในชุดฝึกที่ 3 (กิจกรรมที่ 6-7)

5. สื่อการเรียนรู้การสอน

1. บัตรภาพ
2. บัตรคำ คำควบกล้ำ
3. กระดาษแผ่น
4. แลปประโยค

6. การวัดผลประเมินผล

1. สังเกตความถูกต้องในการอ่านคำควบกล้ำ
2. สังเกตความถูกต้องในการเขียนคำควบกล้ำจากการตรวจแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ คำควบกล้ำชุดที่ 3 (กิจกรรมที่ 6-7)

แผนการสอน

กลุ่มทักษะภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ชุดที่ 4 เรื่อง คำควบกล้ำ

แผนการสอนที่ 10

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

1. ความคิดรวบยอด

การเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง ทำให้นักเรียนสามารถสื่อสารได้เข้าใจตรงกัน

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอ่านคำควบกล้ำที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง
2. นักเรียนรู้จักสังเกตคำควบกล้ำที่กำหนดให้
3. นักเรียนสามารถเขียนคำควบกล้ำที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง

3. เนื้อหา

คำควบกล้ำในแบบฝึกชุดที่ 4 มี 14 คำ ได้แก่ ควั่นไฟ เพลิงไหม้ พลีชีพ พลัดพราก เตือดพล้ง พลุ ขลุ่ยขลุ่ย เคร้าโศก ทรัพย์ ทรุดโทรม สร้อยคอ ทราบ พลอย เครื่องประดับ

4. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

นักเรียนเล่นเกม แผ่นป้ายพาโชค โดยครูคิดแผ่นป้ายคำบนกระดานเป็นควบกล้ำและคำที่ไม่ใช่คำควบกล้ำ จำนวน 10 แผ่นป้าย กลุ่มใดเปิดพบแผ่นป้ายที่เป็นคำควบกล้ำมากที่สุดเป็นฝ่ายชนะ (หวาน ขนม ตลาด หมอน แหวน ทรุดโทรม สร้อยคอ พลีชีพ ทรัพย์ พลัดพราก)

ขั้นสอน

1. ครูให้นักเรียนอ่านคำควบกล้ำจากบัตรคำในกระเป๋าม้วนแล้วสังเกตการเขียนคำนั้น ๆ
2. แบ่งนักเรียนเป็น 6 กลุ่ม กลุ่มละ 5 คน แข่งขันเขียนคำควบกล้ำบนกระดานดำ
3. ครูแนะนำแก้ไขเพิ่มเติมเกี่ยวกับการอ่านและเขียนคำควบกล้ำ

ขั้นฝึกทักษะ

นักเรียนทำการฝึกเขียนคำควบกล้ำโดยใช้แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ คำควบกล้ำ ชุดที่ 4 (กิจกรรมที่ 1-3)

ขั้นสรุปผล

ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปการเขียนคำควบกล้ำที่ถูกต้อง ในชุดฝึกที่ 4 (กิจกรรมที่ 1-3)

5. สื่อการเรียนการสอน

1. แผ่นป้ายคำควบกล้ำและคำที่ไม่ใช่คำควบกล้ำ 10 แผ่นป้าย
2. บัตรคำ คำควบกล้ำ
3. กระเป๋าคัด

6. การวัดผลประเมินผล

1. สังเกตความถูกต้องในการอ่านคำควบกล้ำ
 2. สังเกตความถูกต้องในการเขียนคำควบกล้ำจากการตรวจแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียน
- สะกดคำ คำควบกล้ำชุดที่ 3 (กิจกรรมที่ 1-3)

แผนการสอน

กลุ่มทักษะภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ชุดที่ 4 เรื่อง คำควบกล้ำ

แผนการสอนที่ 11

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

1. ความคิดรวบยอด

การเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง ทำให้นักเรียนสามารถสื่อสารได้เข้าใจตรงกัน

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอ่านคำควบกล้ำที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง
2. นักเรียนรู้จักสังเกตคำควบกล้ำที่กำหนดให้
3. นักเรียนสามารถเขียนคำควบกล้ำที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง
4. นักเรียนสามารถบอกความหมายของคำควบกล้ำที่กำหนดให้ได้

3. เนื้อหา

คำควบกล้ำในแบบฝึกชุดที่ 4 มี 14 คำ ได้แก่ ควั่นไฟ เพลิงไหม้ พลีชีพ พลัดพราก เตือดพล่ง พลุ ชลุกชลัก เคร้าโศก ทรัพย์ ทรุตโทรม สร้อยคอ ทราบ พลอย เครื่องประดับ

4. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

1. นักเรียนเล่นเกม นาทิทอง โดยครูวางบัตรคำสั่งลงในกระเป๋ามัน คว่ำบัตรไว้ก่อน ดังนี้

ให้บอกคำควบกล้ำที่มีพยัญชนะต้น พล

ให้บอกคำควบกล้ำที่มีพยัญชนะต้น ทร

2. แบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม ให้แต่ละกลุ่มเลือกเปิดแผ่นป้ายคำสั่งกลุ่มละ 1 แผ่นป้าย โดยแต่ละกลุ่มใช้เวลาตอบกลุ่มละ 1 นาที กลุ่มใดตอบได้มากที่สุดและถูกต้องได้รับดาวคนละ 1 ดวง

ขั้นสอน

1. ครูให้นักเรียนอ่านคำควบกล้ำจากบัตรคำในกระเป๋ามันแล้วสังเกตการเขียนคำนั้น ๆ
2. แบ่งนักเรียนเป็น 6 กลุ่ม กลุ่มละ 5 คน แข่งขันเขียนคำควบกล้ำบนกระดานดำ
3. ครูแนะนำแก้ไขเพิ่มเติมเกี่ยวกับการอ่านและเขียนคำควบกล้ำ
4. ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มค้นหาความหมายของคำควบกล้ำที่กำหนดให้จากพจนานุกรม

กลุ่มละ 2 คำ

5. แต่ละกลุ่มนำเสนอความหมายของคำควบกล้ำ

ชั้นฝึกทักษะ

นักเรียนทำการฝึกเขียนคำควบกล้ำโดยใช้แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ
คำควบกล้ำ ชุดที่ 4 (กิจกรรมที่ 4-5)

ขั้นสรุปผล

ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปการเขียนคำควบกล้ำที่ถูกต้อง ในชุดฝึกที่ 4 (กิจกรรมที่ 4-5)

5. สื่อการเรียนรู้การสอน

1. บัตรคำสั่ง
2. บัตรคำ คำควบกล้ำ
3. กระดาษแผ่น
4. พจนานุกรม

6. การวัดผลประเมินผล

1. สังเกตความถูกต้องในการอ่านคำควบกล้ำ
2. สังเกตความถูกต้องในการเขียนคำควบกล้ำจากการตรวจแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียน
สะกดคำ คำควบกล้ำชุดที่ 4 (กิจกรรมที่ 4-5)

แผนการสอน

กลุ่มทักษะภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ชุดที่ 4 เรื่อง คำควบกล้ำ

แผนการสอนที่ 12

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

1. ความคิดรวบยอด

การเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง ทำให้นักเรียนสามารถสื่อสารได้เข้าใจตรงกัน

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอ่านคำควบกล้ำที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง
2. นักเรียนรู้จักสังเกตคำควบกล้ำที่กำหนดให้
3. นักเรียนสามารถเขียนคำควบกล้ำที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง

3. เนื้อหา

คำควบกล้ำในแบบฝึกชุดที่ 4 มี 14 คำ ได้แก่ ควั่นไฟ เพลิงไหม้ พลีชีพ พลัดพราก เตือดพล่ง พลุ ชลุกชลัก เศร้าโศก ทรัพย์ ทรุดโทรม สร้อยคอ ทราบ พลอย เครื่องประดับ

4. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

1. นักเรียนเล่นเกม สมเพลมพัด โดยให้นักเรียนทุกคนจับมือกันเป็นวงกลม
2. ครูส่งบัตรคำควบกล้ำและบัตรคำที่ไม่ใช่คำควบกล้ำละกัน ให้นักเรียนคนละ 1 ใบ
3. ครูเอ่ยคำว่า “ลมเพ ลมพัด” นักเรียนบางคนรับว่า “ลมพัดอะไร” ครูตอบว่า “ลมพัดคนที่ถือคำควบกล้ำ”
4. นักเรียนที่ถือบัตรคำควบกล้ำวิ่งสลับที่กัน
5. ครูและนักเรียนร่วมกันตรวจสอบความถูกต้อง โดยให้คนที่วิ่งสลับที่กันอ่านบัตรคำให้เพื่อนฟัง

ขั้นสอน

1. ครูให้นักเรียนอ่านคำควบกล้ำจากบัตรคำในกระเป๋าค้นแล้วสังเกตการเขียนคำนั้น ๆ
2. แบ่งนักเรียนเป็น 6 กลุ่ม กลุ่มละ 5 คน แข่งขันเขียนคำควบกล้ำบนกระดานดำ
3. ครูแนะนำแก้ไขเพิ่มเติมเกี่ยวกับการอ่านและเขียนคำควบกล้ำ
4. นักเรียนช่วยกันเติมคำควบกล้ำลงในประโยคให้ได้ใจความที่สมบูรณ์

ชั้นฝึกทักษะ

นักเรียนทำการฝึกเขียนคำควบกล้ำโดยใช้แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ คำควบกล้ำ ชุดที่ 4 (กิจกรรมที่ 6-7)

ชั้นสรุปผล

ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปการเขียนคำควบกล้ำที่ถูกต้อง ในชุดฝึกที่ 4 (กิจกรรมที่ 6-7)

5. สื่อการเรียนรู้การสอน

1. บัตรคำ คำควบกล้ำ
2. กระดาษแผ่น
3. แถบประโยค

6. การวัดผลประเมินผล

1. สังเกตความถูกต้องในการอ่านคำควบกล้ำ
2. สังเกตความถูกต้องในการเขียนคำควบกล้ำจากการตรวจแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ คำควบกล้ำชุดที่ 4 (กิจกรรมที่ 6-7)

แผนการสอน

กลุ่มทักษะภาษาไทย
ชุดที่ 5 เรื่อง คำควบกล้ำ
แผนการสอนที่ 13

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

1. ความคิดรวบยอด

การเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง ทำให้นักเรียนสามารถสื่อสารได้เข้าใจตรงกัน

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอ่านคำควบกล้ำที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนรู้จักสังเกตคำควบกล้ำที่กำหนดให้
3. นักเรียนสามารถเขียนคำควบกล้ำที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง

3. เนื้อหา

คำควบกล้ำในแบบฝึกชุดที่ 5 มี 14 คำ ได้แก่ ไม้พลอง มีดพร้า ว่ากล้าว เอาเปรียบ
หญ้าแพรก พลาดพลั้ง พลิกแพลง แพร่ พรุ่งนี้ เสริมสร้าง กลับ ปลาบปลื้ม ศรีทธา เผาผลาญ

4. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

นักเรียนเล่นเกม ทายใจคำควบกล้ำ โดยขออาสาสมัคร 2 คน ออกมาให้เพื่อนทายใจว่าเลือก
คำควบกล้ำใดจากบัตรคำที่กำหนดให้ (ไม้พลอง เอาเปรียบ หญ้าแพรก พลิกแพลง เสริมสร้าง
ปลาบปลื้ม ศรีทธา)

ขั้นสอน

1. ครูให้นักเรียนอ่านคำควบกล้ำจากบัตรคำในกระเป๋ามือแล้วสังเกตการเขียนคำนั้น ๆ
2. แบ่งนักเรียนเป็น 6 กลุ่ม กลุ่มละ 5 คน แข่งขันเขียนคำควบกล้ำบนกระดานดำ
3. ครูแนะนำแก้ไขเพิ่มเติมเกี่ยวกับการอ่านและเขียนคำควบกล้ำ

ขั้นฝึกทักษะ

นักเรียนทำการฝึกเขียนคำควบกล้ำโดยใช้แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ
คำควบกล้ำ ชุดที่ 5 (กิจกรรมที่ 1-3)

ขั้นสรุปผล

ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปการเขียนคำควบกล้ำที่ถูกต้อง ในชุดฝึกที่ 5 (กิจกรรมที่ 1-3)

5. สื่อการเรียนรู้การสอน

1. บัตรคำ คำควบกล้ำ
2. กระดาษแผ่น

6. การวัดผลประเมินผล

1. สังเกตความถูกต้องในการอ่านคำควบกล้ำ
2. สังเกตความถูกต้องในการเขียนคำควบกล้ำจากการตรวจแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ คำควบกล้ำชุดที่ 5 (กิจกรรมที่ 1-3)

แผนการสอน

กลุ่มทักษะภาษาไทย
ชุดที่ 5 เรื่อง คำควบกล้ำ
แผนการสอนที่ 14

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

1. ความคิดรวบยอด

การเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง ทำให้นักเรียนสามารถสื่อสารได้เข้าใจตรงกัน

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอ่านคำควบกล้ำที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง
2. นักเรียนรู้จักสังเกตคำควบกล้ำที่กำหนดให้
3. นักเรียนสามารถเขียนคำควบกล้ำที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง
4. นักเรียนสามารถบอกความหมายของคำควบกล้ำที่กำหนดให้ได้

3. เนื้อหา

คำควบกล้ำในแบบฝึกชุดที่ 5 มี 14 คำ ได้แก่ ไม้พลอง มีดพร้า ว่ากล้าว เอาเปรียบ
หญ้าแพรก พลาดพลั้ง พลิกแพลง แพร์ พรุนี่ เสริมสร้าง กลับ ปลาบปลื้ม ศรีธธา เผลอผลญ

4. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

1. นักเรียนเล่นเกม มัจฉาพาโชค โดยแบ่งนักเรียน เป็น 3 กลุ่ม
2. ให้แต่ละกลุ่มเลือกตกปลาในบ่อ กลุ่มละ 3 ตัว ซึ่งในด้านในตัวปลา มีคำควบกล้ำและคำที่ไม่ใช่คำควบกล้ำรวม 10 คำ (สนุกสนาน ปลาบปลื้ม ไม้พลอง พลาดพลั้ง เสริมสร้าง หญ้าแพร่ น้ำตก
โซคลาก น้ำหวาน ศรีธธา)
3. กลุ่มใดที่ตกปลาได้คำควบกล้ำมากที่สุดเป็นฝ่ายชนะ

ขั้นสอน

1. ครูให้นักเรียนอ่านคำควบกล้ำจากบัตรคำในกระเป๋านางแล้วสังเกตการเขียนคำนั้น ๆ
 2. แบ่งนักเรียนเป็น 6 กลุ่ม กลุ่มละ 5 คน แข่งขันเขียนคำควบกล้ำบนกระดานดำ
 3. ครูแนะนำแก้ไขเพิ่มเติมเกี่ยวกับการอ่านและเขียนคำควบกล้ำ
 4. ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มค้นหาความหมายของคำควบกล้ำที่กำหนดให้จากพจนานุกรม
- กลุ่มละ 2 คำ
5. แต่ละกลุ่มนำเสนอความหมายของคำควบกล้ำ

ขั้นฝึกทักษะ

นักเรียนทำการฝึกเขียนคำควบกล้ำโดยใช้แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ คำควบกล้ำ ชุดที่ 5 (กิจกรรมที่ 4-5)

ขั้นสรุปผล

ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปการเขียนคำควบกล้ำที่ถูกต้อง ในชุดฝึกที่ 5 (กิจกรรมที่ 4-5)

5. สื่อการเรียนรู้การสอน

1. บัตรคำ คำควบกล้ำที่เป็นรูปตัวปลา
2. บัตรคำ คำควบกล้ำ
3. กระเป๋าคัด
4. พจนานุกรม

6. การวัดผลประเมินผล

1. สังเกตความถูกต้องในการอ่านคำควบกล้ำ
2. สังเกตความถูกต้องในการเขียนคำควบกล้ำจากการตรวจแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ คำควบกล้ำชุดที่ 5 (กิจกรรมที่ 4-5)

แผนการสอน

กลุ่มทักษะภาษาไทย
ชุดที่ 5 เรื่อง คำควบกล้ำ
แผนการสอนที่ 15

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

1. ความคิดรวบยอด

การเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง ทำให้นักเรียนสามารถสื่อสารได้เข้าใจตรงกัน

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอ่านคำควบกล้ำที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง
2. นักเรียนรู้จักสังเกตคำควบกล้ำที่กำหนดให้
3. นักเรียนสามารถเขียนคำควบกล้ำที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง

3. เนื้อหา

คำควบกล้ำในแบบฝึกชุดที่ 5 มี 14 คำ ได้แก่ ไม้พลอง มีดพร้า ว่ากล่าว เอาเปรียบ หนุ่ยแพรง พลาดพลั้ง พลิกแพลง แพร์ พรุ่นนี้ เสริมสร้าง กลับ ปลาบปลื้ม ศรีธธา เผาผลาญ

4. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

นักเรียนเล่นเกม เต็มคำควบกล้ำ โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 6 กลุ่ม กลุ่มละ 5 คน ออกมาแข่งขันกันเติมคำควบกล้ำลงในประโยคให้ได้ใจความสมบูรณ์ กลุ่มใดเติมคำควบกล้ำได้มากที่สุดและถูกต้องได้รับดาวคนละ 1 ดวง เช่น

แดง.....บ้านคำ (กลับ)

นักเรียนนำ.....ไปไหว้คุณครู (หนุ่ยแพรง)

ขั้นสอน

1. ครูให้นักเรียนอ่านคำควบกล้ำจากบัตรคำในกระเป๋ามั่นแล้วสังเกตการเขียนคำนั้น ๆ
2. แบ่งนักเรียนเป็น 6 กลุ่ม กลุ่มละ 5 คน แข่งขันเขียนคำควบกล้ำบนกระดานดำ
3. ครูแนะนำแก้ไขเพิ่มเติมเกี่ยวกับการอ่านและเขียนคำควบกล้ำ
4. นักเรียนช่วยกันแต่งประโยคจากคำควบกล้ำ

ขั้นฝึกทักษะ

นักเรียนทำการฝึกเขียนคำควบกล้ำโดยใช้แบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ คำควบกล้ำ ชุดที่ 5 (กิจกรรมที่ 6-7)

ขั้นสรุปผล

ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปการเขียนคำควบกล้ำที่ถูกต้อง ในชุดฝึกที่ 5 (กิจกรรมที่ 6-7)

5. สื่อการเรียนรู้การสอน

1. บัตรคำ คำควบกล้ำ
2. กระดาษแผ่น
3. แถบประโยค

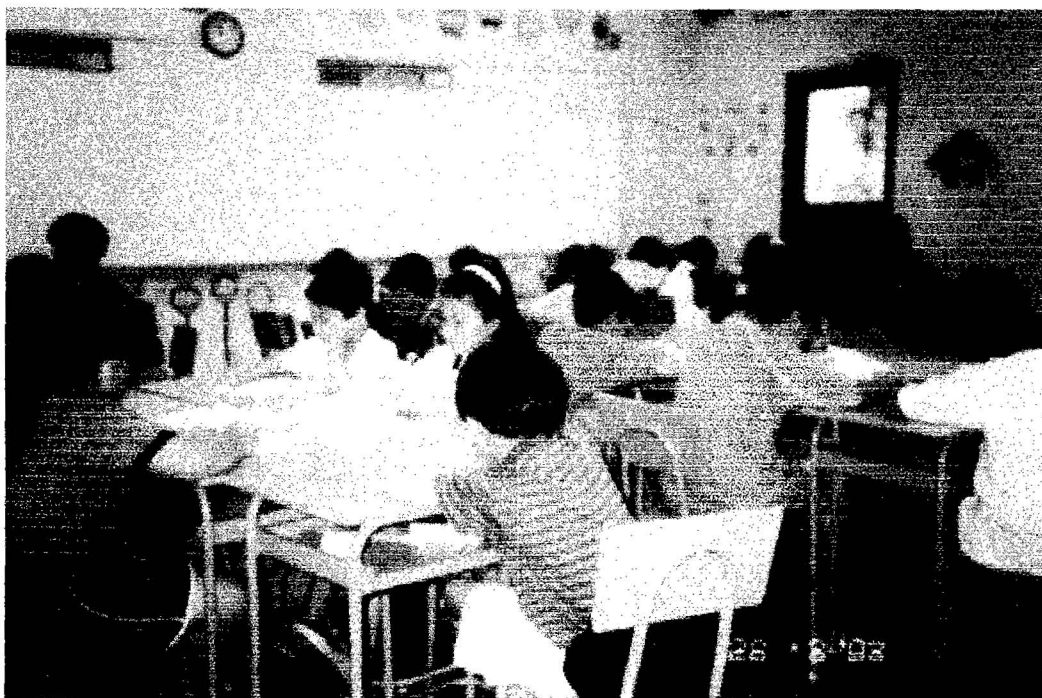
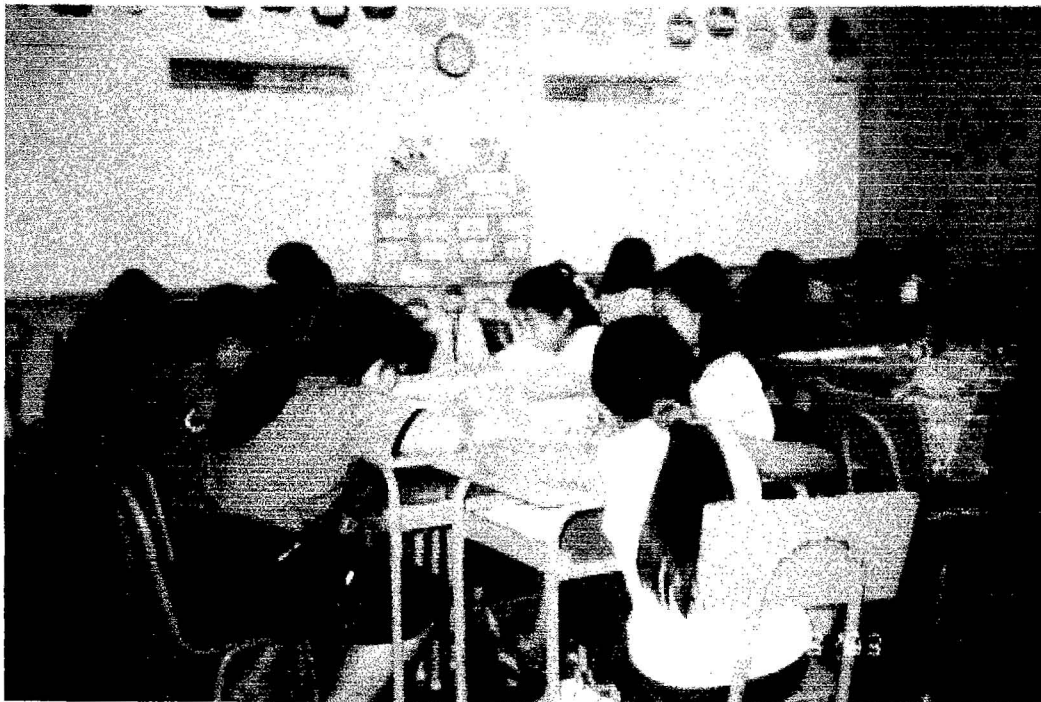
6. การวัดผลประเมินผล

1. สังเกตความถูกต้องในการอ่านคำควบกล้ำ
2. สังเกตความถูกต้องในการเขียนคำควบกล้ำจากการตรวจแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียน

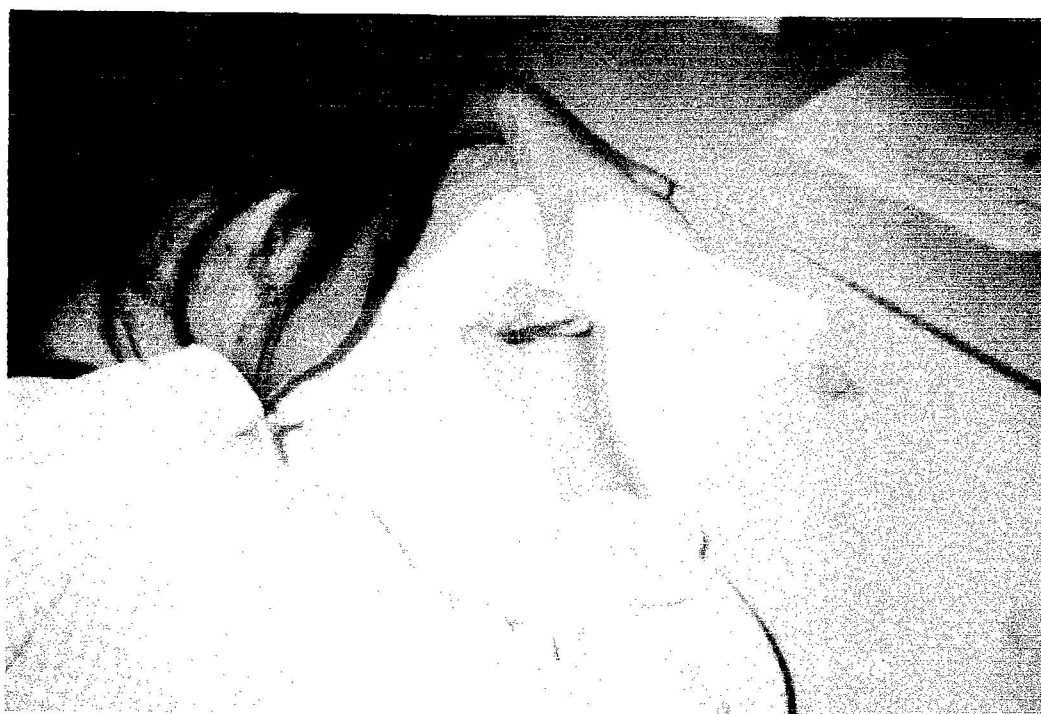
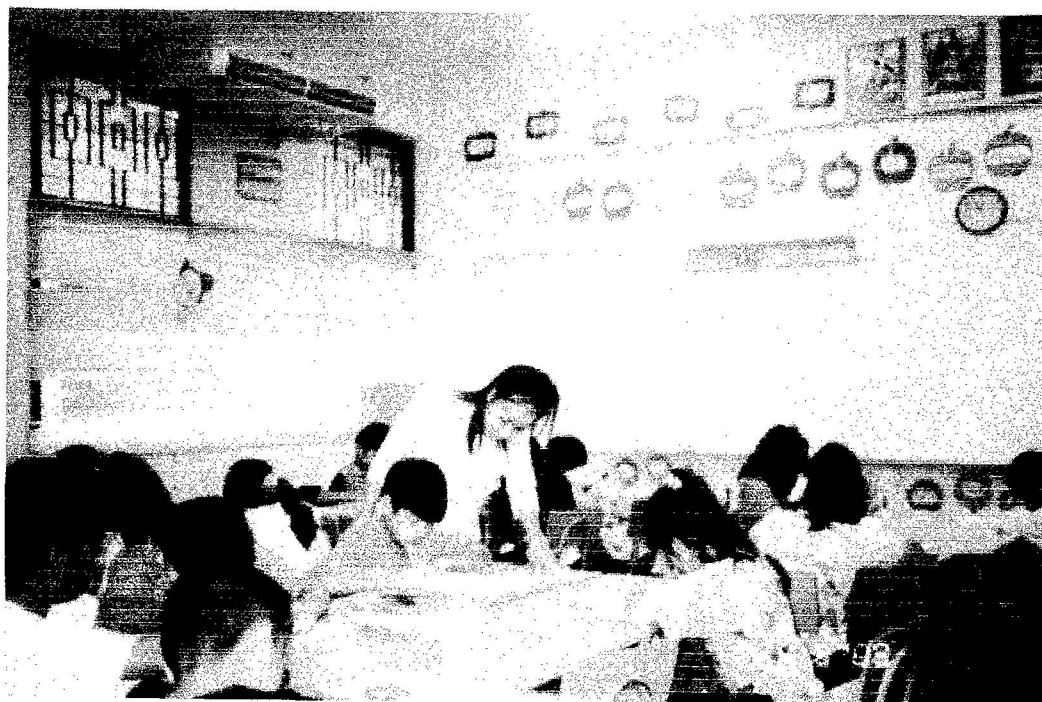
สะกดคำ คำควบกล้ำชุดที่ 5 (กิจกรรมที่ 6-7)

ภาคผนวก ง

ประมวลภาพการทดลองของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง
(ฝ่ายประถม) ภาคฤดูร้อน ปีการศึกษา 2545 จำนวน 30 คน

กลุ่มตัวอย่างกำลังทำแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ

รายนามอาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ

1. รศ. กรรณิการ์ พวงเกษม	รองศาสตราจารย์ประจำสาขาวิชาการประถมศึกษาภาคหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. อาจารย์ ทศนา ทองภักดี	อาจารย์ประจำสถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. อาจารย์ พริ้มเพรา เจริญสุข	อาจารย์ 3 ระดับ 8 โรงเรียนสายน้ำทิพย์
4. อาจารย์ สิริ นิ่มนุช	อาจารย์ 2 ระดับ 7 โรงเรียนฤทธิยะวรรณาลัย
5. อาจารย์ สุทธาสินี วิเวกานนท์	อาจารย์ 2 ระดับ 7 โรงเรียนประชาราษฎร์บำเพ็ญ

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาวพิสมัย เลิศชนะ
เกิด	10 ตุลาคม 2519
สถานที่เกิด	อ.ศรีบุญเรือง จ.หนองบัวลำภู
ที่อยู่ปัจจุบัน	94/20 รื่นรมย์คอนโด 2 ซ.รื่นรมย์ แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ 10240

ประวัติการทำงาน

พ.ศ. 2542 – ปัจจุบัน	อาจารย์โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม)
----------------------	---

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2532	ประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนบ้านโนนสมบูรณ์
พ.ศ. 2535	มัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนยางหล่อวิทยาคาร
พ.ศ. 2538	มัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนอุดรพิชัยรักษ์พิทยา
พ.ศ. 2542	ศศ.บ. (วิชาเอกการประถมศึกษา) จากมหาวิทยาลัยขอนแก่น
พ.ศ. 2546	กศ.ม. (วิชาเอกการประถมศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ